

అధునిక పీఠికలు	* కాళ్ళూరు నాగేశ్వరరావు	10
రేపటి వనంతుం	* వనంతు	17
(నవల)		
మీ తిర్మమిటి	* కారదా ఆశోకవర్మన్	89
నాకు వచ్చిన నా కథ—		
మాస్టర్ పీచు	* చలసాని ప్రసాదరావు	108
చట్టాన్ని గౌరవించాలని తెల్పు,		
కానీ....	* గోవిందరాజు పీకాడేవి	115
పాండర్య దీపం (పీరియర్)	* ఆర్. సంచాడేవి	128
స్వప్న పత్యం	* యామినీ నరస్వతి	134
రాడి మమ్మి	* తెవిప్పి	140
నమ రానం చెప్పండి	* కొండమడి శ్రీరామ	
(పీరియర్)	చంద్రమూర్తి	147
పక్కింటి పిప్పిగారు	* కిల్లాన మోహనబాబు	158
విశం హృదయం	* ముద్దంశెట్టి హనుమంతరావు	180
మరో ప్రి (పీరియర్)	* వండూరి విజయ	188

మొదటి పేజీ : దీపావళి

చిత్రకారుడు : వడ్డాది సామయ్య

నోటి నుల్కానన పాపాబునందే...
దంత క్షయహాని ఎదుర్కొందే.

కోర్లేట్ తాలూకు నమ్మకమైన
పాములా మీ నోటి క్వాన
తుక్రంగా. తాళాగా వుండేలా
చేస్తుంది.
మీ నవ్వు ఆరోగ్యంగా,
వృద్ధంగా వుండేలా చేస్తుంది.

ఎలాగో చూడండి.

మీ దంతలో నిరుత్పాదకమైన అపొస్థేటిక్ కేవలం దుర్బావలు.
దంతక్షయం 100%కి పోషకీకరణ పెరుగుతాయి.

కోర్లేట్లోని అద్భుతమైన కెల్షియం మరియు కోతూ
కాల్షియం, పోస్ఫోరస్ అపొస్థేటిక్ అవలంబి,
పోషకీకరణని అందిస్తుంది.

దంతం అభివృద్ధిపొందే తాళా క్వాన, దంతక్షయ
మొదల కాదుగా అభివృద్ధిని నిర్ధి నిర్ధి.

కోర్లేట్లోని, ప్రతీదే దంతం తాళా కోర్లేట్ నిజమే ప్రతీదే నిజమే
దంతక్షయ నివారణకు అవలంబి కాదుగా అభివృద్ధిని నిర్ధి నిర్ధి.

కోర్లేట్ తాలూకు నమ్మకమైన పాములా మీ నోటి క్వాన తుక్రంగా.

నవంబరు నెల భావపరిచయ పోటీ

జూలై 25-00

జైలు దొంగలు

ఈ కార్టూనుకు హాస్యయితర్ వ్యాఖ్య (Caption) కావాలి.

గమనిక : వ్యాఖ్యలు బొమ్మకార్తూనై వ్రాసి అక్టోబర్ 20వ తేదీలోగా పంపాలి

అక్టోబర్ నెల భావపరిచయ పోటీ

జూలై 25-00 బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య

గొడుగు వుపయోగం

ఇవ్వుడు నిరుపయోగం

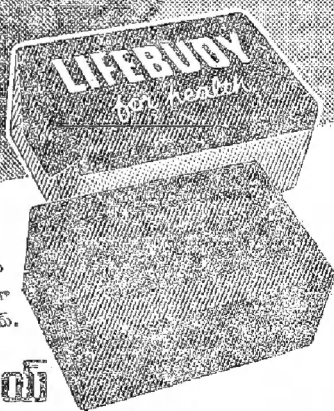
పి. యశింద్రనాథ్

అవధి

లైఫ్ బాయి ఎక్కడా ఆరోగ్యం అక్కర్లే

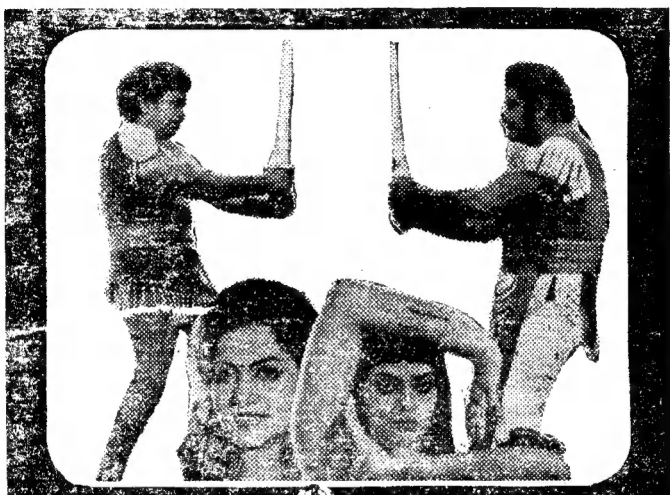
కోరికా నని చేసేసే అంకిపోయనప్పుడు,
నాగా ఆదిరాడినప్పుడు లైఫ్ బాయిలో
పూజాన్ని పొందినది లేదు. మీ అంకి
హాగ్గో మిగు సుఖ శుభ్రంగా, ఆరోగ్యంగా
ఉన్న అనుభూతినిస్తుంది లైఫ్ బాయి.

లైఫ్ బాయి
మరికీరోని క్రిమిలను వధులగుడుతుంది

LINTAS L 95 1811 TL

హిందూస్థాన్ లిమిటెడ్ నారి నోవ్ల ఉత్పత్తి

GIRI BABU
PRESENTS

SREE BRAMARAMBIKA FILMS

RANARANGAM

STORY SCREENPLAY DIRECTION

GIRI BABU

PRODUCER

K. KESAVARAO

MUSIC: HARIHAR PRASAD, JAY

CAST
1985

(Bansal)

సంస్థాపకులు : చక్రపాణి

సంపుటి 52

నవంబరు 1985

సంచిక 5

శరీరంలో ఏ భాగానికి రుగ్మత వచ్చినా, శరీరం మొత్తం ఆనాటోగ్మంతో ఆకాంతి గురవుతుంది, అట్లాగే దేశంలో ఏ రాష్ట్రం దెబ్బతిన్నా దేశం మొత్తం ఆకాంతి వాతావరణంతోనే కలుషితమైపోతుంది. విన్నపిదాకా పంచాబ్ సమస్యతో మన దేశం తీవ్రమైన వ్యధకు, జాతి సమైక్యతారాహిత్యపు ప్రమాదానికి గురవుతూ ఆకాంతి వీధికలలో అల్లల్లాడుతూనే వుంది. ప్రజాస్వామ్య పద్ధతిలో ఎట్టకేలకు పంచాబ్ లో ఎన్నికలు జరిగయి, అకాలీదళ్ కు అసెంబ్లీలో సంపూర్ణ మైన మెజారిటీ వచ్చింది. దాదాపు మూడింట రెండుతుల పీట్లు అకాలీదళ్ పొందింది. కాంగ్రెస్ (ఐ) ఐలం మాత్రం సగానికి సగం సన్నగిల్లిపోయింది. అయితే దీనిని కాంగ్రెస్ (ఐ)కి మోర పరాజయంగా ఎవ్వరూ అనుకోవడంలేదు. లోక్ సభలో 18కి 1 పీట్లు కాంగ్రెస్ (ఐ) కి లభించాయి. గత నాలుగేళ్ళుగా పంచాబ్ లో అల్లర్ల అల్లకల్లోలంలో, అరాచకపుల కరాళ దంష్ట్రాగ్నిలో, హింసోన్మాద రక్తపాతంతో, అమక్షణం భయాందోళనలతో కుకకుతలాడి పోయాయి. ఉర్దూ, వాణిజ్య వ్యాపారాలు వుండినాయి; పోలీస్ వనం కంటిబిడి

పోయింది; తెర్రరిజం వైవిధ్యవిహారం చేసింది. కల్లోరిత పంజాబ్ ప్రపంచం దృష్టిలో పడింది. భారతదేశానికి తీరని తలనొప్పిగా పరిణమించింది.

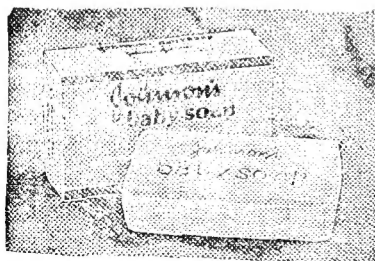
దీర్ఘకాలిక వ్యాధిలా ముడిరిపోయిన పంజాబ్ సమస్యకు నిర్వాణాత్మక మైన పరిష్కారమార్గాన్ని చూపెట్టిన మన ప్రయత్నమ ప్రధానమంత్రి శ్రీ రాజీవ్ గాంధీ కృషిని అద్భుత భారతదేశ చరిత్రలో సువర్ణరాక్షరాలలో ఎక్కించవచ్చు. ఎన్నికలకు ముందు వాణివరణం ఆతి భయంకరంగా వుండి, తెర్రరిష్టులు విజృంభించారు. ఎన్నికలు జరపడంవల్ల ఎన్నో మోరపరిణామాలు సంభవಿಸాయని, ఎంతోమంది అభ్యర్థులే అనాయకంగా దారుణ హత్యలకు గురవుకొనగా, అకారణ రక్తపాతంకో భిక్షం మరింత అధ్వాన్నమైపోతుందని ఎన్నో సంఘాలు, పార్టీలు, ఎంతోమంది వ్యక్తులు తీవ్రంగా హెచ్చరించడం జరిగింది. ఆయినప్పటికీ ముందుచూపుకూ, దూరదృష్టికీ, రైత్యసాహసాలకూ, విచక్షణాశూన్యానికి అవినీతిలోనే పేరెన్నికొన్న శ్రీ రాజీవ్ గాంధీ రవ్వంత వెనుకంజ వేయలేదు. పెద్దయ్యలు ప్రకారం ఎన్నికలు జరిపించాడు. ప్రజాస్వామ్యానికి ఈరోదయం జరిగింది.

ప్రజల జీవితాల్లో దాడులుగా చెలగాటమడిస తెర్రరిష్టుకత్తులు మోర పరాజితుల్ని పొందాయని తెవ్వొచ్చు. ప్రజాస్వామ్య పద్ధతిలో ఎన్నికల్లో విజయాన్ని సాధించిన అకాబ్ దో ప్రభుత్వం పంజాబ్ లో కాంతిభద్రతల్ని నెం కొల్పడానికి, రాష్ట్ర సర్వతోమహాభివృద్ధికి అన్నివిధాలా పాటుబడగలదని విశ్వసించవచ్చు. వ్యవసాయకంగా ఎంతో ముందంజ వేసి, భారతదేశపు సస్యవిస్తనానికి తిరోపడిలా నిర్మిత పంజాబ్ ఆతిత్వంలోనే వ్యవసాయకంగా, పారిశ్రామికంగా మరింతగా ముందంజవేయగలదని విశ్వసిస్తున్నాం. ఇందుకు రాష్ట్రంలో కాంతిభద్రతలు నెలకొనాల్సిన అవశ్యకత ఎంతైనా వుంది.

మీ బిడ్డారి ఎంప నూనూగు బుగ్గలపైన మీరిచ్చే ముద్దులూ సున్నితంగా

పాప బిడ్డారి లోకంలో యిమిడి అలరే ఆరి
ప్రత్యేకమైన ఆరి దాని వస్తువల్తో ఒకటి - బాప్సన్స్
దేని బోర్.

ఆరోగ్య చికిత్స మీ వ్యభిచార ముద్రాగా చేర్చండి
బాప్సన్స్ చేతి లోకంలో లెప్టోస్ అనే బాప్సన్స్.
మరి దానిలోని అ ముద్రాన మీ పొవ్వు
దేని బోర్. దానిలో యింక పొవ్వు బోర్
చేపొవ్వున అ ముద్రాన.

బాప్సన్స్ బేబీ సాప్
పుడ్లమై... పొవ్వుమై... భిద్ర మెనది.

© J&J

Johnson & Johnson

OBM/2193 TEL

Yu va, (Telugu Monthly)

November. 1985

యువ

దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక

1985

వెల రూ॥ 12

దీపావళికి ఒక వారం ముందుగానే వెలువడుతుంది.

మీ ఇంటి నడే మీ విజయవద్ద రిజర్వు చేసుకోండి లేదా మా కార్యాలయానికి

రూ॥ 12 + పోస్టేజి 2.75 చేర్చి పంపండి.

నర్మలేశన్ మేనేజర్

యువ

హైదరాబాద్-500 001

తెలుగు సాహిత్య చరిత్ర (ఆధునిక సాహిత్యం)

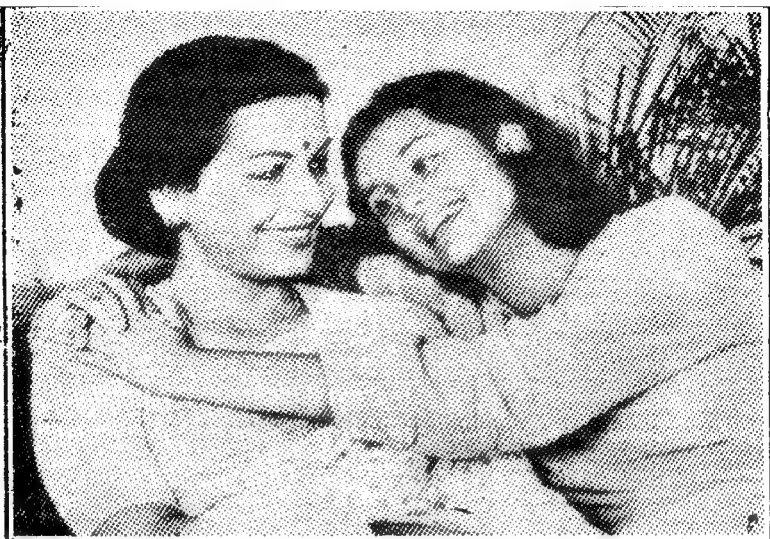
శివసుబ్రహ్మణ్యం పద్నాలుగేళ్ళ క్రితం డి.యి.ఎస్. అవీసులో ఎంట్రీగా చేశాడు.

వి.వి. వెకండ్ క్లాసులో పాఠ్యసమూహం. ఆ మధ్యనే ప్రయత్నాలుగా కూర్చుని ఎం.ఎ. హిస్టరీలో పోస్టుగ్రాడ్యుయేట్ కూడా అయ్యాడు. ఉద్యోగంలో చేరాకనే చైపు లోయర్, హైయ్యర్ కూడా పూర్తిచేశాడు. విది విద్యహాటలో విషయాలంటే మనిషి. కుర్చీకి అంటుకుపోయి పొద్దస్తమానమా చిరైత్రకుండా తన పని కాను చేసుకుపోయే చిత్తశుద్ధిగలవాడు. అందుచేతనే పద్నాలుగేళ్ళ మంచి కుర్చీ, శేబులా మారకుండా ఒకే సీటుకు అంకితమైపోయి పనిచేస్తున్నాడు శివసుబ్రహ్మణ్యం.

శివసుబ్రహ్మణ్యం రించాలు పుచ్చుకోడు; ఎవరైనా కాపీ కాగునా తమ్మన్నా పోడు; రెండు అరటిపండ్లు ఇచ్చినా నిర్మోహమాటంగా వొడ్డంటాడు. అవీసు పని విషయంలో నై ఆధిపతి ఎం చెబితే అది చేస్తాడు. గానుగెడ్డులా పని చేయడమే ఆతని ప్రవృత్తి. అవీసు చైం మించిపోయిన తొలిలో పని కాపిదే కుర్చీలోంచి లేవడు. ఆతను పెళ్ళానికి కాళికల్తాదా, అవీసు కుర్చీకి కాళికల్తాదా అని తోటి ఉద్యోగులు అప్పడప్పుడూ ఎగకాళిచేస్తూ పుంటారు. యిలా ఏమీ అనుకోడు.

ఆతనికంటే ఆరేళ్ళ వెనుక అదే అవీసులో ఎంట్రీగా చేరాయి సత్య సుందరం. ఆతను చదివించి కేవలం ఇంటర్మీడియట్. చైపు వాడు; పార్ట్ హ్యాండ్ రాను. పని పంతులు తప్పులేకుండా డ్రాఫ్ట్ వాయలెడు అర్థగంభివేపు కుర్చీలో కూర్చోలేడు. నై అవీసుకు గణివిడిగా వోట్ పైలుమీద రాస్తే, దాన్ని అర్థంచేసుకోలేడు. కరెంట్ పైలుకు రిఫరెన్సులు ప్లాగ్లు గుడ్డి ఎట్లా అవుతాయో తెలీదు. అయినప్పటికీ ఎంట్రీచేసుంచి, యు.డి.సి. యూ, డిప్యూటీ క్లర్కులు ఇన్ స్పెక్టరు చేసి, మిర్ ప్రమోషన్ పొంది అప్పీనిష్ట్రేటివ్ అవీసుకయ్యాడు సత్య సుందరం.

అదెట్లా సంభవం?

ఇది పెరిగే ప్రాయం గదా? నా కర్మమవుతుందిగా, నయనులోని
అదవీల్లకు ఎంత యిబ్బందో—తల్లిని గదా మరి.

“మా అమ్మాయి కోసం కేర్ ఫ్రీ ఎందుకు ఎంచుకున్నానంటే”

నిజానికి ప్రతి తల్లికీ తెలుసు అసలు,
నయనులో వున్న కొత్తల్లో, ఆ తరుణంలో,
డబ్బెల్లుకు ఎలా వుంటుందీ అన్న సంగతి—
దాల్చి నుంచి యవ్వనంలోకి అడుగుకొట్టి ఆ
కనుకలో పడే తొట్రుపాటు, ఏదోలా
అనిపించే ఆ యిబ్బందిను.

తల్లిని గదా, నేనూ ఒకప్పుడు ఆ
నయనులో వున్నదాన్నే గదా, తెలుసును
నాకందుకే. మరెందుకే తెలుసును నాకు
నెలలోని ఆ అయిదు రోజులా పడే
యిబ్బందీ, తొట్రుపాటును.

నేనైతే ఎప్పుడూ ఆ అయిదు
రోజులకోసం యింట్లో తయారు
చేసుకున్నదే వాడేదాన్ని. ఎంత
ఎబ్బెట్లో చెప్పలేనిక—అదంతా
ఉతకడం, ఆరెయ్యడమూను.

అదంతీ పంగతి, యిన్నేళ్ళుబట్టి
యింట్లో తయారుచేసిన దాన్నే వాడేదాన్ని.
ఎంతో ఎడ్మెటుగా వుండేది—అదంతా
ఉతకడం, ఆరెయ్యడమూను.
అ || రోజులా మళ్ళీ నచ్చాయండోయ్ అని
చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళందరికీ తెలిసేలా

చిప్పినట్లుండేది. మరి ఎంతెంతో అసౌకర్యంగా వుండటం... పూర్తిగా రక్షణ వుండనే భరోసా ఉండేది కాదీ...

నిప్పుడు ఏ ఉపద్రవం? చటుక్కని బరుగుతుందోననే భయం... మీ కర్మమవుతుంది అదేదో, నేనేం అనదల్చుకున్నాలో.

అయితే యిప్పుడు నాకు క్రమేణా అలవాటైపోయింది అనుకోండి, యింట్లో చేసింది వాడటం. అయినా మా కాలంలో అంతగా వర్ణించుకునేవారు కాదు. ఎందుకంటే, ఆ అయిదు రోజుల్లో మమ్మల్నిలు బయటకు వెళ్ళిపో గదా?

మూరేయి రోజులు యిప్పుడు—
యీ కాలపు అడవిల్లలు, నెలలో యిబ్బంది పెట్టే ఆ అయిదు రోజుల్లో కూడా చలాకిగా ఉండాలనుకుంటారు.

మూరేయి రోజులు యిప్పుడు! వచ్చింది మార్పు, యీ కాలంలో కేరఫ్రీలాంటి అడుగుపైస, రక్షణనిచ్చేది వుంది గదా. అడవిల్లగా నేను పడ్డ అవస్థ, యిబ్బంది మా అమ్మాయి కూడా వదలనుకోవడంలో ఏం లభ్యం వుంది గనక. అదేగాక మా అమ్మాయి యిప్పుడుండే కాలానికి మా కాలానికి బోలెడంత తేడా వుంది. నెలలో ఆ రోజులు కూడా సరదాగా చలాకిగా వుండాలనుకుంటారు యీనాటి అడవిల్లలు మా అమ్మాయి సంగతే చూడండి —మేం ఆ కాలంలో చేసిన దానికన్న

ఎంతెంతో చేసి నిలదొక్కుకోవలసి వస్తుంది... వదులేమిటి, యితర కార్యక్రమాలేమిటి, ఒకటి కాదయ్యే. అది కాకుండా, ఏ వయస్సులో ఆ ముచ్చట వుండాలని నా ఉద్దేశ్యం—ఆ కాలంలో మూలాగ యింట్లో కూర్చోవడం కాదు.

అందుకే మరి మా అమ్మాయికోసం ఎంచుకున్నా కేరఫ్రీ. తను ఏం చేయదల్చుకున్నా నిస్సంకోచంగా చేస్తూ, ఆ భద్రతని పొందుతూ సంబాలిండుకోవాలని.

మరి దాని కోసం కేరఫ్రీ కన్నా మించినదేముందని! కేరఫ్రీ అన్నది రెడీ-మేడ్ సేప్స్, వాడటానికి ఎంతో వీలు, మార్పుదానికి వీలు. బట్టల్ని మడతపెట్టి, దాల్చో వత్తి పెట్ట బావరబండిగా నమయించుడా చెయ్యనక్కర్లేదు. కల్లిగా నేను అలోచించేది ఏమిటంటే కేరఫ్రీ అరోగ్యరక్షా మరింత శుభ్రమైనదని.

కేరఫ్రీ వుంది గనక, యిక మా అమ్మాయి, ఉతకడం, ఆరపెట్టడం అనే యిబ్బందిలో పడక్కలేదు. ప్రతిసారి కొత్త శుభ్రమైన, తాదా సేప్స్ వాడటమే.

మొదట్లో అయితే యీ రెడీ-మేడ్ సేప్స్, అవసరమైన ఆ రక్షణ యివ్వగలుగుతుందా అని సంతోషించా—యిప్పుడు మరి మా అమ్మాయి కొంత కాలంగా వాడుకోండి దీన్ని. నాకు తెలిసిందేమిటంటే, పిల్లకునే లక్షణం ఉండటానికి, సానిటరీ సేప్స్ అనేది అంత పెద్దదిగా, మందంగా ఉండవలసరం లేదని—ఒక అమ్మాయిని యిబ్బంది పెట్టే అవాంతరాలనుంచి రక్షణ యివ్వడానికిను, మా అమ్మాయే అంటుంది గదా తనకిది ఎంతెంతో సౌకర్యంగా, శుభ్రంగా ఉండని... బయటకు వెళ్ళినప్పుడు గూడాను. అందుకే మరిక మా అమ్మాయిని గూర్చి యిక బెంగేలేదు.

కేరఫ్రీ మా అమ్మాయి జీవితాన్ని ఎంతో హాయిగా, తీర్చిగా చక్కగా వుండేలా చేసిందిక—ఎందుకునంటే అది ఎంతెంతో వీలు గనక.

నిజానికి, కేరఫ్రీ మా అమ్మాయి జీవితాన్ని హాయిగా, తీర్చిగా చక్కగా వుండేలా చేసిందిక—ఎందుకనంటే అది ఎంతెంతో వీలు గనక—నాకూ వింతో హాయిగా ఉందిక.

మా అమ్మాయికి, మా కాలంలో మాకు లేనిది యివ్వగలిగానని నాతో సంతోషంగా వుంది. కేరఫ్రీ సౌకర్యం. కేరఫ్రీ రక్షణ. మరి మనం కూడా, మారే కాలంలోనూ మారదా యిక.

18 పుష్కలం, పాడుపాక 20 పుష్కలం
30 పుష్కలం గల పుష్కలం కూడా దొరుకుతాయి.
కేరఫ్రీ ఎక్కడా లాభం 10
గల పుష్కలం కూడా దొరుకుతాయి.

Johnson & Johnson

OBM/5070 TEI

కేరఫ్రీ కానిటరీ సేప్స్—
పూర్తి సౌకర్యం, పూర్తి రక్షణ,
మారుతున్న నేటి కాలకోసం.

నక్కసుందరం వుంచి మాటకొర. అతనికి బ్రతుకంటే ఏమిటో తెలుసు. జీవితముద తలుసు. జీవితాన్ని చాలెంటేగా తీసుకొంటే దాన్ని ఎదుర్కొంటాడు. జీవితంలో విషాదం ఎదురైతే అధిగమిస్తాడు. జీవితం పనుస్యల్లో యిరుక్కుంటే, ఆ ననుస్యల్ని పరిష్కరించుకుంటాడు. జీవితాన్ని ఒక గీతంలా తావిస్తే, కలాసాగా పాడుకుంటాడు. జీవితాన్ని ఒక అటగా అనుకుంటే, అడుకుంటాడు. పై అధికార్లను ఆశ్రయించి తన పబ్బం గడుపుకోవడంలో ఆందెవేసిన చేయి. అందుచేతనే నక్కసుందరం పదోన్నతిసోపానంలో సునాయానంగా పైకి పోగలిగాడు. అతని వర్వీసు రికార్డులో అన్నీ పచ్చగీకరే. తన పై అధికారి గుర్రమైనా, గాడిదైనా అత్యంత వినయంతో పేవలు అందించి, మెప్పును పొందుతాడు. తన పై అధికారి పీఠపరుడైనా, అపీఠపరుడైనా అందుకు అనుకూలంగా నడుచుకొని, 'సెటాప్' అనిపించుకుంటాడు. అపీసు కొలుపుకంటే అపీపరు కొలుపు ఎక్కువ చేస్తాడు. పై అధికారున్ని కాకాపట్టడంతోనే ప్రభుత్వోద్యోగంలో పైమెట్లు ఎక్కవచ్చు ఉద్యోగంలో చేరిన మొదటిరోజునే గ్రహించి 'సార్' అనే పూతపదాన్ని అలవర్చుకున్నాడు.

—అట్లాంటి నక్కసుందరం అర్థినిస్టేటివ్ అపీసరయ్యాక హతాత్తుగా చిక్కుల్లోపడ్డాడు. అపీసుసొమ్మును గుళ్ళో తీర్థంలాగా పేవిస్తున్నారనీ, బిల్లు చెల్లింపులూ, బదలీంకూ, అపీసు ప్లేషనరీ కొనుగోలుకూ, చిల్లరమల్లత పనులకూ వర్సెంకేజీరేట్లు ఏక్సచేకాడనీ మూడుపేజీల అర్థిని నక్కసుందరం మీదపెట్టి, వంతకాలతో డైరెక్టరేట్ అపీసుకు పంపారు. అంతేకాకుండా అతను ఆక్రమంగా అర్థించిన అస్తుల్ని ఉదాహరిస్తూ ఆ అర్థికి ఒక జాబితాను అనుబంధంగా చేర్చారు. దానిపై డైరెక్టరేట్ నుంచి ఒక జాయింట్ డైరెక్టర్లు నియమిస్తూ ప్రత్యక్ష విచారణకు శ్రీముఖం వచ్చింది. అపీసులో చాలమంది కంపరపడ్డారు; డి.యి.వో.కోనడ. కాని నక్కసుందరం మాత్రం చీమకుట్టినట్టుగా కూడా గతుక్కుమనలేడు.

ఎంక్వయరీ అపీపరు ఫస్ట్ కాన్ బోగీలోంచి దిగగానే ఒక నల్లటివ్యక్తి అతనికి స్వాగతం చెప్పి, బ్లూ ఎంబాసిడర్ కారులో కూర్చోబెట్టాడు.

“డి.యి.వో. జేవ్ ఏమైంది?” అన్నాడు ఎంక్వయరీ అపీపరు.

“నెంరోజాయ్నంచీ రిపేరులో వుండి సార్”.

టవున్లో కిలోమీటరు దూరంలో వున్న ఓ గ్లె హౌస్లో ఆ అపీపర్లు ఆ నల్లటివ్యక్తిని పంపాడు.

“గవర్నమెంట్ గెస్టుహౌస్ బుక్ చేయవని చెప్పానే!”

“ఓవున్లో ఇవాళ ఇద్దరు సునిష్టల్లున్నారు సార్. గెస్టుహౌస్ ఖాళీ లేదు. ఇక్కడ అన్ని సౌకర్యాలూ సునాయనంగా లభిస్తాయి సార్” అన్నాడు నల్లటివ్యక్తి.

ఆ గెస్టుహౌస్ అడునాశన పడుపాయలతో ఎంతో అందంగా, అనువుగా, అహ్లాదంగా, ఆయదుతారల హోటల్ సూట్లా వుండి. ఎంక్వయిరీ అఫీసరు వంకపైపడ్డాడు.

ఆ రాత్రి ఎదున్నరకు బేలంచైన్ స్కాచ్ డాటిలూ, స్పెన్సర్ పోడాలూ ఎంక్వయిరీ అఫీసరు ఎయిర్ కండిషన్లు గదిలోకి చేరాయి, వేయించిన కాజుతో పాటు కనురెప్పలు అల్లల్లాడించాడు ఎంక్వయిరీ అఫీసరు. ఆ నల్లటివ్యక్తి పోడా టైప్ చేసి డ్రింక్ గ్లాసులో పోసాడు. మల్లెపువ్వులాంటి గ్లాస్కో యంగీకో, పెద్దాపురం ఏబ్బులాబ్బీకో వున్న అఫీసరు ఆరగంబలో ఆరబాటిల్ ఖాళీచేసి, “స్కాచ్ వెస్ట్యూన్” అన్నాడు మత్తుతో మూతలుపడే కనురెప్పలతో.

“రాయర్ కాల్యాటకోసం డ్రైవేకాను సార్. దొరకలేదు. ఇటీవల ఓవునకు మంత్రులకాకిడి ఎక్కువైంది.” అన్నాడు నల్లటివ్యక్తి.

ఎంక్వయిరీ అఫీసరు బోజనానికి కూర్చున్నాడు. టేబుల్ మీద వెజిటేరియన్, వాన్ వెజిటేరియన్ వెరళి వద్దెసిది పదార్థాలు. ఆయనకవి ముపైఅరు పదార్థాలాగా తనబడ్డాయి. “పందర్ పుర్” అంటూ మిగదిలో మిక్స్ చేసిన గడ్డ పెరుగును మాత్రం రెండుస్పూనులు గొంతులో వేసుకొని, విషా వషాళానికి తన్నడతో బెడమీద వాలాడు.

ఆయన బెడమీద వాలిన మరుక్షణమే మృదువైన గజాలచేయి, చెంపల్ని నునుపుగా నిమిరింది. ఆమె రంభా ఊర్వళా తిలోత్తమా! మేనకా! ఎవరూ అనుకున్నాడు ఎంక్వయిరీ అఫీసరు, స్కాచ్ విస్కీ ప్రేరణతో శత్రుంగ తరంగంలా బుస్సుమన్న మగతనంతో.

ఆ గది తలుపుల్ని బయటనుంచి మూశాడు ఆ నల్లటివ్యక్తి.

మరునాడు పక్కనుందరంమీద ప్రత్యక్ష విచారణ జరిగింది. సాక్షులు చెప్పడానికొచ్చినవాళ్ళు తడబడ్డారు. ఆ నల్లటివ్యక్తి అఫీసరుగారి బిగ్గరే నిన్నానా ఎంక్వయిరీ ముగించుకొని ఆ మధ్యాహ్నమే రైల్వేస్టాండ్ అఫీసరు

“నేను నెండు పద్యులకాను సార్” అన్నాడు ఆ నల్లటివ్యక్తి.

“జమ్మట్టు అడగడంమర్నాను. మన్వేవరివోయా?” అన్నాడు ఎంక్వయిరీ అపీసరు.

“నేను ముద్దిపల్ కాంట్రాక్టర్నుండీ, స్వయానా సత్యసుందరంకారి బావమర్దిన్” అన్నాడా వల్లటివ్యక్తి.

ఎంక్వయిరీ అపీసరు కనురెప్పలు బడబడ కొట్టుకున్నాయి - కొన్ని క్షణాలపాటు.

సత్యసుందరం సర్వీసురిజార్డు జోలికి ఎర్రకలం పోలేడు. లతనిమీద ఆరోపణలన్నీ విరాధారమైనవని ఎంక్వయిరీ రిపోర్టులో తేలింది.

ప్రభుత్వోద్యోగి పనిచేయనక్కర్లేదు;

పైరవీలో ప్రావీణ్యం సంపాదిస్తే చాలు.

పేరు: _____
చిరునామా: _____
పిన్: _____

పేరు: _____
చిరునామా: _____
పిన్: _____

ముస్తాబులో మార్పు!

సరికొత్త అకర్షణీయమైన సీసాలలో

లోధ్ర

చౌధరహిత
ప్రకృతి సిద్ధమయిన
ఆరోగ్యమును ప్రేరికు
30 సంవత్సరములుగా
ఇచ్చుచున్నది.

ఉడిక వైద్య సలహాకు ఈ కూపనును
పూర్తిచేసి మీ బాబుతో పంపండి.

పేరు: _____

చిరునామా: _____

PIN: _____

లేసర్ కుటికర్ ప్రవర్తన విజ్ఞాపిణీ

రాయపేట, నువ్రాసు - 14

ఉపాకిరణ్‌మూవీస్

Pratigruha

నిర్మాత: రామాజీరావు స్క్రీన్‌ప్లే, దర్శకత్వం: కృష్ణ

సమాజంలోని మేకవన్నె పులులపై స్వైరవిహారం 'ప్రతిఘటన'

పరాన్నకుక్కులుగా జీవిస్తూ మారణ
హోమాంతో ప్రజలను దోచుకుంటూ
ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షంగానో వ్యక్తులపై
కత్తిగట్టి కుతుకలు తెగవరికే నరహంస
రాక్షసులు పెద్దమనుషుల ముసుగులో
పరవశిని పెంచుకుంటూ ప్రభుత్వాలనే
గజగజలాడించే విష స్వామి మన
సమాజంలో కోకొల్లలు. వారికి ఆడ,
మగ తేడాలేదు. వీడ బిక్కి అన్న వాలే
లేదు. అయినకాడికి దోచుకోవడం అంద
లానికి అడ్డులుచావడం వారి మనో
ప్రవృత్తి!! అందాకా ఎందుకూ - ఇప్పు
చిరస్మారమకోండి... ఇతని పేరు
కాశేశ్వరరావు. ముద్దుపేరు కాశి. ఈ
కాశీ పేరుమోసిన రౌడీ. సుప్రసిద్ధ

ఖానీకోరు. వర్తమాన ప్రజానాయకుడు.
అదే నియోజకవర్గానికి చెందిన ఓ మంత్రి
గారు పేరు కాశీయ్య. ఆయన ఢిల్లీలో
కూర్చునే కాశీకి మద్దతిస్తూ చక్రం తిప్పు
తాడు. కాశీకి ఒక ఉచిత అనుచిత సంహ
దారొకరున్నాడు. ఆ మహానుభావుని పేరు
మహాలింగం. అరిటాకు ముల్లుమీద పచ్చా
ముల్లు అరిటాకుమీద పచ్చా ముల్లుకే
గాయం తగిలించని వాడించి ఓప్పించగం
లాయు. ఆ ఊళ్లోనే ఒక గూడెం వుంది.
అందులో సోములు నాయకుడు. నాగమ్మ
చీరవనిత. కాశీకి-విళ్ళకు కక్షలు గూడు
కట్టుకుపోయాయి. విళ్ళ సంగతి తర్వాత
ప్రస్తావింతుకుందాం. ఆ ఊళ్లోనే ఓ
కాలజీ వుంది. ఇంచుమించు గేపటి నేతల్లా

వెలుగొందాల్సిన లక్షణాలున్న సవయువ రొడిల కూడా ఆ కళాశాల విద్యార్థులు. పెద్దా చిన్నా, గురువు దైవం, వాచి వరస ఏమీ ఆలోచించరు. కొంగు కన్నీస్తే చాలు గింగిరాలు తిరుగుతారు. ప్రైవేట్ కామానికి ప్రతినిధులు వాళ్లు. ఇరాంటి వాతావరణంతో కలుషితమై రొడిల ఏలుబడిలో ఉన్న ఆ ఊరి కాలేజీకి తెలుగు లెక్చరర్ గా మరో చోట్నుంచి బదిలీఅయి వచ్చింది యూస్సీ. యూస్సీ అందగత్తె. విద్యావంతురాలు. విషయ విధేయతలు ఆమెకు మణి కిరీటాలు. సనాతన సంఘ దురాచారాలు, శ్రీంపై పురుషపుంగవుల అనాగరిక ఆధిక్యత, శ్రీంపై అత్యాచారాలు, క్రమశిక్షణాపాత్యము ఆమెకు జాతకత్యవులు. ఆమె మనసు అమృతదయ భావాలకు ఆలవాలం. ఆమె భర్త రాయర్ సత్యమూర్తి. నోట్లో నాలుకలేని పిరికి ప్లేదరు. సత్యమూర్తి తండ్రి రామదాసు. తల్లి సీతమ్మ. తండ్రికి పురాణం పిచ్చి. తల్లికి మహిళా సంఘాల పిచ్చి. తల్లికి షణ్ణం తిరికలేని కారణంగా తండ్రి ఇంటి, వంటింటి పనులు చక్కదిద్దుకుని భార్యావిధేయుడై పురాణాలు వర్ణిస్తూ కూర్చుంటాడు.

ఆ ఊళ్ళోనే యస్.ఐ.గా పనిచేస్తున్న పోలీసు అఫీసరు ప్రకాష్ కూడావున్నారు. ప్రకాష్ - యూస్సీ కాన్మేట్టు. సీటికి నిజాయితీకి మరోపేరు ప్రకాష్. ఇంకా అక్కడ జడ్జిగారున్నారు. కాశీదాసు ఘాతుకచర్యవల్ల మనసమితంకోర్కొయిన శ్రీకైలం వున్నారు. వస్తాడు, అతని భార్య కాంతం ఇంకా బోలెడంతమంది పెట్టిన్న మనస్తత్వాం వ్యక్తులున్నారు. వాళ్ళతోలికి ఇప్పుడే పోవద్దంటే.....

పెళ్ళయి మూడేళ్ళయినా చాలాకాలం భార్య మరో ఊళ్ళో ఉండటంవల్ల విరహ

వేదన తీర్చుకోవాలనేతపన సత్యమూర్తిలో ఎంతగానో వుంది. పడకగదిలో భార్యగా సహకారాన్నందించే ప్రేయ భామిని లక్షణాలు యూస్సీలోనూ ఉన్నాయి... పడకగదిలోంచి పాట వినిస్తోంది...

“వయసు కోర్టు వారంటూ వలపుకేసు ఆరెంటు

ముద్దంటూ తీర్చకుంటే ముద్దాయ్ నువ్వంటు

కొగిలింతలో నిన్ను బైదీచేస్తా తీయనైన పెదవులతో తీర్చేస్తా”

వృత్తిశ్యా రాయర్ కాబట్టి కోర్టు పరిభాషలో పక్కలోకి రమ్మని చారంటు పంపిండాడు భార్యమణికి. ఆయన వలపుల ఉబలాటం తీర్చిగీరాంన్నది అతను ఆమెపై తెలుపేసిన సూట్. పిలిచిన వెంటనే వయసు కోర్టులోకి రాకుంటే కేసు ‘ఎక్స్ పార్టీ’ కొట్టేసి ఆమెను కోగిళ్ళలో బైదీచేయమని తీర్పుఇస్తానంటున్నాడు.

“.....ఉత్సంహంబుల ఆ ఊరించేస్తా

చంపకమాంబు విసిరి సాధించేస్తా” తెలుగువందీతురాలు కాబట్టి చందో బద్దమైన వృత్తాలలోనడిచే పద్యాం పేర్లను పూల మాంబుగా మరిచి రాయర్ గారికి జవాబు ఇచ్చింది.

“ఆకాశం కోర్టులో చందమామ జడ్జిమెంటు

విసకుంటే శిక్ష తప్పదు”

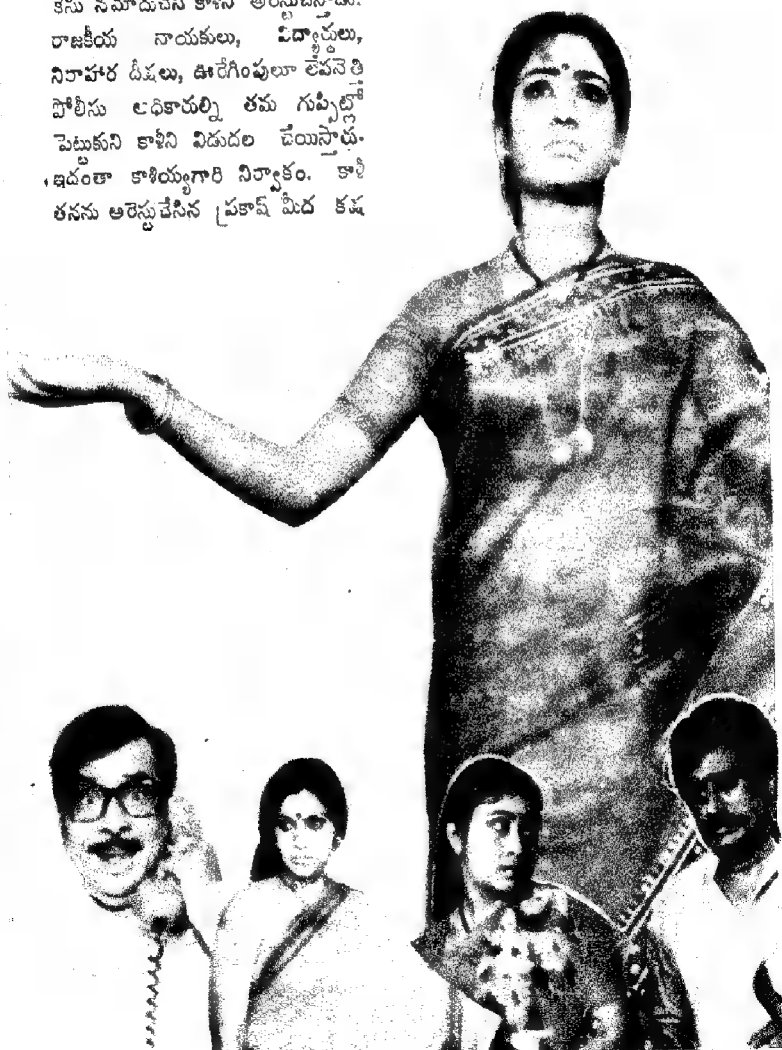
అన్యాయతను హెచ్చరిస్తూ ప్రేమతో. “సనపద్యమంటే నా పూలజడను లాగితే

పెదవి బుగ్గ సంధి కుదరదు”

పడకగదిలో వున్నా కూడా ఆమె ఆలోచనలన్నీ సమాజంలో జరుగుతున్న అక్రమాలు, అన్యాయాలపైనే వుంటాయి

మంత్రి కాశీయ్య ఆ
 ఊళ్ళోని సలాలమ తన చేజిక్కించుకునేం
 దుకు కాశీ సహాయంతో అక్కడ గుడిసె
 వేసుకు వుంటున్న గూడెంవాళ్ళను చాప
 గొట్టి చెవులు మూయిస్తుంటే ఆ విషయం
 తెలిసిన యస్.ఐ. ప్రకాష్ గూడెం నాయ
 కుడు సోమమ్మి అస్పత్రిలో చేర్చింది
 కేసు నమోదుచేసి కాశీని అరెస్టుచేస్తాడు.
 రాజకీయ నాయకులు, పిద్యార్థులు,
 నిరాహార దీక్షలు, ఊరేగింపులూ లేవనెత్తి
 పోలీసు లధికారుల్ని తమ గుప్పెట్లో
 పెట్టుకుని కాశీని విడుదల చేయిస్తారు.
 ఇదంతా కాశీయ్యగారి నిర్వాకం. కాశీ
 తనను అరెస్టుచేసిన ప్రకాష్ మీద కక్ష

గట్టి పట్టవగలు నడిరోడ్డులో ప్రకాష్ ను
 హత్యచేస్తాడు. అది కళ్ళారాచూసిన
 ఝాన్సీ పోలీస్ రిపోర్టుంది. ఆ కార
 ణంగా కాశీ ఝాన్సీ మీద పగ పెంచుకుని
 నడిబజార్లో పట్టవగలు ఇరుగుపొరుగు

ఊరు వాడ అందరూ చూస్తూవుండగానే
 రూస్సీని వివత్తను చేస్తాడు. అందరూ
 అసమర్థుల్లా నిలిచిపోతే సమయంలో
 గూడెం నుంచి నాగమ్మ, శ్రీశైలం
 వస్తారు. శ్రీశైలం ఆమె మాన సంరక్షణ
 చేస్తాడు. నాగమ్మ అందరి మొఘానా
 నిప్పులు చెరిగి రూస్సీని తనిండ్రికి
 తీసుకుపోతుంది. ఇదంతా కళ్ళారా
 చూస్తూ నింబడ భర్త సత్యమూర్తి,
 అత్త, మామ చేసేది లేక ప్రతిమల్లా
 మిగిలిపోతారు. మూర్ఖుడు కాలేజీకి వెళ్ళ
 గానే తరగతి గదిలో శ్రీ నగ్న చిత్రాలు
 వివిధ భంగిమల్లో కొంతలోసహా రూస్సీకి
 దర్శనమిస్తాయి. ఆ జెమ్మలు గీసిన

విద్యార్థుల చిత్ర కళా నైపుణ్యాన్ని
 మెచ్చుకొంటూ - నానా చివాట్లా పెడు
 తుంది. అది భరింపలేని ఓ విద్యార్థి
 బెండ్లీ కత్తర విరిచి విసుర్రాడు. ఆమె
 నుదుటికి తగిలి గాయమైంది. శోకంలోంచి
 శోకం పుట్టుకొచ్చినట్టు... గాయంలోంచి
 న్యాయ సముపేతమైన గేయం
 పుట్టుకొచ్చింది.

"ఈ దుర్యోధన దుశ్శాసన దుర్జినిని
 లోకంలో

రక్తాశ్రులు చిందిస్తూ రాస్తున్నా
 శోకంతో

మరో మహాభారతం ఆరవ వేదం

మానభంగ పర్యంతో మార్పు

హృదయ నిర్వేదం"

ఆనాడు మయ సభలో వ్రాపడిని

వివస్రను చేస్తుంటే సభలోనివారందరూ నిర్విర్యులై చూస్తూ కూచున్న పుట్టాన్ని కళ్ళకు కట్టిస్తూ యూస్సీ వస్త్రాపహరణను మరోమహాభారతంగా సృష్టిస్తున్నారని రచయిత.

“పుడుతూనే పాంకేడ్-పుట్టి జంపాల కేడ్సి పెరిగి పెద్దకాగానే ముద్దుమురిపాల కేడ్సి...”

మీ అమ్మని స్తన్యంతో, మీ అక్కని రక్తంతో రంగరించి రాస్తున్నా ఈనాడే మీకోసం మరో మహాభారతం”

పుట్టింది మొదలు దేనికో ఒకదానికి తల్లిని కాల్చుకుంటూ, రక్తాన్ని పీల్చుకుంటూ, ఐతికే వ్యక్తులు పెద్దయ్యాక కామాన్ని అణచుకోలేక కీమకులై శ్రీజాతిని పీడిస్తుంటే దాన్ని సహించలేని యూస్సీ విద్యార్థులకు మానవతా సందేశాన్ని అందించే ప్రయత్నంలో ఈ రచనకు పూనుకుంటుంది.

“కన్న మహా పాపానికి ఆదది తల్లిరాగా మారి- మీ కండలు పెంచినది ఈగుండెంతో కాదా

ఎర్రని తన రక్తాన్ని తెల్లని నెత్తురు చేసి పెంచుకున్న తల్లి ఒక ఆదదని మరిచారా”

తెల్లని నెత్తురు అంటే ఇక్కడ పాలు అని చెప్పకోవాలి.

“ప్రతి భారత సరిమానం చంద్రమతి మాంగల్యం మర్మస్థానం కాదది మోక్షస్థానం- మానవతకి మోక్షమిచ్చు పుణ్యక్షేత్రం శిశువులుగా మీరు పుట్టి-పశువులుగా మారిచే మానవ రూపంలోనే దా న వు లై

పెరిగితే

సభ్యతకి సంస్కృతికి సమాధులే కడితే

కన్నులుండి చూడలేని ధృతరాష్ట్రం పాలనలో

భర్తలుండి విధవలైన ద్రౌపది అక్రందనలో నవశక్తులు యువశక్తులు నిర్విర్యం అవుతుంటే

ఏమైపోతుంది సభ్య సమాజం ఏమైపోతుంది మానవ ధర్మం”

ఇంతెన్నాళ్ళకి ఈ ధృతరాష్ట్రం పాలన నుంచి మనకు విముక్తి లభిస్తుంది అని సూటిగా ప్రశ్నిస్తోంది యూస్సీ.

కాశీ నామినేషన్ దాఖలు చేశాడు. అదే సమయంలో ప్రతిపక్షాలను కూడగట్టుకుని ఎన్నికల్లో పోటీచేసున్న అభ్యర్థిలూ పిచ్చోళ్ళను, ముష్టిోళ్ళను కూడగట్టుకుని శ్రీకైంకూడా తన నామినేషన్ దాఖలు చేయడానికి వెడతాడు. అధికారు తిరస్కరిస్తారు. అయినా తన ప్రచారం ఆపలేదు శ్రీకైం.

“తందనానా అహి తందనానాపురే తందనానా భళా తందనాన గూండాంకే ఓటు-రొడింకే సీటు దేశానికే చేటు తందనాన పిచ్చోడి హెచ్చరిక-మిరంల కాదనక చూడాలి అంతు ఇక-చెయ్యండి కాసీ ఇక”

“ఓటు అడిగేవాడు మీటింగు పెడతాడు సీటు అడిగేవాడు ఫీటింగు చేస్తాడు మంత్రి కావాలంటే మర్దల్లు చేస్తాడు వీదేసి నాయాల్ని బొక్కలో తొయ్యండిరో...”

ప్రత్యర్థి ప్రాణాలు బలితీసుకుని పదవి నలంకరించే బదాచోర్ల గుట్టు రట్టు

రెవల్యూషనరీ

వ్యవస్థ

"సరూ.... హాయ్... ఓహో.... ఓహో నేనెవరిని వద్ద నాచిందా? హాయ్... హాయ్"
అంటూ భరత్ చుట్టూ రెండుచేతులతో ఎత్తి గీరగీర తిప్పుడు.

"భరత్.... ఓ భరత్.... వదులు.... నన్ను వదులు.... రే... కా కళ్ళు తిరుగు
తున్నాయ్" భరత్ చేతుల్లో ఉన్న సరోజ అంది.

"ఓహో.... నీ నవలను. ఈ క్షణం నాకు అన్ని రోజులు జియించి
వట్టుగా ఉంది..." భరత్ ఇంకా జోరుగా తిప్పుతూ ఉన్నాడు.

"ప్లీజ్ భరత్ వదులు.... అబ్బా నా కళ్ళు తిరుగుతున్నాయ్" అకలి చేతుల్లో
ఉన్న రెండు కాళ్ళను గట్టిగా విడిలించడం మొదలుపెట్టింది.

"భరత్ కనూవనమీనూ సరోజని కించకు గెలవాను. నరూ తూలివడ
బోయింది. భరత్ చుట్టూ గట్టిగా వొదలి వట్టుకున్నాడు. "సరూ! ఇన్నేళ్ళ నా
కిష్టం ఫలించింది. నా సాధనకు గమ్యం దొరికింది నా యాత్ పాద్యులా..."
అంటూ గట్టిగా నుదురు పెట్టుకున్నాడు.

సరోజ వేరవళంగా ఎర్రమోయ్య కనులతో భరత్ వంక చూసింది. అయి
కళ్ళకింద ముగ్ధాసారి చూచించాడు భరత్.

ఇంకా భరత్ వంక బెల్ వినిపించడంవల్ల ఒకరినొకరు చూడ
మయ్యారు. భరత్ నీళ్ళి తలుపు తెరిచాడు.

"భరత్ బాబూ! అమ్మగారు మిమ్మల్ని రమ్మంటున్నారు..." అక్కడ
వారిరువురూ పనిచేసే రంగున్న.

“నరూ: వీవుకూడ మా ఇంటికి రా- మన ఇద్దరం తాతయ్య-అమ్మలకు మన నత్తైన గురించి చెబుదాం-” అంటూ కొంచెం దూరంలో ఉన్న గూటి లోంచి తాళం చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

“మరోసారి వస్తాను.... వీవు వెళ్ళు” అంది సరోజ తన బాగని తీసుకుంటూ.

“ఉహా...ఇవాళ ఉర్క్కునేడి లేదు. ఈ మధ్య అమ్మకూడ ఎమ్మ ఎన్నో సార్లు ఆడిగింది. వద....వద....” అంటూ అమె చేతిని వట్టుకుని గదిగది బయటి వరకు లాక్కుపోయాడు.

“తాళం ఒట్టా ఈయండి బాబూ” అంటూ రంగన్న భరత్ చేతిలోంచి తాళం తీసుకుని రణపులన్నీ మూసి తాళం వేసాడు. ముగ్గురు బయలుదేరారు. భరత్ కి విషయం తాతకు తల్లికి ఎప్పుడు చెబుదామా అని ఉంది. తాతకి ఇంటికి మధ్య పెద్ద కోట ఉంది. కోటనిండా చెట్లు ఉండటంవల్ల ఆ ప్రదేశం అంతా ఎంతో అందంగా ఉంది. ఎదురుకుండా కనిపిస్తున్న రెండతస్తుల మేడ ముందున్న ప్రాంగణంపై నరూ చృష్టి నిలిచింది.

“భరత్.... మీ ఇంటిముందున్న గులాబీచెట్లనిండా పూలు ఎంతో అందంగా కనిపిస్తున్నాయి కదూ....” అంది నరూ ఎంతో సంతోషంగా.

“ఈ మధ్య తాతయ్య కొన్ని కొత్త వైరెటీలు తెచ్చిపెట్టాడు. అమ్మ సంరక్షణలో అవి ఇంత ఏపుగా పెరిగాయి-” అన్నాడు భరత్ కారితో నర్దుకుంటూ-

ముగ్గురూ గేటు తెరుచుకుని లోపలికి ప్రవేశించారు

ముందు వరండాలో భరత్ తాతయ్య అయిన జగన్నాధరావు కుర్చీలో పేసడు వడుపుకుంటూ కూర్చున్నాడు. ఆ సక్కునే మరి కొంచెం దూరంలో భరత్ తల్లి అయిన శకుంతలం ప్యెట్టర్ ఆల్లురూ మధ్య మధ్యలో గేటువంక చూస్తోంది.

“నాన్నా... అదుగో భరత్ వచ్చిచ్చాడు-” అంది శకుంతలం.

“తాతయ్య... భరత్ తాతకి వెళ్ళి వచ్చాడు.”

“ఒరేయ్... బాబూయీ సరియేలే బ్రాహ్మణి ఇంటి తిను అని ఎన్నిసార్లు చెప్పావా? నాడు. అది నిజం అని చెప్పిపోయావా?...” అన్నాడు రావు పేసరును పక్క పెరితూ

“నాన్నా నా... నరూ...” అంటూ శకుంతలం ప్యెట్టర్ కి వచ్చిన ఉన్న టీపాడు మన పెట్టింది.

“కూర్చోమ్మా నరూ....” అన్నాడు రావు.

భరత్ నరూలు ఒకరి వంక ఒకరు చూసుకున్నారు.

“శారయ్యా....నీ మనమరు అనుకున్నది సాధించారు.” భరత్ రావు మెడలో రెండు చేతులూ వేస్తూ అన్నాడు.

“చాలా సంతోషం వాయనా... భగవంతుడి దయవల్ల నీవు అనుకున్నది సాధించగలిగావు. అమ్మాయ్ శకుంతలా చూసావా నీ కొడుకు ఎంత ముదికుడో....” రావు మునిముసిగా నవ్వుతూ భరత్ రెండుచేతులను ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

“బాబూ భరత్ నాకెంతో ఆనందంగా ఉండిరా... ఇదంతా మీ లాభయ్య అశిర్వాదం. అనాడు మా నాన్న అదరించకపోతే...మనకి... నీడ ఇవ్వకపోతే.... మనం ఎమయ్యేవాళ్ళమో...” శకుంతల కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగి యి.

“అమ్మాయ్... శకుంతలా ఇంకేమీ చెప్పకు. గతాన్ని తప్పుకోవద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను...అందులో భరత్ ముందు...” అన్నాడు రావు.

“అమ్మ - అనలేవుదూ నీవు దిగులుగా ఉంటావు. మా అమ్మ కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళు నేను చూడలేను. నీ కళ్ళు ఎప్పుడూ అవందంతో మెరుస్తూ ఉంటాయి. నీ కొడుకు కనుక్కున్న పాఠ్యాల ముందు ఈ ప్రపంచం అంతా తరించుతుంది. నన్ను ఓ గొప్ప వ్యక్తిగా పొగుడుతుంది. ఇలాక నా అవదానికి అంతు లేదు. ఎడో - ఎడో చేయాలనిపిస్తోంది. ఏవిటో ఏర్పిపిచ్చిగా ఉంది...” కల్లి కన్నీళ్ళను తుడిచాడు భరత్.

“అబ్బాయీ....నీ ఇష్టంలా, నీవు ఏది చేయాలనుకుంటే ఆదే చేయి. నీకు అడ్డు ఎప్పుడూ లేదు. శకుంతలా ఏదీ అందరి నోరు తీపిచెయ్యి. నీకోపాటు నరూ కూడా ఎంతో కష్టపడ్డది. మీ అమ్మగారు బాగున్నారా నరూ. శకుంతలా ఇంకా అట్లాగే నిద్రాన్నా వేమమ్మా....ముందు వెళ్ళి వట్టుకురా.... ఎలాక నరూ ఇక్కడే బోజనం చేస్తుంది...” అన్నాడు రావు

“ఇదిగో వెళ్ళి లుట్లు తెస్తున్నా - బాబూ భరత్ ఎలాక నీ పుట్టివంజా. తొందరగా వచ్చి బోజనంచేయి అని చెప్పాను కదా-పాపం వల్లారిపోకోందని రంగన్నని నిన్ను పిలుచుకు రమ్మన్నా-ఇదే రోజుకొన్నెళ్ళు కరిగింది. తొందరగా అంది శకుంతల.

“శకుంతలా...” కాస్త గట్టిగా అన్నాడు రావు.

“శారయ్యా! ఆనలు మీరు నా దగ్గర ఏదో రాస్తున్నారు మీ బాధ. నీమ్మ కూడ నా దుకోనీయండి. అమ్మా ఆనలు విషయం....”

“దాదలా లేవు కష్టాలులేవు. అమ్మా శకుంతలా వెళ్ళి అన్ని ఏర్పాట్లు చూడు. మరి నీ పాఠ్యాలని జాగ్రత్తగా చాచావా. అమ్మా నరూ - నీ జాబ్ విషయం ఏమయింది?” అన్నాడు రావు.

కొంచెంపేపు కబుర్లు చెప్పుకున్నాక ఒకరికొకరు కొవరి కొవరి వడ్డించు కుంటూ శృప్తిగా భోజనంచేసి లేచారు. మరి ఇంక నే వెళ్ళనంటూ వరోజ వెళ్ళి పోయింది. రావు తన మనవడిని మరొకసారి శృప్తిగా చూడకొని తన గుండ్రానికి వెళ్ళిపోయాడు. శకుంతల మనస్సు భరతని గురించి ఆలోచనలతో పండిపోయింది. ఆమె మనసు అనందంతో ఉబ్బిపోగింది. కాని ఆ ఆనందాన్ని బాణాస్త్రా పిదో దాద అమెను కవలస్తోంది. భరత రేపటికోసం నిరీక్షిస్తున్నాడు. ఇన్నాళ్ళకుంచి ఆలోచించి-ఆలోచించి, మానసికంగా శారీరకంగా ఎంతో కష్టపడిన ఈ నేడు ఏళ్ళకు పయిపోతుందా అని ఎదురుచూస్తున్నాడు. ఆతని కళ్ళల్లో పాఠ్యాలా కనిపిస్తోంది. ఆ పాఠ్యాలా...అవును అదే పాఠ్యాలా ఇంతమటుకు ఏ వైంటిస్తులు కనిపిస్తోలేదీ ఆ పాఠ్యాలా తన జీవితంలో వసంతాన్ని వికటబోతుంది. ఈనాటి ఆ వసంతం ఒకటి రెండు మూడు ఇంకా ఎన్నో ఎన్నో రెట్లు అనివాన్ని చేకూరుస్తుంది. ఎన్నో రెట్లు మనశ్శాంతినిస్తుంది. ఎన్నో రెట్లు ముఖాంతరము చేకూరుస్తుంది. ఈ ప్రపంచ వసంతో ప్రవేశించబోతున్న ఆ రేపటి వసంతం ఈ వనానికి వయస్సును పెంచుతుంది. పండుటాకులు అప్పుడే నేలరాలిపోవు. వయస్సు ముడిరిన పృక్షలు అప్పుడే వాడి ఎండిపోవు. యాక పాఠ్యాలా... అదే రేపటి వసంతం వాటికి ఓ టాచిక్. భరత అలోచిస్తూ తన దైరిని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

2

“రాణీ మాలినీదేవిగారా-నమస్కారం-రండి-రండి-కూర్చోండి-” అంటూ సోపా చూపిట్టారు ఆ వ్యక్తి.

“సూర్యనారాయణగారు లేరా-” అన్నది రాణీ మాలినీదేవి సోపాలో కూర్చుంటూ-

“ఉన్నారు. ఇప్పుడే కాపేపు విశ్రాంతి తీసుకుంటానంటూ వడుకున్నాను-” అన్నాడు సూర్యనారాయణ కొడుకు అయిన రాధాకృష్ణ.

“అర్జెంటు పనిమీద వచ్చా రాధాకృష్ణగారూ! పక్కగదిలోంచి ఏమిటి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. ఇంకా ఎవరయినా ఉన్నారా-” అంది నలువైపులా చూస్తూ మాలినీదేవి.

“అ.... అవును.... మావాళ్ళు ఇద్దరు ముగ్గురు ఉన్నారు. నాన్నగారిని పిలుస్తాను” అంటూ లోపలికి పోయాడు రాధాకృష్ణ.

మాలినీదేవి పరుసును మరొకసారి తడిమి చూసుకుంది

కొంచెంసేపయ్యాక సూర్యనారాయణ రాధాకృష్ణ వచ్చారు. ఇద్దరూ చెరోక పోపాలో కూర్చున్నారు.

“నమ్మి గురుపట్టారా” అంది మాలినీదేవి సూర్యనారాయణవైపు చూస్తూ.

“మీరు మాలినీదేవి కదూ... మనం కలుసుకుని చాలా రోజులయింది. అన్నాడు సూర్యనారాయణ కళ్ళతోడు సరిచేసుకుంటూ.

“ఏదీ పనుల ఒత్తిడితో ఎక్కువగా ఎవరితోను కలవడం పడటం లేదు. మీతో అర్థంబుగా మాట్లాడాలని ఉన్నవళంగా వచ్చేసా...” అంది మాలినీదేవి.

“అ మధ్య మీ వారికి పక్షవాతం వచ్చిందని విన్నాను. ఇప్పుడు ఎట్లా ఉంది...” అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

“అ రోగం రాకూడదు కాని... వస్తే మాత్రం నయం అవుతుంటుంది... ఎన్నో మందులు వాడం. ఎక్కడెక్కడినుంచో డాక్టర్లని పిలిపించా...దబ్బును సేకరిస్తాగా వాడ... అయినా లాభంలేకపోయింది...”

“చూడండి మాలినీదేవిగారూ! అరోగ్యం పూర్తి అయ్యింది. నేను ఎన్నటై దాటినా ఎట్లా ఉన్నానో చూడండి. మొదటినుంచి నేను నా శరీరంమీద చాలా జాగ్రత్త తీసుకొనేవాడిని...” అన్నాడు సూర్యనారాయణ పవ్వకూ.

“ఇంతకీ ఏదో ఆరంభం పని అని అన్నారు. చెప్పండి...” అన్నాడు రాధాకృష్ణ. మాలినీదేవి తన బాగ్ లోంచి కాగితం బయటకు తీసింది. అది బాగా నలిగి పోయి ఉంది. ముందు అ కాగితం సూర్యనారాయణ చేతికి ఇవ్వబోయింది, కాని వెనక్కి తీసుకుంది.

“మరి మీరు నేను చెప్పించానికి వరేవనాలి. నే నడిగింది ఒప్పుకోవాలి.” అంది కాగితాన్ని సరిచేస్తూ.

“అవలు విషయం ఏమిటో చెప్పండి. నా చేతిలో పనయితే రప్పకుండా మీరిడిగించానికి ఒప్పుకుంటా...” అన్నాడు సూర్యనారాయణ

“అవలు ఏమిటది. ఏముంది అందులో ఇటు ఇవ్వండి...” అన్నాడు రాధాకృష్ణ కుతూహలంగా.

“మీ కొడుకు....” అంటూ రాధాకృష్ణవంక చూసింది మాలినీదేవి.

“నా కొడుకా వాడికి నాకు ఏనాడో ముఠం తిరిపోయింది అవలు ఇప్పుడు వాడి విషయం ఎందుటూ” అన్నాడు కోపంగా రాధాకృష్ణ.

“మీ మనవడు.... ఈ....” అంటూ కాగితం ఈయబోయింది.

“నాకు నా మనవడికి, వాడికి వాడి కొడుక్కి ఏనాడో సంబంధం తెగి పోయింది. ఏం మళ్ళీ ఏమైనా రాయభారం సంబంధించి ఆ రాక్షసి...”

“ఇంకా మీ పట్టదలలు విడవలేదా...” నుడిటిమీడి చెమటను తుడుచు కుంటూ అన్నది మాలినీదేవి.

“అనాడు మీకు గుర్తుంది కదా... వసికందును తీసుకుని లేచిపోయింది. నా కోడలు అంతే... ఆ నాటికో తెగిపోయింది దానితో సంబంధం... ఇంక దాని ముఖం ఎప్పుడూ చూడదల్చుకోలేదు...” అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

“అనలు దాని క్యారెడ్లరే మంచిది కాదు. రంకు నేర్చిన అడవి లేచిపోక పోదేమిట. నాడు నా రక్తం సంచుకుని పుట్టిన కొడుకని నేను చస్తే నమ్మను...” అన్నా రారాకృష్ణ.

“... రక్తసూత్రమేమిట అంతగా దూషించడం ఏమీ కాకలేదు. అనాడు, ఆమె పుట్టినాటికి తెలిసింది. దాన్ని మేడు లేచిపోవడం అని కల్పించి చెబితే ఎలా... ఏది ఏమైనా అప్పుడు ఈ కోమలకు చాలా సరి ఉంది. మనకేకాదు. ప్రపంచం అంతాంటికి... నీవో ఏదో అవసరం ఉంది...”

“ప్రపంచం... నాటికి అవసరం ఉండవచ్చు. కాని మాకు వాడు ఒక తుమ్మడికాయ రక్తం... అనలు వాళ్ళ బతికి ఉన్నారంటేనే మాకు అప్రదిష్ట ఇంక అనలు వాళ్ళ విషయం ఎత్తకండి మాలినీదేవిగారూ...” అవేళంగా అన్నాడు రారాకృష్ణ.

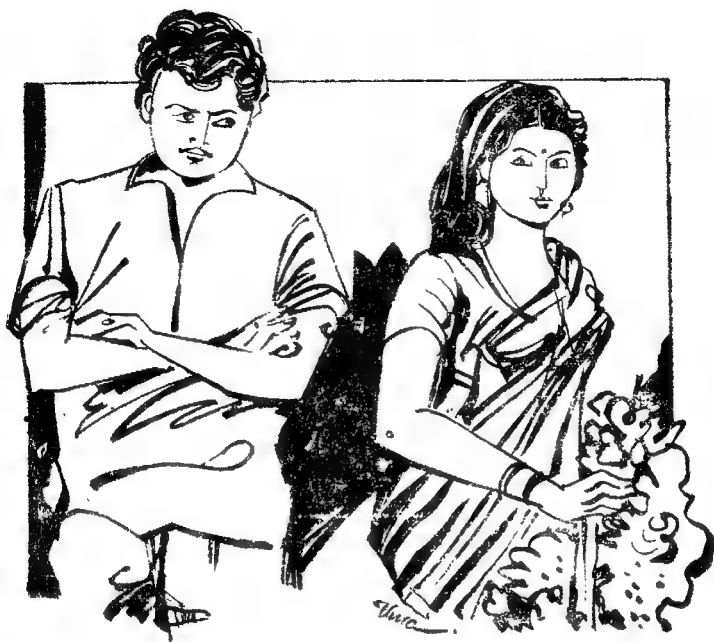
“మీ ఇద్దరికీ ఎంత వయస్సు వచ్చాకూడ అవేళం, కోపం తగ్గలేదు. ముందు నేను చెప్పేది వినండి...” అంది మాలినీదేవి.

“నాడికో మీకు మాకు ఏమిటి సరి. ఇద్దరి దగ్గర లక్షలు-లక్షలు ఉన్నాయి. ఏది కానాలనుకున్నా దబ్బు విరజిమ్మి మనం మనకు కావల్సింది నెరవేర్చుకోవచ్చు. చెప్పండి మీకు ఏం కావాలో. మా సూర్యా ‘టాటా’ ‘బిర్లా’లను మించి పోయింది. ఫారెన్ నుంచి మాకెంతో డిమాండ్ ఉంది... చెప్పండి మాలినీదేవీ....” అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

“మనకు కావల్సింది మీ మనవడి దగ్గర తప్పితే మరింతవరిదగ్గర లేదు...”

“మా మనవడిదగ్గర ఉన్నదేదైనా సరే తుచ్చమయిందే. అది మన కక్క-రలేదు...”

“మన వయస్సువాళ్ళందరికీ కావల్సింది లక్షని దగ్గరే ఉంది. మీకు నేను

ఎంత చిన్నదిగా ఉన్నా ఇంకా ముందే ముందే ముందే ఉన్నాకోంది. ఇదిగో ఇది చివరికి..." అంటూ కాగితాన్ని ఆరేపి చేతికి అందించింది.

3

అప్పుడే లోనికివచ్చిన సరూకి ఖరత్ ఒక ప్రకటన గులాబీపువ్వును ఇచ్చాడు. సరూ ఆ పువ్వును జడలో పెట్టుకోకుండా పేయర్ మీద పెట్టి అక్కడే ఉన్న టర్నీలో దిగులుగా కూర్చుంది. లోకా తమ ఇచ్చే గులాబీని, ఇచ్చిన వెంటనే తల్లో తురుముకునే సరూ ఈ లోకా ఎందుకిట్లా చేసుందా అని అనుకున్నాడు ఖరత్. సరూ వెనకనుంచి వచ్చి ఆమె మెడపై దేచుచు చేశాడు.

"సరూ! ఎందుకిట్లా అపారకింగా ఉన్నావు... హార్ట్ బాగా లేదా..." అంటూ తనే పువ్వును ఆమె జడలో తురిమాడు.

"సరూ! నిన్న రాత్రి ఓ సంఘటన జరిగింది తెలుసా..."

"ఎవరితో సంభరించింది?" అదుర్తగా అడిగింది సరూ.

"నన్ను రాత్రి నేటికక్కడ హార్టువన్నవ్వుడు ఫౌన్టేన్ వచ్చింది." వెనక నుంచి తిరిగివచ్చి సరూ ఎదురునుండా ఉన్న టర్నీలో కూర్చున్నాడు.

"ఆ....ఆ తరువాత...."

“ఇందులో ఓ గొంతు నా పామ్మలా విషయం గురించి అడిగింది... నేను ఏమీ చెప్పలేదు. ఒకనే నేను నా వస్తువ్రేదమెంటు అవ్వకైకి ఇస్తే నేను ఏది కోరితే అది ఇస్తాడట. ఆ గొంతునుబట్టి అవతలి వ్యక్తి ఆదో మగో కూడ చెప్పడం కష్టం. నీ పామ్మలా విషయం ఎవరైనా పేపర్ల ఎడిటర్లకు గాన, తెలియవరచాలా అబ్బింది ఆ గొంతు. నేను కొంతకాలంవరకు చెప్పడమికోలేదు అని అన్నా. తనకి వస్తువ్రేదమెంటు ఇస్తే ఎంతో డబ్బు ఇస్తానంటి. నేను నవే మీరా ఒప్పుకోలేదు... ఇంక అవతలివాళ్ళు ఏం మాట్లాడినా ఎనకూడదని ఫోన్ పెట్టేసా. కాని మళ్ళీ రింగ్ చేసింది...”

“మళ్ళీ ఏమంటి—”

“ఈసారి నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నట్లుగా మాట్లాడింది. ‘మీ అమ్మ లేదనిపొయిన అదదని అందరికీ తెలుపుతా. ఈ విషయం నీ కంప్రి కూడ ఒప్పు కున్నాడు. పెళ్ళయ్యాక కూడ అమె ఒకడితో సంబంధంపెట్టుకుని ఆ తరువాత లేదనిపొందని అతను ఒప్పుకున్నాడు అలోచించుకో - రేపు నీనో పెద్ద పైంటిల్లవని ప్రపంచానికి తెలిసిపోతుంది. దానితోపాటు నీ కల్ల కార్నెక్టర్లేనీ అని తెలిస్తే నీ కెంత అవమానం. అందరూ నీ కల్లమీద చూ అని ఉమ్మీస్తారు. విదేశాలవాళ్ళు నీ కల్లని ఎంతో నీడంగా చూస్తారు. మన భారతదేశానికి ఎంత కలవంక... భారతమహిళలు అబ్బిదేశావాళ్ళకి ఎంతో గౌరవం. కాని నీ కల్ల చరిత్ర విన్నవాళ్ళవరూ ఇక్కడి పవిత్రతను నమ్మరు. ప్రతి పేపరులో చరిత్ర ఉంటుంది. నీవు నుండు వ్రేదమెంటు నాకిస్తే నేను ఈ రహస్యాన్ని దానిపెడతా... లేదా... అంటూ చెబిరించింది. నాకేంచెప్పాలో తోచలేదు.... పోను పెట్టేసా. కాని ఏదో భయంగా ఉంది...” రెండవేతులతో మదిటిమీద బాధతో కొట్టుకున్నాడు భరత్.

“భరత్.... మీ అమ్మగారు ఎంత పవిత్రురాలో అమెన. చూస్తుంటేనే తెలుస్తుంది. ఎవరో పిచ్చిగా వాగరని నీవు బాధపడతావా? మీ అమ్మగారికి ఈ విషయం చెప్పావా?”

“ఉహా.... ఎట్లా చెప్పాలో తెలియదంటేదు. అమె ఏంటే ఎంతో బాధ పడుతుంది. అందులో అమ్మకి ఇ్వరంగా ఉంది. తాతయ్యదగ్గర ఇటువంటి విషయం చెప్పడం బాగుండదని ఊరుకున్నా - అసలు మన పామ్మలా విషయం ఎవరిదగ్గర బయటపెట్టలేదు కదా! మరి ■ ఫోన్ చేసినవాళ్ళకి ఎట్లా తెలిసిందో...”

“భరత్ నన్ను శమించు ఇందులో నా తప్పు ఉంది...” నరూళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

“నీవు ఎవరికైనా చెప్పావా?”

“నా అంతట నేను ఎవరికీ చెప్పలేదు. కాని - రత అనే అమ్మాయి నా దైరీ చదివించి అందులో ఓ పేజీలో నీ గురించి వ్రాసుకున్నా...” అంటూ క్షుణ్ణంగా జరిగిన విషయాన్ని భరత్ కి చెప్పింది నరూ.

“నాకు ఫోన్ చేసింది ఆ రతేనా-లేక నేమె ఎవరికైనా తెలియబరిస్తే నాకు చేసారా- ఏమో అంతా గందరగోళం అండి...”

ఇంతలో ట్రైన్-ట్రైన్ అన్న శబ్దం వినిపించింది. భరత్ వెళ్ళి ఫోన్ ఎత్తాడు.

“హలో.... భరత్ గారేనా మాట్లాడుతోంది...” అంది అవతలి కంఠం.

“అ.... అవును. మీ రెవరు?”

“నాకు మీ పార్శ్వాలా గురించి తెలిసింది. దయచేసి మీ మొదటి ట్రీట్ మెంటును నాకివ్వండి. మీ కెంత డబ్బు కావాలో అంతా ఇస్తా...”

“అనలు మీ రెవరు?”

“నేనొక డాక్టరును...”

“మీరు నన్ను ఫోర్స్ చేయడం ఏమీ దాగలేదు. నేను ఒప్పుకోను...”

“మీరు నాకు ట్రీట్ మెంట్ ఇచ్చితిరాలి...”

“ఉహూ.... నేను ననేమిరా ఈయను...”

“అయితే ఏయే మిస్టర్ విను- నీ తల్లిని గురించిన రహస్యం బయట పెట్టేస్తా...”

“ఏమిటా రహస్యం?”

“మీ అమ్మ నా దగ్గర రహస్యంగా ఎటార్నల్ చేయించుకుంది. అప్పటికే అమె భర్త అమెను వదిలేసాడు. అమెకు ఎవరికోనో వంబంధం ఉండేది. గర్భాన్ని తీయించేసుకోవటానికి నా దగ్గరికి వచ్చింది - ఎటార్నల్ నేనే చేసా...”

“...బద్ధం.... ఇది నిజంకాదు- మా అమ్మ ఎంతో వనిత్రురాలు...” గట్టిగా అరిచాడు భరత్

“నేను చెప్పిందానికి ఒప్పుకోకపోయావా - నీ తల్లి చర్మర పేషరు తెక్నిక్స్ న్నా- నీవు ఆ ఆవమానం భరించలేక ఆరిపోసుకోవాల్సి వస్తుంది మర్యాదగా నేను చెప్పిందానికి ఒప్పుకో...”

“నేను ఒప్పుకోను.... ఒప్పుకోను...” ఫోన్ పెట్టేళాడు భరత్.

“విన్నావా నరూ....”

“అ.... కొద్దికొద్దిగా వినిపించింది...”

భరత్ ఫోనులో జరిగిన సంభాషణ సరూకి చెప్పాడు. కుర్రీలోంచి ముందుకు వంగి బేబుల్ మీద రెండుమోచేతులు అనించి రెండుచేతుల్తో బాధగా ముఖాన్ని దాచుకున్నాడు.

“భరత్ నీవు బాధపడితే నేను చూడలేను - కుక్కలు మొరుగుతూనే ఉంటాయి నీవేమీ ఆలోచించకు...”

“ఎవడో.... అ నా తండ్రి- అమ్మను వదిలేసిన ఆతడు ఇప్పుడు కలిసి పిస్తేనా.... కనీసీరా.... మా అమ్మకి ఇంకటి ఆప్రదిష్ట అపాదించాడు - ఇప్పుడు నాకు కాంతిలేకుండా చేస్తున్నాడు. ఇవాళ అమ్మని అడిగి అన్ని విషయాలు తెలుసుకుంటా- అమ్మ చెప్పడానికి నిరాకరిస్తే నేను ఎటయినా వెళ్ళిపోతా....”

“భరత్ ఆసలు విషయం నెమ్మదిగా తెలుసుకో- నీ ఫ్యామిలీ కోసం ఏళ్ళందరూ బ్లాక్ మెయిర్ చేస్తున్నారేమో....”

ఇంతలో తలుపు అవతలివైపునుంచి ఒకతను కాలింగ్ బెల్ మోగించాడు. సరూ. భరత్ అటువైపు చూశారు.

“మే ని కమిన్ సర్...” అన్నాడా వ్యక్తి.

“అంది.... రండి....” అంటూ భరత్ లేచి ద్వారం దాకా వెళ్ళాడు.

భరత్ నీవేమీ అతను వచ్చాడు- అతను భరత్ ని, లాట్ ని ఒకేసారి కలియ చూశాడు.

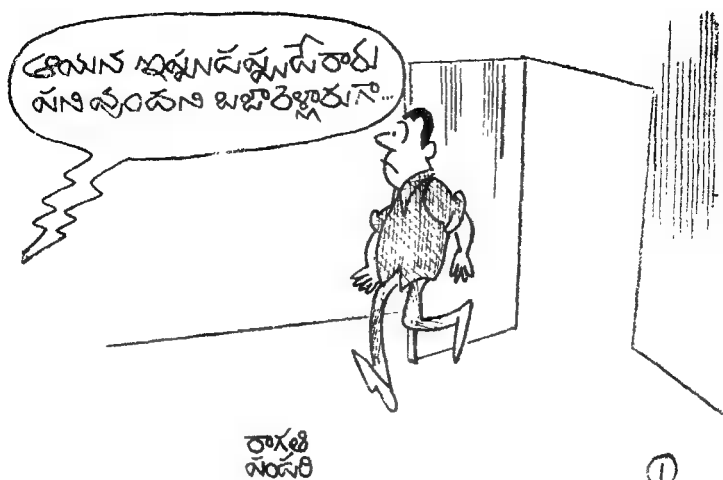
“నేను భరత్ ఎడిటర్ ని - నేను మీతో పర్సనల్ గా మాట్లాడాలి...” అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

“భరత్ నేను మళ్ళీ కలుస్తా.... ఇంటిదగ్గర వనిఉంది.” అంటూ సరూ వెళ్ళిపోయింది. భరత్ - ఆ ఎడిటర్ మాట్లాడుతూ కూర్చున్నాడు.

4

సూర్యనారాయణ ఆ రోజు మాలినీదేవి ఫోనులో చెప్పిన విషయం ప్రకారం ‘భరత్’ అనే పేసరును తెప్పించి చూసాడు. ‘ప్రెంట్ పేజీలో’ పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో పద్ధ మ్యాన్ ని చదివాడు. ఫొటోను పడేపడే చూసాడు. అతడి ముఖ కవళికలు మారసాగాయి. అతడి ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

“ఇదిగో ఈ ప్రెంట్ పేజీలోని చదువు. చువం మొన్నటిదాకా నిజమా- కాదా- అని బుర్రపాడుచేసుకున్నాం. ఆ విషయమే ఇవాళ పేసరులో పద్ధది.” పేసరును రాధాకృష్ణకు ఇస్తూ అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

రాధాకృష్ణ గదిగది చదవసాగాడు అడుగుని పొబోను అతడు రెండుమాడుసార్లు పడేకాని చూశాడు.

“రాణి మాలినీదేవి చెప్పిన చెషయంమీద ఇప్పుడు నమ్మకం వచ్చింది. ఇతడు కలిపెట్టిన పాఠ్యాల చాలా గొప్పది. దీని ప్రకారం మనం అందరం..”

“రాధాకృష్ణ! మాలినీదేవి చెప్పిన ప్రకారం, అతడు నీ కోరికనుంటావా?”

“ఉన్నప్పుడు ఎప్పుడో మనం చూశాం. చెప్పడం చాలా కష్టం. పేరు మీ మనపడు కాకపోతే మనది ఎంతో అవ్వడం దుబ్బు విరజిమ్మి ఈ ప్రాంతాన్ని మన చేతుల్లోకి తెచ్చుకోవచ్చు. అది ఒక వేళ వీధి వారైతే మనం చచ్చినా వాదిదగ్గరికి వెళ్ళలేం..”

“అవసరాన్నిబట్టి మనం రింగులు మారుస్తూ ఉండాలి. అవసరం వస్తే వెళ్ళక తప్పకుండా..”

“నాన్నా మీరు దీనికోసం ఇంత దిగజారుతారనుకోలేదు - అనాడు శకుం తం ఆమె తండ్రి మనల్ని చిన్న మాటలు గుర్తుతెచ్చుకోండి. ఈ నాడు మన అంతట మనం వాళ్ళదగ్గరికి వెళితే ఇంకా ఎంత అవమానం చేస్తారో - అందరికీ మనం ఆమెకు క్యారెక్టర్ లేదు కనుక వదిలేశాం - ఆమెకు పుట్టిన పిల్లవాడు నా కొడుకు ఎంతమాత్రం కాదని చెప్పాం..”

“అనాడు జిల్లా చెప్పాల్సివచ్చినది కొదిటి చెప్పా - ఈనాడు మళ్ళీ మనం వాళ్ళని అదరించినట్లు నటిస్తే అందరు మనల్ని ఎంతో విళం హృదయంబి

వొగుడుతాడు. అటువంటి కులదళి కూడ నీవు నీ భార్యవని ఒప్పుకున్నందుకు నిన్ను ఎంతో ఉన్నత హృదయదానముకుంటి దీలోకం - మన సూర్య నంబకి ధవమే కాదు మనస్సు కూడ ఉన్నదని మనం నిరూపించినవాళ్ళం అవుతాం."

"మీలో ఆలోచనాశక్తి ఎంతమాత్రం తగ్గలేదు. మరి మనం వెళ్ళాలి అంటే ఎద్రవ తెలియాలి కదా..."

"అన్ని విషయాలు నేను చూసుకుంటా - ముందు మనం స్నానంచేసి మన సూర్యమందిరంకి వెళ్దాం... తరువాత నేను భరత్ దగ్గరికి వెళ్ళివస్తా-ఊ... ఊ... లే..." అంటూ బాత్ రూమ్ వైపుకి వెళ్ళాడు.

రాధాకృష్ణ లేచాడు.

5

శకుంతల, రావు, భరత్ ముగ్గురు బెడ్ రూమ్ లో కూర్చుని కాఫీ, నిస్కల్లవి తీసుకుంటున్నారు. రావు పేషరులోపద్ధ భరత్ ఫోటోను చూసి మాటిమాటికి చిరునవ్వు నవ్వుతూ మురిసిపోతున్నాడు.

"భరత్ ఇవాళ ఎంత అనందంగా ఉందిరా! శకుంతలా ఏదీ ఫోటో చూశావా... ఎంత పెద్దగా పద్దడో... ఇన్నాళ్ళకి నా ఆశయం నెరవేరింది- ఇప్పుడు ఇంక నేను ఉల్లముసుకున్నా పరివాలేదు. శకుంతలా ఇన్నేళ్ళు నీవు నేను ఈ ఊరిలోనే బ్రతికాం. నా బాధ్యత నేను నెరవేర్చా. చాలు ఈ జీవితానికి ఇంక ఇంతవంటే ఇంతే కావాలి..."

"నాన్నా- అప్పుడే ఈ లోకం విడిచిపోతానంటే ఎట్లా - ఇంకా మన బాధ్యత వూర్తికాలేదు" అంటే శకుంతల నవ్వుతూ-

"అవును నేను మునిచునవడిని ఎత్తుకోవద్దా - ఒరేయ్ భరత్ నీవు ఒక ఇంటివాడివై పిల్లపాపంతో సుఖంగా ఉండాలిరా..."

"తాతయ్యా - అవన్నీ తడివాత, నీవు అప్పుడే హాయిగా కన్ను మూస్తా వంటావేం. నా పాట్మాలా విషయం తెలిసి ఎంతమందో లక్షలు లక్షలు ఇస్తా మంటూ ఫోన్లుచేస్తున్నారు. వాళ్ళకి డ్రీట్ మెంట్ ఇస్తానంటే ఏమైనా రేయరానికి సిద్ధపడుతున్నారు. నా పరిశోధన ఫలితంగా మానవుడి వయస్సు 180 సం॥లకు పెరిగింది. నా యాత్ పాట్మాలాని ముందు మీ ఇద్దరికి సమర్పించుకుంటా - నా పద్ద డ్రీట్ మెంట్ ముందు మీ ఇద్దరికి - ఇప్పుడూ మీకు యావనవంతులుగా ఉండవచ్చు. 180 సం॥లు చితకనూవచ్చు. తాతయ్యా అమ్మా మీరు ఇంకా ఎన్నో ఎన్నో వసంతాలను చూడవచ్చు."

“భరత్... నేటి ఈ వసంతంకోసే నేను తృప్తిపడ్డా. ఈ జీవితవసంతంలో ఈనాటి ఈ వసంతం ప్రవేశించి ఎంతో ఆనందాన్నిచ్చింది. నా మనస్సునే కోయిల తృప్తిగా ఈపిరి పీల్చుకుంది. హాయిగా పాడుకుంది. విడుగుగా నవ్వుకుంది. చాలు బాబూ నాలు. డి యాత్ పార్కులా చికిత్సనవాళ్ళందరికీ ఉపయోగపడుతోంది అంటే చాలా..” దగ్గుతెన రావడంవల్ల చింత మూలాడలేకపోయాడు.

“తాతయ్యా: మీలాంటివాళ్ళందరి కోసమే ఇలా.. నా యాత్ పార్కులా అంటే రేపటి వసంతాన్ని కనుక్కుకుంది. మీ బిడ్డలు ఆల్ మోస్ట్.. ఎంతో సంతోషం.. ఇంతకుముందులే మీ జీవితాల్లోని రేపు చిచ్చిపోయినట్లే.. నేను రాత్రింబవళ్ళు కష్టపడి ఆ రేపును ఇంకా కొన్ని సవకర్పణలు చేశా.. అంటే రేపటి వసంతాన్ని మీ ఇందరూ తప్పకుండా అందుకునేలా చేశా.. ఆ రేపటి వసంతం చూసవుదీ గుప్పిటిలోనే ఉంది. ముందు ఆ ఇద్దరికి ఈ బ్రీట్ మె లో ఇస్తేనేకాదు నాకు తృప్తిగా ఉండదు.” అన్నాడు భరత్ తన చేతిలో ఉన్న కాగితాలని సరిగ్గా పెడుతూ.

“భరత్.. ప్రతిరోజూ ఎంతోమంది మన ఇంటిదుట్టారా నిరుగుతున్నారంటేనే తెలుస్తోంది నీకు విలువ ఎంత పెరిగిందో. నీవు ఎంత ముహూనీయుడయ్యావో. ఇంతకుముందు కొన్ని వందల సంవత్సరాల క్రితంనుంచి మానవుడు నిరంతరం ఆలోచించి ఆలోచించి ఏదో క్రొత్తను కనిపెట్టాలన్న ఆభిలాష పడ్డాడు. ఎందరో మహానుభావులు ఈ ప్రపంచానికి ఆంతులేనన్ని విలువగల ఉపయోగపడే సాధనాలని కనుక్కొన్నారు. తక్కువ సమయంలో కావీరకలానా ఎక్కువ కష్టపడకుండా తమతమ పనులు ఆయ్యే ఎన్నో సాధనాలను కనిపెట్టారు. ఇవివరకు మనుష్యులు జబ్బులకో కృతించి..కృతించి చనిపోయేవారు. కాని ఈనాడు ప్రతి జబ్బును తగ్గించే ఓ మందు ఉంది. అనాడు అదది విధిగా యంత్రంలా పిల్లలని కనాల్పివచ్చేది. కాని ఈనాడు అల్లరలేదనుకుంటే మానేయవచ్చు. అనాటి గొడ్రానికి ఈనాడు తల్లిఆయ్యే అవకాశాన్ని కల్పించింది ఈ వైన్స్. ప్రతిరోజూ ప్రతిక్షణం ప్రపంచంలో ఏవరో ఒకరు ప్రతి వైంటిస్టుమీ మనస్సులో పమస్సులు అందిస్తూనే ఉంటారు. ఆ మధ్య శాతయ్యకు జబ్బుదేసిన విషయం తెలుసుగా.. చితుకుతాడనే అక లేదు. కాని చివరిక్షణాల్లో ఆయన్ని చితికించింది వైన్స్ అని అపహించింది. ఆ మందులు శాతయ్యకు తిరిగి జీవితాల్లో జచ్చాయి. అప్పుడు ఎన్నోసార్లు మందులు కనిపెట్టిన ఆ మహనీయులు ఎవరో అనుకుంటూ వారికి మనసారా నేను పమస్కురించేదాన్ని బాబూ రేపు నిన్ను

కూడ ॥ అమ్మ - ఓ చెల్లెలు - ఓ అక్క - ఓ తండ్రి - ఓ అన్న - తలుచుకుంటారు. నిన్ను మనసారా దీవిస్తారు. అది తలుచుకుంటే నా హృదయం ఉబ్బింగిపోతోంది. చాలు, నేను వుట్టినందుకు ఇన్నాళ్లు బతికినందుకు నాకీ ఆనందం చాలు" అన్నది శకుంతల కళ్ళల్లోంచి వస్తున్న ఆనందభాష్యాలని తుడుచుకుంటూ.

"నేను మీరు చెప్పిందానికి ఎంతమాత్రం ఒప్పుకోను. మీ రిద్దరూ ఈ విధంగా మాట్లాడటం నాకు ఎంతో ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తోంది. నిన్న ఓ ముసలి వాడు- రేపోమాపో చస్తాడనేటట్లు ఉన్నాడు. అతడికి మునిమనవల్ల కూడ ఉన్నా రట-" వస్తున్న వచ్చును అపుకుంటూ అన్నాడు భరత్.

ఇంతలో రంగన్న "భరత్ బాబూ మీకోసం ఎవరో వచ్చారు" అని చెప్పాడు. భరత్ ద్రావింగ్ రూమ్ లోకి వచ్చాడు. లోపలికి వచ్చిన సూర్యనారాయణ పోపాలో కూర్చున్నాడు. కళ్ళతోడు తీసి రుమాలుతో ఒకసారి అద్దాలని తుడిచి పెట్టుకున్నాడు. భరత్ ని ఎగాదిగా చూశాడు.

"మీకు 'సూర్యా' వంశ గురించి తెలుసుననుకుంటాను."

"అవును తెలియకేం- టాటా విర్లాలను మించిపోయింది కదూ-" అన్నాడు భరత్

"మా ఫ్యాక్టరీలు ఇండియాలో పెద్దపెద్ద సిటీల్లో ప్రతీచోటా ఉన్నాయి. మా గొప్ప చాలావరకు పారెన్ కంట్రిన్ కి ఎక్స్ పోర్టు అవుతున్నాయి- సూర్యావంశ మొత్తం నా చేతిలోనే ఉంది- అ.... అనలు విషయానికి వద్దాం-" అంటూ సూర్యనారాయణ గదిదుట్టారా ఒకటి రెండుసార్లు పరీక్షించి చూశాడు. ఒకవేళ ఇతనే తన మనవడయితే శకుంతలని గాని, అమె తండ్రిని గాని పోట్లో ఉండి ఉండవచ్చు కదా- అని అనుకున్నాడు. కాని అతనికి అక్కడ అటువంటి పోట్లో ఏమీ కనిపించలేదు. ముందు పార్కులా విషయం కనుక్కుని దబ్బు అక చూచిస్తే తనకు లొంగకపోతాడా అని అనుకున్నాడు.

భరత్ మనస్సులో ఈ మునలాయన తన బ్రీట్ మెంట్ కోసం వచ్చి ఉంటాడని ఊహించాడు.

"మీ ఫార్ములా విషయం తెలిసింది- తెలిసినప్పటినుంచి నాకు విద్ర పట్ట లేదనుకోండి ఇంకో మారేళ్ళ జీవితం నాకుందని తెలిసినప్పటినుంచి నేను భూమిమీద నిల్చోలేకపోతున్నా - ఇన్నేళ్ళ జీవితంలోనే ఎన్నో గొప్పపనులు చేయగలిగా. నా వయస్సు ఇంకా పెరిగితే ఇంకా ఎన్నో చేస్తా - ప్రపంచ చక్రవర్తిని అవుతా-"

“అయితే మీకు ప్రపంచాన్నంతా జయించాలని ఉందన్నమాట

“ఏం జయించకూడదా? నా దగ్గర దబ్బు ఉంది- తెలివి ఉంది- మీ బ్రీట్ మెంటు పొందాక వయస్సు ఉంటుంది- ఊ....ఊ.... సరే ముందు ■ బ్రీట్ మెంటు ఎప్పుడు ఇస్తారో చెప్పండి-” అంటూ అటూ ఇటూ చూశాడు.

“మీ అంతటి గొప్పవారు ఈ సామాన్యుడి దగ్గరికి వచ్చినందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది-”

“మీరు సామాన్యు లేమిటండీ- ఇప్పుడు మా అందరికన్న మీరే గొప్పవారు. మా చేతుల్లో ధనం, యంత్రాలు, కార్మికులు మాత్రమే ఉన్నారు. ఇప్పుడు మీ చేతుల్లో మానవుడికి అతి ముఖ్యమైన వయస్సే ఉంది. మీరు అకాశం అంత ఎడ్లగిపోయారు ” అన్నాడు సూర్యనారాయణ ముక్కుపోడుం వీలుస్తూ.

భరత్ అతని పొగడకి లోలోపల ఉప్పొంగిపోయాడు. ఇంకలో పగు గెత్తుకుంటూ వస్తున్న సరూపై అశనిదృష్టి పర్లడి. సరూ ముఖం వాడిపోయి ఉంది. జాట్లంతా రేగిపోయి ఉంది. ఆమె గదిగదా భరత్ దగ్గరిగా వచ్చి ఏడ్వ సాగింది. సరూ ఎందుకు ఏడుస్తోందో అర్థంకాలేదు.

“సరూ: ఏం జరిగింది- చెప్పు సరూ:” అన్నాడు భరత్. సరూ వెక్కిరివెక్కిరి ఏడ్వసాగింది.

“అమ్మా....అమ్మా....” అంటూ పెద్దగా కేకవేశాడు భరత్.

లోపలినుంచి శకుంతల వచ్చింది. సరూ- “అంటే....అంటే....” అంటూ శకుంతలను పట్టుకుని ఏడ్వసాగింది.

“ఏం జరిగిందమ్మా- సరూ చెప్పు-” అన్నది శకుంతల సరూని ఒదా రుస్తూ. అప్పటికి ఆమె దృష్టి ఇంకా సూర్యనారాయణమీద పడలేదు. కాని లోపలినుంచి వచ్చిన శకుంతలని చూడగానే సూర్యనారాయణకి కాలికించి భూమి కడిచినట్లుగా అనిపించింది. ఇన్నేళ్ళ తరువాత శకుంతలలో మార్పు దావడంవల్ల సూర్యనారాయణకి మళ్ళీ అనుమానం వచ్చింది. శకుంతల వీపు సూర్యనారాయణవైపు ఉండటంవల్ల మళ్ళీ ఆమె ముఖం చూద్దామనుకున్నా చూడ లేకపోయాడు.

తన గుండెల్లో దాచుకున్న సరూ ముఖాన్ని పైకెత్తింది శకుంతల.

“అంటే....” సరూ మళ్ళీ పెద్దగా ఏడ్వటం మొదలుపెట్టింది.

“ముందు ఏం జరిగిందో చెప్పు సరూ....” అన్నాడు భరత్.

“అమ్మకి యాక్సిడెంట్ అయింది. అతిరి దళలో ఉంది... అంటే.... అంటే
...అంటే.... మా అమ్మ బతకాలి అంటే....”

“నరూ! బాధపడకు మీ అమ్మకు తప్పకుండా వయం అవుతుంది.” అంది
శకుంతల తన కొంగుతో నరూ కళ్ళను తుడుస్తూ.

“ఇప్పుడు అమ్మ హాస్పిటల్లో ఉంది... అంటే నాకేదో భయంగా ఉంది...”

“నీకు మేం అందరనూ కనూ... భరత్ నేను హాస్పిటల్కి వస్తాం పద...”
అంటూ లోపలికి పోబోయింది.

సూర్యనారాయణ అంతవరకు వీళ్ళ సంభాషణ వింటున్నాడు.

“అమ్మా... నరూని లోపలికి తీసుకుపోబోతున్న శకుంతల ముఖాన్ని సూర్యనారాయణ
స్పష్టంగా చూడగలిగాడు. లోపలికి పోబోతున్న శకుంతల అబ్బా అంటూ
అగింది... ఆమె కాలికి ఏదో గుచ్చుకోవడంవల్ల ఆమె ముందుకు అడుగు దేయ
లేకపోయింది. భరత్ నరూ ఆమెను జెరోవైపు వట్టుకున్నారు. తరువాత భరత్
కిందకువంగి కాలిలో గుచ్చుకున్న చిన్న పెంకును చాగేశాడు. వస్తున్న రక్తాన్ని
చేత్తో తీసాడు. శకుంతల మెల్లిగా వెళ్ళి అక్కడే ఉన్న పోలీస్ హెల్పుండ్రి.
ఎదురుకుండా ఉన్న సూర్యనారాయణని చూసింది. ఆమె ముఖం నెత్తుటిచుక్క
లేనట్లు తెల్లగా పారిపోయింది. నరూ ఆమె పక్కనే కూలబడ్డది. భరత్ లోపలి
నుంచి కాటన్, బాంద్రేక్లాత్ తెచ్చి శకుంతల కాలికి కట్టి కట్టాడు.

“వీవు శకుంతలవి కదూ.” అన్నాడు సూర్యనారాయణ ఆమె ముఖం
చూస్తూ.

“అవును మా అమ్మ మీ కెట్లా తెలుసు...” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు భరత్.

“అయితే మీరు.... నువ్వు నా మనవడివి... ఆయోగ్య ఎంత కంటపడుతావా
రక్తసంబంధం నిట్లా పోతుంది. శకుంతలా... నిమ్మ. మనవడిని అడుగుపెట్టి
రోజు లేదనుకో... మీ ఆయన ముకోడు ఎట్టుసార్లు కలవరించాడో... ఇన్నేళ్ళ
తరువాత కలుసుకున్నాం...”

“అమ్మా! ఏమిటి వీరు చెప్పేది విజమేనా...” అన్నాడు భరత్.

“భరత్.... ఆ విషయాలన్నీ తరువాత... ముందు హాస్పిటల్కి వెళ్తాం
పద...” శకుంతల కఠినంగా అంది. ఆమె మనస్సు సూర్యనారాయణని చూడ
గానే కోపంతో నిండిపోయింది.

“మీ బ్రదర్ మెంటు సంగతి కొంత బ్రైమ్ తీసుకుంటుంది - తరువాత మాట్లాడదాం-” అంటూ లేచాడు భరత్.

“నాయనా భరత్! ఈ తాతయ్య సంగతి మరచిపో! - మీరు ఏ అవసరం వచ్చినా రా - అనలు ఇప్పుడు ఈ పాక్టరీలు ఈ డబ్బు అంతా నీడికాక ఇంకా వదిలిరా - ఈ విషయం చెబితే మీ నాన్న ఎంత సంకోషపడతాడో - ఇదిగో నా ఆడ్రెస్ ” అంటూ విజిటింగ్ కార్డు భరత్ చేతికి ఇచ్చాడు.

“శకుంతలా నీమీ మాట్లాడవేం-”

“నను మనుషులతో మాత్రమే మాట్లాడగలుగా-” అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. అమె వెనకే నరూ వెళ్ళిపోయింది సూర్యనారాయణ సుఖం ఎక్రబడ్డది. కొనం కట్టలుతెంచుకునే పరిస్థితి వచ్చింది. కాని తనను అను అదుపులో పెట్టుకున్నాడు.

“భరత్ నాయనా.... నా హృదయంలో నీ మేద ఎంత ప్రేమ ఉందో విట్లా చెప్పనురా- ప్రేమాను సెంచుకోవాలి కాని తెలుసుకోవకూడదు- నీకే ఈ బిజి అన్నీ మాట్లాడుకుందాం-” అంటూ బయటపెళ్ళి కార్మిక్కుల పిచ్చన్నాడు కారు స్టార్ట్ అయింది.

శకుంతల గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తుతున్నాయి. అమె మనస్సు తార్ల కిల్లోంమయింద. భరత్ శకుంతలని అనలు విడిచిపెట్టడం తెలుసుకోవాలనుకున్నాడు. కాని నరూని మాసివ అరిచికి తన కత్తవ్యం ఎదురుకోవచ్చింది.

ముగ్గురూ కలిసి చాస్పిటల్ కి బయలుదేరారు.

6

పోస్ట్ మెన్ ఇచ్చిన ఉత్తరాన్ని అందుకున్నాడు భరత్. తన బయటోని ఉత్తరం బయటకు తీశాడు. ఆ దస్తూరిని గుర్తుపట్టాడు. ప్రేమ ఉనకు ఇప్పటికీ తరువాత ఉత్తరం వ్రాసిందా! గదిగదా చదవడం మొదలుపెట్టాడు.

“భరత్!

“పేదర్లోపద్ద నీ పోదోను, నీవు కనుక్కున్న పాక్కులానీ చదివాను. నా మనస్సు ఉబ్బింగింది నీవు ఇంత గొప్ప వ్యక్తిని కాలికినందుకు మనస్సు త్రిగి నిన్ను నేను అభినందిస్తున్నా. భరత్ మనం ఆకళ్ళకు బదిళ్ళు చూపుతుంది పోస్ట్ ఏజెంట్లుంటే నరూ. విధి నాకో చరగాటం ఆడింది. నాన్న నాకను నాదేదే నాడు దావను పెళ్ళిచేసుకున్నాను. ఎందుకో ఆ కొమ్మి కిల్లాల్లో నేను చాలా ఏరికి దాన్నయిపోయాను నాలోని సాహసం అంతా విడుదలయిందో నాకే తెలియదు.

అనాడు సాహసించలేకపోయినందున ఎంతో శిక్ష అనుభవించాను. ఇంకా అనుభవ విస్తూనే ఉన్నాను. భరత్ ఈనాడు నా కాపురం నిలబెట్టగలవాడని నీవు ఒక్కడివే, మా ఆయనకు మనిద్దరి విషయం తెలుసు కదా. ఇప్పుడు నీవు కనుక్కున్న 'యాత్ పార్శ్వలా'ను అతను చదివాక ముందు బ్రిట్ మెంట్ తనకు ఇవ్వమని నన్ను నీకు వ్రాయమన్నాడు. ఆ తరువాత ఆ మండల ప్రొడక్సన్ అగిటోయినా- అతడు దానిని పొందలేదని ఆతని ఉద్దేశం. నేను నీకు ఏ ముఖంపెట్టుకుని వ్రాయనూ అందుకే నేను వ్రాయనని వ్యతిరేకించాను. మానవత్వాన్ని మరచి నన్ను నానా హింసలు పెడుతున్నాడు. నన్ను వదిలివేయడానికి కూడా సిద్ధంగా ఉన్నాడు. ఈ సమాజంలో భర్త వదిలేస్తే అడదానికి ఎంత విలువ ఉందో నీకు తెలుసుకదా- అందుకే నిన్ను కప్పిళ్ళతో అరిస్తున్నా- నా కాపురం నిలబెట్టమని- ఎంతో ముసలివాడయిపోయిన నాన్న నన్ను, నా స్థితిని చూసి కుళ్ళికుళ్ళి పెడుస్తున్నాడు, అంతకన్నా ఆయన మాత్రం ఏం చేయగలుగుతాడు. మీ అమ్మగారిని మీ తాతయ్యని అడిగినట్లు చెప్పగలవు. నీ ఉత్తరం కోసం ఎదురుచూసే-

—ప్రేమ

“ప్రేమా” అంటూ ఒక్కసారి బాధగా మార్లిండి భరత్ హృదయం. ప్రేమా ఇన్నేళ్ళ తర్వాతయినా ఓ ఉత్తరం ఈ భరత్ కి వ్రాసావు. మళ్ళీ నీ చేతుల్లో నా పేరును వ్రాసావు. ప్రేమా వీకోసం విమయినా చేస్తాను. నీ వంకోషం కోసం నేను ఏది చేయడానికైనా సిద్ధమే. ప్రతిమనిషి కొత్తదేదైనా తన ముందు దాన్ని పొందాలని ఎంతో తపన పడతాడు. రోజుకు నాకు ఎన్నో ఉత్తరాలు వస్తూనే ఉన్నాయి. సినిమాయాక్టర్ల దగ్గరనుంచి పెద్దపెద్ద పొలిటీషియన్ల దాకా ఏవో ఏవో అకలు చూపిస్తూ నాకు వ్రాస్తూనే ఉన్నారు. ప్రేమా నేను 'యాత్ పార్శ్వలా'కోసం ప్రతిక్షణాన్ని అమూల్యంగా తీసుకుని కష్టపడ్డాను. నిద్ర అహారాలు చూసేసి మానసికంగా శారీరకంగా ఎంతో శ్రమించాను. 'యాత్ పార్శ్వలా' నా ఒక్క డిడే కాదు. వీడికూడా ప్రేమా- ఇండులో నీ శ్రమ ఎంతో ఉంది. అనాడు నీవు నా తోడులేకపోతే అనాడు మనిద్దరంతరిసి ఆ విర్తయం తీసుకోలేకపోతే-ఈనాడు భరత్ యాత్ పార్శ్వలా.. కనిపెట్టేవాడేకాదు. ప్రేమా మనం ఎన్ని కలలు కనేవాళ్ళం. అతని కళ్ళల్లో గతం కదలాడనిపించి.

;

భరత్-ప్రేమలు వి.యన్ పి నుంచి కలిసి ఒకే కాలేజీలో చదివారు. ప్రేమావాళ్ళ ఇల్లు భరత్ ఇంటికి ఎదురుకుందానే ఉండేది. ప్రేమ తండ్రి నాగా

ధనవంతుడు ఆవదంవల్ల అమెను అల్లారుముద్దుగా పెంచాడు. ప్రేమను కనుకం అప్పుడప్పుడు తన ఇంటికి పలుస్తూ ఉండేది. ప్రేమను తల్లిలేని కొడుకంగా కనుకం అంటే ఒకరకమయిన అనుబంధం ఏర్పడింది. భుక్త తల్లి కాకలు ప్రేమను ఎంతో ప్రేమగా చూసేవారు. భుక్తప్రేమం పేమం ప్రేమగా మారింది. ఇద్దరూ ఏవేవో ఊహలోకాల్లో తేలిపోయేవారు. ఏవేవో రంగురంగుల స్వప్నాల్లో విహరించేవాళ్ళు. తీయటికలల్లో జీవించేవాళ్ళు. మెల్లిమెల్లిగా ప్రెండ్స్ కి మార ఈ విషయం తెలిసింది. ప్రెండ్స్ అటవట్టిస్తూ ఉండేవాళ్ళు ఆ రోజు క్లాస్ లోని వారందరూ ఏకనిక ప్రోగ్రాం వేసుకున్నారు.

“ఒరేయ్ నదానంద్...అనంద్....విర్యల్....పాపం ప్రేమలోపడిపోయిన ఆ చిన్నవాడిని ఆ చిన్నదాన్ని చూడండిరా-చుట్టూరా ఎంతవది ఉన్నా ఎక్కడో తేలిపోతున్న ఆ రాజకుమారుడిని ఆ రాజకుమారిని చూడండిరా-ఊహం ఏళ్ళకి అనది ప్రపంచమే అక్కరలేదు. పాపం నోట్లో ఉన్నదే కూడ పోవడంలేదు. ఆరే....ఆరే అమ్మాయిగారూ అబ్బాయిగారూ ఇప్పుడే ఇంతకొ ఒకరొ ఒకరు కళ్ళతో కట్టేసుకుంటే ఎలా?”

“ఒరేయ్ నందూ ఇప్పుడు ఇందరి మధ్యలో కళ్ళతో కట్టేసకోవోవోతే చేతులతో ఒకరిని ఒకరు బంధించేసుకుంటారా-వీపు మరీ-యూ హూల్-నీకు తెలియ దేమో ప్రేమ అంటే ఇట్లాగే ఉంటుందిరా-” అన్నాడీ స...ద్ కన్నుగీచటూ-

“అయితే తమరికీ విషయంలో చాలా ఎక్స్ ప్లీరియన్స్ ఉన్నదన్నమాట-” అన్నారు నందు నవ్వుతూ.

“ఇప్పటివరకైతే లేదురా బాబూ. కాని ఈ జంట - ఈ అందరి జంట భరత్ ప్రేమలను చూస్తుంటే అమాంతంగా ఎవరినైనా అమ్మాయిని ప్రేమించాని పిస్తోందిరా...” అన్నాడు సదానంద్.

అక్కడ ఉన్న అమ్మాయిలు తలవంచుకున్నారు. భరత్ - ప్రేమలు కమ పేర్లు వినంగానే ఒక్కసారి ఈ లోకంలోకి వచ్చారు.

“అ...” అన్నాడు హఠాత్తుగా భరత్, అందరిని చూస్తూ.

“ఓహ్...” అన్నది ప్రేమ సిగ్గుగా.

“నీ అహ్ ఓహ్ భావ మాకు అర్థంకాదులేండి. ఆ ప్రేమదాన మీ ఇద్దరికీ అర్థం కావాలి. తమరిద్దరు కాపేపు ఈ లోకంలోకి వచ్చి వద్దించిన వదార్థములను తినవలయునని మా ప్రార్థన...” అన్నాడు మూర్తి.

ఒక్కసారిగా అందరూ నవ్వారు.

“మూర్తి.... ఉండు నీ పని చెబుతా” అంటూ లేవబోయాడు భరత్.

“ప్రేమర్... తర్వాత మీ ఫైటింగ్. ముందు తిండి - మూర్తికి కూడ ఓ జంటలు తెస్తా. అప్పుడు మీ రెండు జంటలు కలిసి మరి దిష్కుం... దిష్కుం... ఎవరు గెలుస్తారో అప్పుడు చూద్దాం” అన్నాడు నందు.

అందరు మొల్లున నవ్వారు. కబుర్లు చెప్పుకుంటూ - నవ్వుతూ తుప్పతూ భోజనం తార్యక్రమం అయిందనిపించారు.

కొంతదూరంలో ఉన్న ఉయ్యాలబిల్లలను ఎక్కి ఈగడం మొదలుపెట్టారు కొందరు అందరిని తప్పించుకుంటూ ఎవరూ చూడకుండా భరత్ ప్రేమలు ఓ మూల ఉన్న చెట్టవగ్గరికి వచ్చి కూర్చున్నారు.

చెట్టుపైన ఉన్న కోకిల కూ... కూ.... అని కూసింది. పైకి చూసారు. కొమ్మమీద కోయిల హాయిగా వ్యేవ్యగా అకాళంలోకి ఎగిరింది. అది కనబడేవరకు ఇద్దరూ చూసారు. అది కనుమరుగుకొంగనే భరత్ ప్రేమ చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

“ప్రేమా!” ప్రేమగా అన్నాడు భరత్.

“ఓ...” భరత్ చేతివేళ్ళను నిమరుతూ అంది ప్రేమ.

“ఓహ్ ఎప్పటికీ ఈ తీజాలు ఇట్లాగే ఉండిపోతే - జీవితంలో జంకం అనందం కావాలి. చాలు ఈ జీవితానికి నీవు దారికాపాడు...” అన్నాడు భరత్ హఠాత్తుగా ప్రేమ కళ్ళలోకి చూస్తూ - ప్రేమ కళ్ళను విందుకుంది. “ప్రేమా... నీది నానంత చూడు...” అంటూ ప్రేమ ముఖాన్ని వైకెత్తాడు భరత్.

“హయ ఏం సీను కట్ కట్...” వెనకనుంచి పెద్దగా కేక విని పించింది. ఇద్దరూ వెనక్కి ఒక్కసారిగా చూసారు వెనక నలుగురైదుగురు ప్లాటెంట్స్ నిల్చుని నవ్వుతున్నారు. భరత్ ప్రేమలు సిగ్గుతో ఒకరి నుంచి ఒకరు దూరమయ్యారు అందరూ వారిద్దరిచుట్టూ చేరారు

భరత్ ప్రేమల మధ్య రోజులు అనందంగా దొర్లిపోతున్నాయి. ప్రేమ ఎక్కువగా పైన్స్ కి సంబంధించిన పుస్తకాలు చదువుతూ ఉండేది. భరత్ కూడ చదవమని ఇస్తూ ఉండేది. ఇద్దరు చదివిన పుస్తకాల గురించి చర్చించుకుంటూ ఉండేవాళ్ళు.

8

“భరత్: ఎరిచ్ వాన్ డానికిన్ పుస్తకం ఎంత అద్భుతంగా ఉందో తెలుసా. ఇతని తియరీ మనకి ఎంతో ఆకృత్యాన్ని కలుగజేస్తుంది.” అంటూ పుస్తకాన్ని భరత్ చేతికి ఇచ్చింది ప్రేమ.

భరత్ పేజీలు తిరగవేయసాగాడు

“భరత్ ఈ డానికిన్ ఊహాప్రకారం మన భూమిమీదేకాక ఇంకా వేరే గ్రహాల్లోకూడ ఎంతో ‘ఇంటలిజెంట్ బీయింగ్స్’ ఉన్నారు చేవుడు హ్యూమనుమి అని ఠాకరు విశ్వసిస్తున్నాడు. ఆ ఇంటలిజెంట్ బీయింగ్స్, మనం అనాగరికంగా ఉన్నప్పుడు, మన భూమిని విజిల్ చేసి ఉండవచ్చునని, అప్పటికే వారికి మనకన్నా ఎక్కువ సైంటిఫిక్ నాలెడ్జ్ ఉండి ఉండివచ్చునని ఇతని ఊహ.”

“అ....ఏమిటే ఈ తియరీ చాలా కొత్తగా ఉండే నమ్మగలమా. ప్రాణులు బతకటానికి సరిపడే ఎట్రోమానెషియర్ ఒక్క మన భూమిలో తప్పితే ఇంకా వేరే గ్రహాల్లో ఉండటానికి అవకాశం ఉందా - అనలు అక్విజిన్ నీరు లేకుండా ప్రాణులు బతకలేవు అన్నది విజంకాదు అని కొందరి అభిప్రాయం. మన భూమిమీద కొన్ని బ్యాక్టీరియా అక్విజిన్ నీరు లేకుండా బ్రతుకుతున్నాయి. నాటిని ఎనియోరమిక్ బ్యాక్టీరియా అని అంటారు. భూమికి దగ్గరగా 18,000 గ్రహాలు ఉన్నాయి. ఈనాడు చంద్రుడి మీదకు వెళ్ళిరాగలము అన్న నమ్మకం 1969 సం॥ 21 జూలైలో అర్మస్ట్రాంగ్ అర్డ్రీన్-అంతరిక్షవాక ఎపోలో 11లో వెళ్ళినప్పుడు కలిగింది. ఈ ఎరిచ్ వాన్ డానికిన్ మన అంతరిక్షవాక మరో గ్రహంమీద అడుగుపెట్టాక, మన అంతరిక్ష నావికులు అక్కడ ఎటువంటి పరిస్థితులు చూస్తారో ఆ తరువాత అక్కడ ఏం బతకగల అవకాశం ఉందో ఈ విధంగా ఊహిస్తున్నారు. మన అంతరిక్షవాక ఒక గ్రహంమీదకు వెళ్ళింది అని

అనుకుందాం. మన అంతరిక్ష నావికులు అక్కడ దిగంగానే, అక్కడి నాగరికత, భూమిమీద కి వేల సంవత్సరాల కిందటి నాగరికత ఎట్లా ఉందో అట్లాగే ఉందనుకుందాం. అక్కడ ఉన్న మనుషులు మన అంతరిక్ష నావికులను చూడంగానే ఒక్కసారి అశ్చర్యం కలుగుతుంది. ఎందుకంటే వారు సూర్య-చంద్రులను పూజిస్తూ, రాతి పనిముట్లను, కుండలను చేసే అనాగరిక స్థితిలో ఉంటారు. మన వారికి కూడ ఈ దృశ్యం అశ్చర్యం కలిగిస్తుంది హెల్ మెట్లు, యాన్ దేనాలు ధరించిన మన ఎస్ట్రోనాట్స్ చూసినవారు ఎవరో దేవుళ్ళు తమ మీడికి వచ్చా తనుకుంటారు. పీళ్ళదగ్గరి పెర్ఫులెట్స్ రాత్రిని పగలుగా మార్చే యంత్రాల్లాగా వారికి అనిపిస్తాయి. మనవారి ట్రైయిల్ ఎక్స్ ప్లోరేషన్స్ వల్ల కలిగిన ద్వేషి, మంటలు వారికి భయాన్ని కలిగింపజేస్తాయి. కొండగుహల్లో తమ ప్రాణాల్ని కాపాడుకోవడానికి ఉరికేలా చేస్తాయి. కొన్నాళ్ళయ్యాక అక్కడ ఉన్న మతాది కారులు, తెలివిగలవాళ్ళు మన ఎస్ట్రోనాట్స్ దగ్గరనుంచి దేవుళ్ళగురించి తెలుసుకోవాలనుకుంటారు. వారు తమ అతిథులకోసం ఎన్నో విహారములు తీసుకు వస్తారు మన ఎస్ట్రోనాట్స్ అక్కడివారి భాషను కంప్యూటర్ ద్వారా నేర్చుకో ప్రయత్నిస్తారు. వారి భాషలోనే ఏ దేవుళ్ళు మీ స్రదేశానికి రాలేదని, మమ్మల్ని అంతగా పూజించాల్సిన అవసరం లేదని అక్కడి అనాగరికులకు ఎంత చెప్పినా నమ్మరు. వీళ్ళు తంటే మన ఎస్ట్రోనాట్స్ వేరే గ్రహాలనుంచి వచ్చారు కనుక వారు తప్పకుండా దేవుళ్ళేనని, ఈ దేవుళ్ళదగ్గర అమితమయిన విరియ, అనేక మయిన అద్భుతాలను సృష్టించగల శక్తి వారిలో ఉందని అనుకుంటారు. మన ఎస్ట్రోనాట్స్ వారికి నాగరికత నేర్పిస్తారు. అక్కడి కొంతమంది ప్రింసు మన ఎస్ట్రోనాట్స్ నంట్రిగిస్తారు. ఎందుకంటే మరో కొత్త అమోఘమైన తెలివితేటలు గల వంశం అక్కడ మొదలవుతుందని వీరి అభిప్రాయం. ఆ పుట్టినవాళ్ళు మన ఎస్ట్రోనాట్స్ లాగా తెలివిగలవాళ్ళుగా పుడతారు. అక్కడ కొంతకాలం ఉన్న మన ఎస్ట్రోనాట్స్ భూమికి వచ్చేవరికి అక్కడ కొన్ని చిహ్నాలు వదిలివేసినవస్తారు. ఆ చిహ్నాలు అక్కడివారికి ఎంతో గొప్పగా కనిపిస్తాయి. విషయాన్ని అర్థంచేసు కొనగల స్థోమత మెల్లిమెల్లిగా అక్కడివాళ్ళకి వస్తుంది. అంతరిక్షనౌక మాయం కాగానే వాళ్ళు మన భూమిమీదకు దేవుళ్ళు వచ్చి వెళ్ళారు. వాళ్ళను పూజించారి అని అభిప్రాయపడతారు. వాళ్ళు మెల్లిగా నాగరికత ఆలవరుడుకొని, చదవడం వ్రాయడం నేర్చుకున్న తరువాత, వాళ్ళభాషలో ఈ దేవుళ్ళ అద్భుతాలని గురించి వివరిస్తూ పుస్తకాలు వ్రాస్తారు. ఈ పుస్తకాలు ముందుకరంవారికి అందజేయ

బడతాయి. వాళ్ళ చూసిన అద్భుతాలన్నీ, చిత్రాలుగా గుహల్లో వేయబడతాయి. వాళ్ళ ఆ దేవుళ్ళని స్మరిస్తూ ఉంటారు. వాళ్ళ తిరిగిన ఆ ప్రదేశాలన్నీ పవిత్ర స్థానాలుగా గుర్తింపబడతాయి. అంతరిక్షవాక దిగిన ప్రదేశాన్ని వారు పూజచేయడం మొదలుపెడతారు. ఈ ప్రదేశాలన్నింటినీ పవిత్రమయిన యాత్రాస్థలాలుగా వారు చూడటం మొదలుపెడతారు. అక్కడ పిరమిడులు, మండిరాలు స్థాపించబడతాయి. రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ, యుద్ధాలు అనే జరగడంవల్ల ఈ ప్రదేశాలు పాడుబడుతూ వస్తాయి. ముందుకరంవారు ఈ పాడుబడిన వాటి గురించి తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తారు. పురాతన పరిశోధనా శాఖవారు పరిశోధన ప్రారంభిస్తారు..." అంటూ అవిండి ప్రేమ.

"అయితే ఇప్పుడు మనం అదే స్థితిలో ఉన్నామని ఇతని అభిప్రాయమా? మనం పూజించే దేవుళ్ళ ఎవరో కారని, మరో గ్రహాంతరవాసులు అని ఇతను అంటాడా..." అన్నాడు భరత్.

"ఎగ్జాక్టులీ! కరెక్ట్— ఇతను ఎన్నో ప్రూవ్లను చూపిస్తూ మనకన్నా ఇంటలిజెంట్ బీయింగ్స్ అయిన ఇతర గ్రహవాసులు, చువ భూమిని విజిట్ చేశారని ఇతడి అభిప్రాయం. పెరిరైన్ దేశపటాను గురించి బ్రొఫెసర్ బార్న్ హెచ్ హవగుడ్, రిచర్డ్ డ్లస్ స్ట్రాఫన్ పరిశీలేని ఇవి భూమికి— చాలా ఎత్తు నుంచి ఫోటో తీసినట్లుగా ఉన్నాయని, అందులో చూపెట్టిన పర్యవప్రదేశాలు, పర్యవశిథిలాలు, ద్వీపాలు, నదులు, అన్నీ ఇప్పటి మన గ్లోబ్ను అనుసరించే ఉన్నాయని, భూమికి ఎంతో ఎత్తునుంచి మోడ్రన్ టెక్నిక్స్ తీయబడ్డాయి అని చెప్పారు. ఇవి కొన్ని వందలసంవత్సరాలు మంచులో వదిలిఉన్నాయి. మనకు చాలా ముందుకరంవారు, అప్పటికి మనవాళ్ళ అనాగరికులు కదా, ఇవి గీశారు అంటే నమ్మలేమని వీరి అభిప్రాయం. టిహునకో (Tiahuanco) ఆనేచోట గేట్ అవ్ డి నన్ అద్భుతమయినది. దీనిమీద 48 బొమ్మలు పైయింగ్ గాడ్ని బోలుస్తూ ఉన్నాయి. దాన్ని గురించి ఇక్కడివాళ్ళు చెప్పే కథ ఇది.

ఒక బంగారశవనక నక్షత్రాలనుంచి వచ్చింది. ఇందులో అరియానా అనే ఆమె భూమియొక్క గ్రేట్ మడర్ అవుదామన్న అకాంక్షకో వచ్చింది. ఆమెకు నాలుగు వేళ్ళు ఉండేవి. అవి ఒకదానితో ఒకటి కలిసి ఉన్నాయి. ఆమె భూమి మీద దెల్పైమండి పిల్లలను కని తిరిగి పైకి వెళ్ళిపోయింది..."

"అమ్మదాటోయ్ దెల్పైమందే...." అశ్చర్యంగా అన్నాడు భరత్.

“ఇందులో ఆశ్చర్యం ఏముంది. కొరవులు వందమంది కారేమిటి? అ... మరి విను ఇప్పటికీ అక్కడక్కడ నాలుగువేళ్ళు గల బొమ్మలు రాతిమీద ఉన్నాయి. సుమేరియన్లు ఎక్కడినుంచి వచ్చారో ఎవరికీ తెలియదు - కాని వారు తమవెంట ఎంతో నాగరికతను తీసుకువచ్చారు. వాళ్ళ బిగోకాప్రము ఎంతో గొప్పది. కుయన్జిక్ అనే కొండమీద నివించారు. ఉండు పుస్తకంలో చూద్దాం.” అంటూ థరత్ చేతిలోంచి పుస్తకం తీసుకుంది. తను దీక్ మార్క్ పెట్టినవన్నీ ఓసారి చూసుకుంది

“అ ఇదిగో - 195 955 200 000 000 ఇదే సంఖ్య. అంతే పదిహేను డిజిట్లు గల అంతే కనిపించింది. అన్ని కాస్త్రాలో ఎంతో అభివృద్ధిగాంచివ గ్రీకులు కూడ 10,000 అంతేమ దాటలేదు. 10,000 తరువాత వాళ్ళ ఇన్ఫినిటీ అని చెప్పేవాళ్ళు. టైలిర్లో ఎన్నో వింతవిషయాలు ఉన్నాయి. టెనిసిస్లో - ‘గాడ్ నెడ్ - రెట్ అట్ మేక్ మాన్ ఇన్ అవర్ ఇమేజ్ అవ్టర్ అవర్ లైక్నెస్’ అని వ్రాసి ఉంది. నన్న అవ్ గాడ్ అన్న పదం ఎన్నోచోట్ల కనిపిస్తోంది. దేవుడే మనుషులను తన ఓన్ ఇమేజ్లో తయారుచేశాడని ఎన్నోచోట్ల వాయబడి ఉంది. ఇవిగో ఈ దీక్ మార్క్ చేసినవి చదువు” అంటూ ప్రేమ శీప్రకాష్ను థరత్కి ఇచ్చింది.

“ఎండ్ ఇట్ కేమ్ టు పాస్ వెన్ మెన్ విగాన్ టు మరటిన్జ్ అన్ ద టీన్ అవ్ ది ఎర్త్, ఎండ్ డాటర్స్ వర్ బార్న్ అన్ టు డెమ్ దట్ నన్న అవ్ గాడ్ సా ద డాటర్స్ అవ్ మేన్ దట్ రె వర్ ఫెయిర్ ఎండ్ దే టుక్ డెమ్, ట్లవ్ ఇవ్ అర్ విత్ డె చూజ్ - (తెనిసిస్: 1-2) దేర్ వర్ టైంట్స్ ఇన్ ద ర్త్ ఇన్ దోజ్ దేవ్ ఎండ్ అర్ సో దట్ వెన్ ద నన్న అవ్ గాడ్ కేమ్ ఇన్ టు ద డాటర్స్ అవ్ మేన్ ఎండ్ దె బోర్ చిల్డ్రన్ టు డెమ్ ద సేమ్ కేమ్ మైటిమెన్ విత్ వర్ అవ్ ట్ల మేన్ అవ్ ది వాన్ (తెనిసిస్ 8:4).” అంటూ పైకి విగ్గరగా చదివాడ థరత్.

“మన మతసంబంధమైన పుస్తకాలలో కూడ ఇదంతా దేవుడి సృష్టే అని సంబంధం చదువుతూ ఉంటాం. మా మన భారతంలోని కుంతియొక్క కొడుకు ధృతు సూర్యుడికి పుట్టినవాడు అని మనకు తెలిసిందే. కాని ఇది ఎట్లా సంభవం అన్న అలోచన మనకు కలిగే ఆనకాళం ఉంది కదా. మనవాళ్ళందరూ గుడ్డిగా. ఈ దేవుడు కుంతికి కొడుకునిచ్చాడు అని అనుకుంటారు - వాన్ దానిన్ సకారం, మానెస్ కత, ఈ కుంతికథలను విన్నాక మరో గ్రహంనుంచి వచ్చిన

ఇంటరియర్ల వీయింగ్స్ ఇక్కడి అడవాళ్ళతో సంగమించి తమ ఇమేజ్ లో పిల్లలను పుట్టించి ఉంటారు. మన బారతం, టైటిల్, ద ఎవిక్ అవ్ గిర్ గమేష్, డి టెక్స్ అవ్ ద ఎవిక్ మోస్ లో, అమెరికన్, ఇండియన్, స్కాన్ డి నేషియన్ టెబెటియన్ల సాహిత్యాలన్నింటో ఒకటే రకమయిన కథలు ఉన్నాయి. వీటన్నింటిలో ఎగిరే దేవుళ్ళు వింతగాలిపే హెవెన్ లీ వెహికల్, అద్భుతమయిన ఆయుధాలు మొదలగువాటిని గురించి ఉన్నాయి. వీటిని వ్రాసిన గ్రంథకర్తలు ఒకేచోట వారుకారు. చాలా దూరదూర ప్రాంతాలలో నివసించేవారు. వీళ్ళందరూ ఒకే విధంగా ఎందుకు వర్తిస్తారు అని ఈ వాన్ డానికిన్ అడుగుతున్నారు..”

“మన భూమిమీది ప్రజలే వాటిని ఒకప్పుడు చూసి ఉండవచ్చు. వాళ్ళు చూసింది తమ పిల్లలకు, మళ్ళీ వాళ్ళు తమ పిల్లలకు ఇట్లా తరతరాలనుంచి ఒకరినొకరు చెప్పి ఉండవచ్చు- అయితే ఇప్పుడు ఈయన ఉద్దేశం దేవుడు గ్రహాంతరవాసి అని కథా..”

“అవును మన దేవుళ్ళు వేరే గ్రహాలనుంచి వచ్చారని ఇతడు బచ్చికంగా చెబుతున్నాడు.. అన్ వాన్ అనే చోట ఒక ఐలెండు నరిగ్గా ఎలిఫెంట్ షేపులో ఉంది. దానిని ఎన్ షియంట్ ఈజిప్టులు ఎలిఫెంట్ ట్రైన్ అని పిలిచేవారు. ఎంకో ఎత్తునుంచి విమానంలోంచి చూస్తేకాని ఈ ద్వీపము ఇట్లా ఉంది అని చెప్పేరేరు, ఎందుకంటే అక్కడ చుట్టూప్రక్కల ఎత్తయిన కొండలుకూడ రేపు-విమానాలు,

అవి లేని ఆ రోజుల్లో మరి ఈజిప్టులు ఈ విషయాన్ని ఎట్లా చెప్పగలిగారు. ఇంకో అద్భుతమయిన విషయం పైయింగ్ సావర్న. అప్పుడప్పుడు దాదాపు ౩౫ సం॥ మంది కనిపిస్తున్నాయి."

"పైయింగ్ సావర్న అంటే...."

"వీటిని యు.ఎస్.ఓవ్ అంటారు-అంటే అన్ ఐడెన్టిఫైడ్ ఫ్లయింగ్ అబ్జెక్ట్స్- ఇవి అమెరికా, వెస్ట్ ఇండీస్ ఇంకా కొన్నిచోట్ల కనిపించాయట- మామూలు ప్రజలు ఏదో పొరపాటు పడ్డారని అనుకోవచ్చు, కాని కొందరు పైలెట్స్ తమ కళ్యాణా చూశామని చెప్పారుట. 1984సం॥ కాన్టెరా, అస్ట్రేలియా దగ్గర ఏదో తళతళ మెరుస్తున్న పైకి ఎగురుతున్న అబ్జెక్ట్ని చూశామని కొంద తన్నారట- వాన్ డానికన్ ఏ ఏ దేశాలవాళ్ళు వీటిని స్పెషల్ ఫ్లడీ చేయటానికి కొన్ని డిపార్ట్మెంటును కొత్తగా ఇన్ ట్రూయింగ్ చేసారో వ్రాసాడు. ఫిబ్రవరి ౧౯85 సం॥లో అమెరికావారి డిఫెన్స్ డిపార్ట్మెంటు యు.ఎస్.ఓవ్ ను ఫ్లడీ చేయడం మొదలుపెట్టారు. ద సర్వ వర్ డైరెక్ట్ కమ్యూనికేషన్ ఛాన్సల్లో, కొందరు పైంటిస్టులు ఆ గ్రహంతర వాసులకో డైరెక్ట్ కమ్యూనికేషన్ కోసం ఎట్లా ప్రయత్నిస్తున్నారో వ్రాసాడు. రష్యన్ ఎస్టాబ్లిష్మెంట్ అయిన పోలో మిస్సికి మాస్కోలో 1985 సం॥లో ఈ విషయం గురించి వివరించి చెప్పాడు. ఇతను మన ట్రైన్ చాలా క్లివంతమయినదని అంటాడు."

"అవును-నేటి ఈ సైన్సానికి ప్రగతిని మానవుడు తన మేధస్సుకోనే తదా సాధించాడు-ఇంకా ఈనాడు ఎంతో ముందుకుపోతున్నాడు ఈ మానవుడు."

"మెంటల్ కమ్యూనికేషన్ గురించి ఎక్స్ పరిమెంట్స్ చాలాచోట్ల జరుగు తున్నాయి. ఇతడు ఓ అద్భుతమయిన, జరిగిన సంఘటన వ్రాసాడు. ఎడ్ గార్ కేపి [Edgar Cayce] ఇతడిని స్లిపింగ్ ప్రాఫెట్ అనికూడ అంటారు. అతను తన యావదకలోనే జన్మించాడు. అతడు కోమాలో చాలాకాలం ఉన్నాడు. నడనగా అతడికి స్పృహవచ్చింది. పెద్దగా స్పష్టంగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టాడు. తన జన్మకి కాలాల్సిన మందులు తానే చెప్పాడు. అతడు చెప్పిన విధంగా చేయడం వల్ల ఆ మందులే వాడటంవల్ల అతడు ఆరోగ్యాన్ని పొందాడు. ఆ తరువాత అతడు వేరే పేషంట్ కి కూడ మందులు ప్రివ్ క్రైబ్ చేసేవాడు. ఒకసారి ఆ పేషంట్ ఒక పేషంట్ కి ఓ మందు చెప్పాడు. ఆ మందు ఎక్కడా దొరకలేదు. ఆ పేషంట్ అంతర్జాతీయ పత్రికల్లోకూడ ప్రకటించాడు. పారిస్ మంచి ఓ డాక్టరు తన తండ్రి ఇటీవలకు ఆ మందును తయారుచేసేవాడని, కాని చాలా కాలంనుంచి ఆ మందు

తయారీ అగిపోయిందని వ్రాసాడు. పరిగ్గా-కేసీ చెప్పిన ఇన్ గ్రేడియన్ బ్లస్, అ మండు ఒకేతరంగా ఉన్నాయట-ఈ ఎడగార్ కేసీకి ఏమాత్రం మెడికల్ నాలెడ్జి లేదు..”

“మరి ఇట్లా చెప్పడం ఎంతో అశ్రుర్యకరం కదూ..”

“ఇతడు చాలామందికి ఫీజుతీసుకోకుండానే పరియైన మందులు చెప్పే వాడట. దాక్టర్లు ఇట్లా వీపు ఎట్లా చెప్పగలుగుతున్నావు అని అడిగితే నేను వేరే మనుషుల బ్రైన్ లతో కాన్ టాక్ట్ చేయగలను - నేను పేషంట్ యొక్క బ్రైన్ ని అడిగి, అతని దివీబీకి తగ్గమండు చెప్పగల మరో బ్రైన్ తో కాన్ టాక్ట్ చేస్తానని చెప్పాడట..”

“దాన్నే తెలిపతి అంటారు..”

“వాన్ డానికిన్ ఇంకెక్కడో ఉన్న మనకు తెలియని మనుషులు-మనల్ని కాంటాక్ట్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారని అంటున్నారు. 2100 సం॥లో మనిషి అవయవాలు-లంగ్స్ కిడ్నీస్-హార్ట్ మొదలయినవన్నీ ప్లేర్ పార్ట్ మెంట్రిక్రింద పాపులో దొరుకుతాయట..”

“ఈనాడు మనుషులకి పైన్స్ ఎంతో సేవ చేస్తోంది..”

“అబ్బ-అనలు పైమ్ తెలియలేదు- చాలా చీకటయిపోయింది - మరి నే నెక్తా-ఇంట్లో ఇంకా కొన్ని కొత్తపుస్తకాలు ఉన్నాయి-అవన్నీ చదవాలి..” అన్నది ప్రేమ లేస్తూ-

“నేను ఈ పుస్తకం చదివి రేపిస్తారే....” అన్నాడు భరత్.

“ఓ.... కే... ”

9

మరోరోజు__

“ప్రేమా ఇవిగో ఇవి చదువు..” అంటూ భరత్ కొన్ని కాగితాలని ప్రేమకు ఇచ్చాడు-

“భరత్ ఓపికకు మెచ్చుకోవచ్చు..” అంది ప్రేమ భరత్ క్రాస్ ని తన సున్నితమయిన వేళ్ళతో పవరిస్తూ-

“అబ్బా ప్రేమా! వీ విటా చూస్తుంటే ఎంత హాయిగా ఉందో తెలుస్తా..” ప్రేమ వేళ్ళను తన చేతులతో గట్టిగా మోక్కాడు.

“అబ్బా-ఎంత నెప్పి పుట్టిందో తెలుస్తా-లో అనలు ఇంకెప్పుడూ దగ్గ రకే రాను..” అంది ఖంగమూతి పెడుతూ.

“వీవు వచ్చేదేమిటి...నేను నిన్ను దూరంబోకుండా గట్టిగా పట్టుకుంటా... అప్పుడు తమరేంచేస్తారు...” అంటూ గట్టిగా ప్రేమను కౌగిట్టో వింధించాడు.

“ఊ...వదులు....భరత్ నాకు ఊపిరి అడటంలేదు...అదుగో అటు చూడు మీ అమ్మగారు...”

వెంటనే ఆమెను వదిలేసి వెనక్కితిరిగి చూసాడు ప్రేమ చటుక్కున అక్కడే దూరంగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుండి .

భరత్ కి తన కల్లి కవిపించకపోవడంతో కుర్చీదగ్గరికి వచ్చాడు.

“అమ్మ దొంగా: అబద్ధాలాడుతావు కదూ... ఉండు నీ పని చెబుతా....”

“అబ్బి తరువాత ఆ విషయాలన్నీ...కాప్పేపు హాయిగా నా దగ్గర కూర్చుని వేరే కబుర్లు చెబుతూ...దొరికిన ఈ ఆమూల్యమైనక్షణాలను వ్యర్థావోపీయకూడదు... అనలే మనిషి జీవిత కాలపరిమితి చాలా తక్కువ...” అన్నాడు ప్రేమచేతిని తన గుండెకి అనించుకుంటూ...

“ఇంకా బోలెడంత జీవితం ఉంది. కొన్ని వందల.... వందల రోజులు ఉన్నాయి...”

“ఈ వందలరోజులు మనకేం సరిపోతాయి...చెప్ప...అసలు మనకు చావు అనేదే లేకపోతే ఎంత బాగుండు. ఇద్దరం కలిసి ప్రేమరాజ్యాన్ని ఏలవచ్చు.”

“అయితే మనం ఏ అమృతమయినా తాగితే సరిపోతుందిగా...”

“అమృతం తాగితే మరణం రాదు అంటే - ఆ అమృతం ఎక్కడ ఉందో చెప్ప - చంద్రమండలమైనా వరే అర్థంబుగా వెళ్ళి తీసుకువస్తా...” అన్నాడు దిలిపిగా...

“ఆ అమృతం ఏదో వీవే తయారుచేయవచ్చుగా...”

“అ... నేనా....”

“పైంటిస్టులు ఎన్నెన్నో కనుక్కుంటున్నారు. ఇటువంటిది కూడ కనుక్కుంటారేమో - భరత్ ■ పని చేయకూడదూ...”

“ఏమిట...”

“నీవో పెద్ద పైంటిస్టువైపోకూడదు...”

“అ ..”

“అ .. ఏమిటి .. ■ కెంకో తెలివి ఉంది- కృషిచేస్తే నీ వేమైనా అవగాలుగుతావు...”

“ప్రేమా- నన్ను అకాశాని కెత్తేస్తున్నావ్...”

“నిజం భరత్ - నీవో పెద్ద నైంటిస్తువి కావాలి-మరణంలేని ఆమృతాన్ని కనుక్కోకపోయినా - మనిషి వయస్సు పెంచే పాఠ్యలాని కనుక్కో - నా ఈ కోరిక తీర్చు భరత్.

“ప్రేమా నీవు ఈ లోకంలోనే ఉన్నావా-”

“ఈ లోకంలోనే ఉన్నా-నా భరత్ ప్రక్కనే ఉన్నా-భరత్ తప్పకుండా ఇది జరుగుతుంది. మనో గొప్ప నైంటిస్తువుతావు - పేషర్లలో నీ పేరు మారు ప్రమాగుతుంది. అందరివోడ్లో నీ పేరే ఉంటుంది. నేనెంత సంకోషిస్తానో-”

“ప్రేమా మరి కలలో తేలిపోకు - మనిద్దరం ఒకటై జీవితాంతం ఇట్లాగే ఉంటే అంతే చాలు-”

“తప్పకుండా మనిద్దరం ఒకటిగానే ఉంటాం - నీవో పెద్ద గొప్ప నైంటిస్తువి ఆవుతావు. భరత్ ఈనాడు ప్రపంచానికి నైంటిస్తులే దేవుళ్ళు. కానీ కొంతమంది నైంటిస్తుల విషయం వింటే తారవిసిస్తుంది - ఎందుకో తెలుసా - కనీసం వాళ్ళ పేర్లుకూడ ఎవరూ అనుకోరు - పెద్ద పెద్ద నైంటిఫీక దీప్తవరీష్ అన్నీ ఒక్కసారిగా ఏ నైంటిస్తు చేయను- మొదట ఒకదీక బడియా వస్తుంది - నెమ్మది నెమ్మదిగా దాన్ని గురించి ఎంతోమంది అలోచిస్తూ ఉంటారు ఎక్స్పరి మెంట్లు చేస్తూ ఉంటారు. కాని సైన్లగా క్రెడిట్ ఒకరికే దక్కుతుంది - హార్డ్ ప్రాబ్లెమ్ గురించి బ్రియూకానెన్కో, డెవిన్, క్లార్క్ మొదలగువారు ఎంతో కృషిచేసారు. అట్లాగే టిమ్యూ గ్రాఫ్స్ రియాక్టివ్ మెకానిజిమ్ గురించి మడవార్, బరనేట్, బిల్లింగ్ హామ్, బ్రెనెట్, జవెన్, మెరిల్, ఉద్దర్, కాపిల్, నోసల్ మొదలైనవారందరూ ఎంతో అలోచించారు - ఎన్నో ఎక్స్పరిమెంట్లు చేసారు-”

“ప్రేమా - పెళ్ళయ్యాక మన ఇద్దరం కలిసి ఎక్స్పరిమెంట్స్ చేయడం మొదలెడదాము. మన ఇల్లే లాబరెటరీ - ఎక్స్పరిమెంట్లు చేసి అందమైన పిల్లలని కందాం-”

“పో భరత్ ఎప్పుడూ నన్ను అటలు పట్టించడం తప్ప నీకేం పనిలేదు-” అన్నది సిగ్గుపడుతూ-

“ఇదిగో మారీడ్ కవుల్ నోబుల్ ప్రైజ్ తెచ్చుకున్నవాళ్ళున్నారు. తెలుసా, పోతే వాళ్ళు లామేకింగ్ ఎక్స్పరిమెంట్లు చేయలేదు - పాపం లాబ్లో లాత్రిం బగళ్ళు తెమికల్స్, ఏవరేటవలమ్ తీసుకుని ఎక్స్పరిమెంట్స్ చేసారనుకో - తెమిస్ట్రీలో ఐరిన్ మరియు ప్రెడరిక్ జాలియట్ క్యూ- మెడిసన్లో గెటి కార్ల్

కోరి - కవుల్న నోచుల్ సైతవి విందారు - అట్లాగే రేపు మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుని వీపు చెప్పానే ఆ యాతపార్కులాని కనుకుందాం.."

"కప్పకుండా భరత్.... మనిద్దరి దగ్గర బోలెడంత డబ్బుంది - దాన్ని నద్వియోగం చేద్దాం.."

"ప్రేమా! ఆర్థిపిషియర్ ఇన్ సెమినేషన్ గురించి విన్నావా-మొట్టమొదట ■ సైంటిస్టు ఒక ఫీమేల్ రాబిట్ వాతమ్ నుంచి ఆండాన్ని మరో ఫీమేల్ రాబిట్లో ఆమ్లపూర్ణ-సరిగ్గానే ఉత్పత్తి జరిగింది. ఇప్పుడు ఆమెరికాలో కొన్ని వేలమంది పెప్టైక్యాట్ పిల్లలను పుట్టిస్తున్నారు. పెక్సమ్యూయర్ ఇంటర్కోర్సు లేకుండానే వీళ్ళను పుట్టిస్తున్నారు. హ్యూమన్ స్పర్మ్ను కొన్ని సంవత్సరాల వరకు దావకుండా బ్రతికే ఉండటానికి వాటిల్లో అంతోత్పత్తి చేయగల శక్తి ఉండటానికి దా॥ పిన్ కెప్ - దా॥ హడసన్ ఎన్నో ఎక్స్ పరమెంటు చేసారట. ఈనాడు తెలివిగలవాళ్ళ స్పర్మ్ను తీసి ఫ్రీలో ప్రవేశపెట్టి పిల్లలను పుట్టిస్తున్నారు. స్పర్మ్ ఫ్లోరేట్ బ్యాంక్ ఓపెన్ అయింది. ఇందులో గొప్ప మేధావుల స్పర్మ్ నుంచి కలెక్ట్ చేసి ఉంచుతారు. వాళ్ళ చనిపోయినా వరవా లేదు-వాళ్ళ స్పర్మ్ నుంచి ఉపయోగించి పిల్లలను పుట్టించవచ్చు-ఆ పిల్లలు తెలివి గలవాళ్ళవుతారు."

"తెలివిగలవాళ్ళకి తెలివిగల పిల్లలే పుడతారని నమ్మకం ఏమిటి? ఇప్పుడు ■ కవుల్ ఉన్నారనుకో-అందులో భర్త ఆందవిహీనుడై భాగా తెలివికలవాడు కావచ్చు-భార్య ఎంతో అందగత్తె తెలివిలేని మొద్దు కావచ్చు - వీళ్ళ పిల్లలకి ఆతవి అందం అమె తెలివి వచ్చాయనుకో, అప్పుడు తెలివిగలవారయిన వండి తులకి పరమకుంతలు పుట్టవచ్చు కదా.."

"అది నిజమే- దానికి గారంటి ఏమీ లేదు- కాని ఎంతో తెలివికల అరోగ్యంగల ఫ్రీలో మాత్రమే ఈ స్పర్మ్ ను ప్రవేశపెట్టాలి- అప్పుడు కొంతవరకు తెలివికలవాళ్ళే పుట్టవచ్చు.."

"నీకు ఈ విషయం తెలుసా 1884 సం॥ ఫ్రెంచ్ ఫిజిస్ట్, ఆగస్టీన్ మాచోట్ ఒక పవర్ బాయిలర్ ని తయారుచేశారట- ఈ బాయిలర్ వల్ల కోర్ బదులు సూర్యకిరణాల వేడివల్ల వేడి పుడుతుంది- సోలార్ ఎనర్జీ ద్వారా పాక్షి రీలను కూడ నడపడానికి, రాత్రిపూట మొత్తం పట్టణాలన్నింటిని కాంతివంతంగా చేయటానికి ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి - అరే నేను మరిచిపోయా - ఇవాళ నాన్నగారు ఏదో పని ఉందన్నారు. నేను త్వరగా వెళ్ళిపోవాలి.."

“ప్రేమా.... అప్పుడే వెళ్ళిపోతావా; ఇంకా నేను ఉండకూడదూ...”

“భరత్ మళ్ళీ వస్తాగా - సరేకాని ముందు నాకు ప్రామిస్ చేయి.” అంటూ చేయిని ముందుకు చాచింది.

“ఏం.... ప్రామిస్....” అమె చేతిని గట్టిగా మోక్కుతూ అన్నాడు భరత్—

“నీవు తప్పకుండా ఓ గొప్ప సైంటిస్ట్ అవుతావని....”

“ప్రేమా....”

“మరి అవుతావు కదూ; నే వస్తా...” అంటూ గబగబ అడుగులు వేసు కుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

వెళ్ళిపోతున్న ప్రేమను కన్నార్పకుండా చూస్తూ నిల్చుండిపోయాడు భరత్.

గలగల పారుకున్న భరత్-ప్రేమల ప్రవాహానికి హఠాత్తుగా అనకట్ట వద్దడి. ఆరోజు ప్రేమ భరత్ల ప్రేమవ్యవహారాన్ని తెలుసుకున్న ప్రేమ తండ్రి— ప్రేమ పెళ్ళి అమె నావతో జరిపించారని విశ్వయించాడు. ప్రేమ తండ్రిని ఎంతో బతిమిలాడింది — అమె బయటకు కూడ రాకుండా తగినన్ని కట్టదిట్టాలు చేశాడు ప్రేమ తండ్రి. భరత్ ప్రేమ ఫ్రెండ్ రజని ద్వారా విషయం తెలుసుకున్నాడు. ప్రేమను ఎంత కలుద్దామనుకున్నా కలవలేకపోయాడు. రజని ప్రేమ ఉత్తరాన్ని భరత్ కిచ్చింది—

“భరత్:

ఈ విషయం ఎట్లా చెప్పాలో తెలియడంలేదు— నేను ఇంగారు సంజతం లోని చిలకని మాత్రమే. నాన్న నాకు, బావకు పెళ్ళి జరిపించాలనుకుంటున్నాడు— ఏర్పాట్లు కూడ నా ప్రేమేయం లేకుండానే జరిగిపోతున్నాయి. భరత్ మనం ప్రేమరాజ్యాన్ని ఏలుదాం అని ఆనుకున్నాం. కాని దుండగులు మన ప్రేమ రాజ్యాన్ని ధ్వంసంచేశారు. నేను ఎంత ప్రయత్నించినా నీ దగ్గరికి రాలేకపోతున్నాను— ఏ కూతురు తండ్రి శవందాటి తన ప్రియుడిని అందుకోగలుగుతుంది. భరత్ నన్ను జర్జరించేసుకో. నేను అనహయరాలిని— నన్ను తమించు భరత్— ఎక్కడ ఉన్నా నీ అభివృద్ధిని కోరుతూనే ఉంటాను— నేను అనుకున్నట్లుగా నీవు గొప్ప నైతిత్వం అవుతావని అశిస్తాను—”

■ కాలేని

ప్రేమ—

ఉత్తరం వదిలిన భరత్ అదోరకంగా మారిపోయాడు— బాధతో తన హృదయం మూర్ఛింది— తరువాత ప్రేమ ఇంటికి వెళ్ళిన భరత్ని, ప్రేమతండ్రి ఎంతో అవమానించాడు— ప్రేమ పెళ్ళి జరిగిపోయింది— ప్రేమ తండ్రి ఆ ఇల్లు ఆమ్మేసి వెళ్ళిపోయాడు— ఆ తరువాత ప్రేమను భరత్ ఎప్పుడూ కలవలేదు—

ఈ రోకంలోకి వచ్చిన భరత్ తప్పకుండా, ప్రేమ భర్తకు ఆ బ్రిట్ మెంట్ ఇవ్వాలని నిర్ణయం తీసుకున్నాడు.

10

ద్రాయింగ్ రూమ్ లోకి భరత్ తన తల్లిని తీసుకువచ్చాడు. ఎదురుకుండా కూర్చున్న ఇద్దరు వ్యక్తులను చూసింది శకుంతల. వాళ్ళిద్దరిని చూడగానే ఆమె కళ్లు ఎర్రబడ్డాయి. మెదడులో అనేకమయిన ఆలోచనలు వచ్చాయి.

“అమ్మా.... ఇతను నా తండ్రేనా....” అంటూ రాధాకృష్ణవంక వేలుతో చూపెట్టాడు భరత్.

శకుంతల మౌనంగా నిల్చింది.

“అమ్మా చెప్పమ్మా.... చెప్ప— ఇతడు నా తాతయ్యేనా— అనాడు ఇతను వచ్చివెళ్ళాక— అనలు విషయం విన్నదిగితే నీవు ఏదీ చెప్పటానికి నిరాకరించావు. ఇవాళ వీళ్ళిద్దరూ నా దగ్గరికి వచ్చారు. ఒకడు నా తండ్రిగా ఒకరు నా తాతగా...”

“భరత్— నీ తండ్రేనని అతడు ఒప్పుకున్నాడా—” కోపంగా రాధాకృష్ణ వంక చూస్తూ అంది శకుంతల.

“శకుంతలా: నీవు నన్ను మరిచిపోయావు కాని - నేను మీ ఇద్దరినీ అనుక్షణం గుర్తుచేసుకుంటానే ఉన్నా-” అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

“ఎందుకు - ఇంకా ఎక్కడైనా బతికిఉండేమోనని ఏడుస్తూ గుర్తుచేసుకున్నారా-” వ్యంగ్యంగా అంది శకుంతల.

“ఈనాడు నా కొడుకుని చూస్తే ఎంత వంతుషంగా ఉందో శకుంతలా. నీకు ఏది కావాలంటే అది పనుకూరుస్తా-మీ రిద్దరూ మా దగ్గరికి వచ్చేయండి.”

“భరత్ ముందు వీళ్ళిద్దరిని పంపించేసేయి- నేను ఇక్కడ ఇంక ఒక్కక్షణం కూడ నిల్చోలేను-” అంటూ శకుంతల పెద్దపెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ విసురుగా వెళ్ళిపోయింది.

“నాయనా ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు చూశాను. ఆరోజు మీ అమ్మని ఎంత వద్దని బతిమిలాడినా ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయింది. ఎన్నాళ్లు నిన్ను చూడాలని తపాతపాలాడానురా- రాదా.... ఒక్కసారి దగ్గరకురా-” అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

“అసలు మిమ్మల్ని మానుంచి వేరుచేసింది శకుంతల నాన్న- అయిన అనాడు మీ అమ్మని మా మీదకు పురమాయించాడు. అన్ని సుఖాలకు దూరమై ఇన్నాళ్లు బతికావురా- భరత్-” కళ్ళతోడును తీసి కళ్ళు నలుపుకుంటూ అన్నాడు మార్త్యనారాయణ.

“మా తాతయ్యని, మా అమ్మని ఇంకోమాట అన్నారో మర్యాదగా ఉండను. దయచేసి ఇంక మీరిద్దరు వెళ్ళిపోండి-” కోపంగా అన్నాడు భరత్.

“నాయనా భరత్: మాకు మీమీద ఉన్న ప్రేమను అర్థంచేసుకోరా-ఇవాళ ఇంతటివాళ్ళం మీ దగ్గరకు వచ్చామంటే మీమీద ప్రేమ ఉందే కదరా-” అన్నాడు మార్త్యనారాయణ.

“భరత్ ఆ బ్రీట్ మెంటు ఏదో ముందు మాకు చెయ్యి-నీ ఇష్టం. నువ్వేం ఆడిగితే అదే ఇస్తా. అనాడు నన్ను కాదని పోయినా ఈనాడు శకుంతలని భార్యగా ఆదరిస్తా.”

“భర్త వదిలేసిన అడదంటే సమాజం ఎంతో హీనంగా చూస్తుంది. మళ్ళీ భర్త అదరించాడంటే అమెకు ఎంతో గౌరవం ఇస్తుంది. వరేకాని.... అసలు విషయానికి వద్దా- ఆ బ్రీట్ మెంటు ఏదో....” వసిగాడు మార్త్యనారాయణ.

“ఏ బ్రీట్ మెంటు లేదు- ప్రస్తుతం దాని విషయం వదిలేయండి- ఇంక తమరు దయచేయండి-”

“భరత్ ఏదో చిన్నవాడివి కదా అని బ్రతిమిలాడుతూ చెప్పా. నీవు ఒప్పుకోకపోతే...” తేలులోంచి ఒక కవరు తీస్తూ అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

“ఏం. ఏంటేస్తాడు; మీ బెదిరింపులకు నేను లొంగను-”

“ఉహూ.... లొంగవా; ఇవిగో ఇవి చూడు-” అంటూ కవరులోని కొన్ని ఫోటోలను టీపాయ్మీద వదేశాడు.

ఒక ఫోటోను తీసుకున్నాడు భరత్. అతని ముఖంలోని రంగులు మారాయి. ఒకటి.... రెండు.... మూడు—అవును ఆమ్మే.... అమ్మ పోలికలు బాగా కనిపిస్తున్నాయి. అమె వక్కన ఎవరో ఒకతను.. ఎంత అక్లిరంగా ఉన్నాయి— అతనికే సిగ్గువేసింది. అమ్మా నీ చరిత్ర ఇట్లాంటిదా — ఉహూ.... కాదు — ఇది నిజంకాదు— కాని అబద్ధం ఎట్లా అవుతుంది. తన చేతిలో ఉన్న ఫోటోలు నిజాన్ని బయలుపరుస్తున్నాయి. అతనికి తల తిరుగుతున్నట్లుగా అనిపించింది — అకాశం విరిగి మీదపడుతున్నట్లుగా అనిపించింది.

“కాదు.... కాదు.... ఇందులో ఉన్నది మా అమ్మ కాదు — మా అమ్మ విప్పంక వనిత్రురాలు.... ఇదంతా ఏదో గూఢపుతానీ” పెద్దగా ఆరిచాడు భరత్.

“ఇది మీ అమ్మ కాదు అని ఎవరనగలరు?— మర్యాదగా మేం చెప్పింది ఒప్పుకున్నావా పరే. లేకపోతే వీటన్నింటినీ పేపర్లలో వేయిస్తాం— నీకు ఆప్పుడు ఏమాత్రం గౌరవం ఉండదు. నీ తల్లి ఎటువంటిదో నీవు కళ్ళారా చూస్తున్నావుగా— ఇదిగో పెళ్ళిఫోటో. ఇకనే మీ నాన్న-” అంటూ పెళ్ళిఫోటోను భరత్ కిచ్చాడు మార్కనారాయణ.

“భరత్.... ఇటువంటి నీ తల్లిని ఇప్పటికీ కూడ నేను స్వీకరిస్తాను—అని అంటుంటే నాది ఎంత మంచి మనస్సో అర్థంవేసుకో— ఇంతకుముందు ఇన్నేళ్లు మీ అమ్మవల్ల నేను ఎన్నో అవమానాలు పొందాను — మీ అమ్మ మన్మథలీలలు కళ్ళారా చూస్తున్నావుగా— ఒక్కొక్కరాత్రి ఒక్కొక్కడితో-”

“స్టాప్ ఇట్.... ఇంతేమీ మాట్లాడకండి-” అంటూ రెండుచెవులు మూసు కున్నాడు భరత్.

“ఆ ఫోటోలు ఇటిచ్చేయి” అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

“నేనివ్వను. వీటిని కాల్చేస్తా-” అనేకా అన్నాడు భరత్.

“అవేశపడకు- వీటిని కాల్చేసినా మా దగ్గర నెగెటివ్లు ఉన్నాయి-”

భరత్కి ఏం చెప్పాలో తోచలేదు-

“సరే నీకు కొంత డ్రైమ్ ఇస్తున్నాం- అలోచించుకో-” అంటూ ముంద నడిచాడు సూర్యనారాయణ.

రాధాకృష్ణ భరత్ దగ్గరిగా వచ్చాడు- “భరత్ మేం చెప్పింది ఒప్పుకో- నీ తండ్రి మాట కాదనకు. మా వాన్నకన్నా ముందు- బ్రీడ్ మెంటు నాకు ఇవ్వు-”
 “నేడి కావాలంటే అది ఇస్తా- నా కొడుకువైతే నా మాట కాదనకు-” అంటూ రాధాకృష్ణ బయటకి వెళ్ళిపోయాడు.

భరత్ గాఢంగా ఓ నిట్టూర్పు విడిచాడు. ఫోటోలు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళి తల్లి ముందు వాటిని ఉంచాడు.

“అమ్మా ఈ ఫోటోలు చూడు- రేపు పేపర్లలో వేయిస్తామంటూ తెలి రించి పోయారు. చీ నాది ఒక బ్రతుకేనా-”

“బాబూ! అట్లా ఆనకురా-” అంటూ ఫోటోలు చేతిలోకి తీసుకుంది. అమె కళ్ళు అప్పటికే వాచి ఉన్నాయి. ఒక్కొక్క ఫోటో చూస్తున్నకొద్దీ మనసు అవ మానంతో దహించుకుపోసాగింది.

“భరత్- ఈ ఫోటోలు ఎక్కడివిరా- నేనంటే ఎంత గిట్టకపోయినా ఇంత ఘోరంగా నన్ను అవమానం చేయడానికి వాళ్ళకి మనస్సెలా ఒప్పింది!”

“అమ్మా.... అనలు నా తండ్రి ఎవరూ?”

“హూ.... నీ తండ్రి అడుగో ఇండాక వచ్చాడుగా ఆయనే.”

“మరి ఈ ఫోటోలు- ఈ ఫోటోల్లో ఉన్నాయన, ఇప్పుడు వచ్చిన ఆయన ఒకరు కాదుగా- అంటే నీకు.... వీళ్ళందరూ చెబుతున్నట్లుగా నీ చరిత్ర.... చెప్పన్నా.... చెప్ప- అయినా ఇంకా నీవేం చెప్పగలుగుతావు. సాక్ష్యాలు కూడ...”

భరత్ ఇవాళ నీకు సంజాయిషీ చెప్పాల్సివచ్చినందుకు అవమానంతో దహించుకుపోతున్నారా - ఇటువంటి పరిస్థితి ఏ కొడుకుముందు ఏ తల్లికి రాకూడదురా..”

“అమ్మా.... ఇప్పుడే నేను వాళ్ళదగ్గరికి వెళ్తున్నా- వాళ్ళు చెప్పిందానికి ఒప్పేసుకుంటా- లేకపోతే రేపు నేను తల్లెత్తుకు తిరగలేను-”

“భరత్.... ఆ వరదూప రాక్షసులకు లొంగిపోక- ఈ ఫోటోల్లో ఉన్న అమాయకుడైన ఈ వ్యక్తికి- నాకు సంబంధం అంటగట్టిన వీళ్ళు- ఏం చేసినా పాసంలేదు ఈ ఫోటోలను మెడలో కట్టుకు తింగనీ. నేను నీకు తల్లిని కాదని అందరికీ చెప్పేస్తా నీవు అవమానంతో తల దించుకు తిరగాల్సివస్తే అచనరం ఉండదు నీ తల్లి ఏనాడో చచ్చిపోయిందని చెప్పకో- ఈ ఫోటోల్లో ఉన్నది నా తల్లే కాదు అంటే నన్ను ఎవరేమి అంటారు-”

“అమ్మా.... నిన్ను కల్గివి కాదు అని నేనెట్లా చెప్పను - నన్ను కని, పెంచి, నేను నవ్వితే.... నవ్వి.... ఏడిస్తే ఏప్పి.... నాకోపం.... నా భవిష్యత్తు కోసం అహో రాత్రులు శ్రమించిన నిన్ను- నా కల్గి కాదు అని అంతకన్నా నేను ఉన్నవళంగా చచ్చిపోవడం మంచిదమ్మా....” భరత్ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి-

ఇంకలో జగన్నాథరావు ఆ గదిలోకి వచ్చాడు.

“నాన్నా....” అంటూ శకుంతల జగన్నాథరావును పట్టుకుని ఏడ్చింది.

“ఏం జరిగిందమ్మా-” అంటూ శకుంతల తలను నిమిరారు రావు.

“ఏనాదో సంబంధాన్ని తెలుసుకుపోయిన ఆ సూర్యనారాయణ, ఆ రాధా కృష్ణ ఇవాళ వచ్చారు-” కనిగా అంది శకుంతల.

“ఏం ఇవాళ మనకో ఏం అవసరం వచ్చింది-”

“ఈనాడు మనవడు కావల్సివచ్చాడు- వాడి పాఠ్యాల కావలసివచ్చింది-”

“అహ.... అదా.... సంగతి-”

“వాళ్లు అడిగిందానికి ఒప్పుకోలేదని- తాతయ్యా.... ఇదిగో ఈ ఫోటోలను బయట పెట్టి మనల్ని రచ్చకీడుస్తారుట-” అన్నాడు భరత్ దీనంగా-

“భరత్— ఆ ఫోటోలు ఇటివ్వు.... నాన్నకి ఇవ్వొద్దు-” ఫోటోలు తీసుకుని, దాచుకో ప్రయత్నించింది శకుంతల. కాని వాటిలో ఒకటి జారి కింద పడిపోవడంవల్ల- తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు రావు. ఫోటోను చూస్తున్న ఆకలి తన కళ్ళేనా చూస్తున్నది అని అనిపించింది-

“చీ ఎవడురా ఇటువంటి ఫోటోలను తీసింది- తగులబెట్టు వాటిని-”

“ఈ పరిస్థితుల్లో ఏం చేయాలో అర్థంకావడంలేదు- అయినా వీవు నాన్నని వదిలేసి ఎందుకు వచ్చావు-ఈరోజు నన్ను అందరిముందు ఇట్లా నిలబెట్టడానికా-” కోపంగా అన్నాడు భరత్.

“భరత్ ఇంక ఎక్కువగా చూట్లాడకు- నా కూతురు ఏ పరిస్థితుల్లో వదిలివేసి వచ్చిందో తెలిస్తే- ఇట్లా చూట్లాడవురా-” అన్నాడు రావు బాధగా.

“అనాడు నేను వాళ్ళవగ్గరే ఉంటే ఈనాడు ■ ఉనికే ఉండేది కాదురా భరత్-”

“ఏనిటి ఆ పరిస్థితులు-అనలేం జరిగింది- చెప్పమ్మా....చెప్ప-” అన్నాడు భరత్ కల్గిని బ్రతిమిలాడుతూ-

“అయితే విను చెబుతా-” అన్నది శకుంతల.

శకుంతల చెప్పడం ప్రారంభించింది-

11

శకుంతల తండ్రి, సూర్యనారాయణ ఒకే ఊరివాళ్ళు. రావు అ మాళ్ళో టీవరుగా పనిచేస్తూ ఉండేవాడు. సూర్యనారాయణ పొలంమీద వచ్చేరావిడికో, కొడుకు అయిన రాధాకృష్ణను పట్నంలో చదివిస్తూ ఉండేవాడు. శకుంతలని తన కొడుక్కిచ్చి పెళ్ళిచేయమని సూర్యనారాయణ అడగడంవల్ల రావు పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడు. తల్లిలేని తన కూతురును ఆతను ఎంతో అల్లారు ముద్దుగా పెంచాడు. తన చిన్నారి శకుంతలను వాళ్ళకి అప్పగించాడు.

ఆత్తవారింటి అన్ని సుఖాలకో వర్తిల్లమని.... దీనించిందా తండ్రి హృదయం.

“శకుంతలా నీ జీవితవనంలో ఎప్పుడు వనంతమే ఉండాలి. నువ్వు నిండుగా

నవ్వుకోవాలి - నీ కళ్ళలో ఎప్పుడు కాంతి నిండుకోవాలి నీ చేతులు ఎప్పుడూ కండిపోకూడదు-నీ నున్నితమైన పాదాల్లో ఎప్పుడు ఏ ముల్లు గుచ్చుకోకూడదు-
 1 ప్రతి ఆడుగుకు జయం కలగాలి. నీ కుదులలో ఎప్పుడూ గులాబీలు, చేమంతులు మల్లెలు విరబూయాలి-” అంటూ ఆ మాష్టారు దీవించడా కుసుమాన్ని-
 అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. అనందభాషాలు రాలాయి.

“అమ్మా శకుంతలా! ఈ కండ్రి దీనెవ నీ కెప్పుడూ ఉంటుంది.” అని అనుకుంటూ తప్పిగా కళ్ళుమానుకున్నాడు.

శకుంతల ఎన్నో అశంకో, జీవితం అంతా నందనవనంలా ఊహించుకుని పుట్టిలు వడిలి మెట్టినిల్లో అడుగుపెట్టింది. తన బాట అంతా పూలబాటే అని ఊహించుకున్న శకుంతలకి, ఆ బాట ముళ్ళబాట అని తెలుసుకోవడానికి ఎక్కువ కాలం పట్టలేదు. క్రమంగా అమెకు అన్ని నిజాలు తెలియసాగాయి - తన భర్త కండ్రిజీతిలో కీలుబొమ్మ. కండ్రిమాట వివేచనలేని తను మాత్రం ఎప్పుడైనా అన్నదా - కాని తన భర్త - కండ్రి ఎంత చెబితే.... అంతే.... 2 మాత్రం వ్యక్తిత్వంలేని రాధాపిష్టకో శకుంతల జీవితం అతి దుర్భరం కాసాగింది. చిన్నప్పటినుంచి శకుంతలకు అలోచనాశక్తి బాగా ఉండేది. అమె ముందే తన భర్తకు ఒక రూపాన్ని ఇచ్చుకుంది. ఆ రూపం ప్రకారం, ఆ వ్యక్తి డూ.... డూ.... ఒకవన్న కావాడడు. ప్రతివాళ్ళ ఎదుట తలవంచకూడదు. భక్తిలో ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిత్వం ఉండాలి. అతడు ప్రతి విషయాన్నీ తన బుర్రను విని యోగించి అలోచించగలగాలి. వీచే ప్రతి చిన్నగాలికి మొక్కిలా అటు ఇటు నంగిపోకూడదు. ఆ గాలిని ప్రతిఘటించి నిలబడాలి. మార్గంలో ఉన్న రాళ్ళని తప్పకుండా వేరే మార్గంకుండా పోకూడదు. ఆ రాయిని కాలికో ఒక తన్ను తన్ని తన మార్గాన వీరుడిలా నడిచిపోవాలి. కాని శకుంతల ఊహించుకున్న రూపానికి ఈ రూపానికి ఎక్కడా పోలికలేదు. ఆ రూపంముందు ఈ రూపం సూర్యుడి ముందు మినుగుడుపురుగు లాంటిది. ఆ రూపం హిమాలయం అంత ఔన్నత్యం గలది- కాని ఈ రూపం ఒక గుర్రరాయి మాత్రమే-

శకుంతల ఆ ఇంట్లో కుళ్ళికుళ్ళి ఏడుస్తూ ఒంటరిగా జీవించడానికి అలవాటు పడ్డది సూర్యనారాయణ ఆ ఊరు వడిలి చట్నానికి మకాం మార్చాడు. ఊళ్ళో ఉన్నప్పుడు కోటలు చక్కడ ఉన్న ధనవంతులని, వాళ్ళచేసే చీకటిపనులన. బయట పెదకాళంటూ బెదిరించి ఎంతో డబ్బు సంపాదించాడు. నట్నంవచ్చాక మెల్లగా ఓ చిన్న పరిశ్రమని మొదలుపెట్టాడు కొంతకాలం అయ్యేసరికి దానిమీద అదాయం

దాని పెరగసాగింది. తండ్రి కొడుకులు ఎప్పుడూ పనులమీద బయట తిరుగుతూ ఉండేవాళ్ళు. ఇంటికివచ్చిన ఆ కాన్ఫెషన్ శకుంతలని బతకనిచ్చేవాళ్ళుకూ— వాళ్ళిద్దరూ అమెని ఎన్నోవిధాల హింసిస్తూ ఉండేవాళ్ళు—ఆకు తల శకుంతల గర్భవతి అని తెలిసి ఎంతో సంతోషపడ్డది భర్త జగదాంబికానంద తహతహలాడేది. అమె గర్భవతి అని తెలియంగానే సూర్యవారాయణ ఇచ్చిన పిల్లలెందుకు — అంటూ గర్భాన్ని తీయించేసికోమని కొడుకుద్వారా చెప్పించాడు. శకుంతల ఎంతమాత్రం ఓప్పుకోలేదు. తండ్రికి ఉత్తరం వ్రాసి విరిపించింది. తండ్రిలోపాటు శకుంతలకు దివ్యవృణితులమంది వండిపెడుతూ అమె మంచిచెడ్డలను చూసి జగదాంబికానంద వచ్చింది. రోజూ ఏవో నాటుమంటలు తెచ్చి ఇచ్చి వాటిని తినమని శకుంతలని రాధాకృష్ణ ఎంతో బలవంతం చేసేవాడు. జగదాంబ శకుంతలని ఆ మందులు తింటున్నట్టుగా నాటకమాడమనేది — మొత్తానికి తండ్రికొడుకులు ఇంత అమెకు గర్భస్రావం కాదని నిశ్చయించుకున్నారు.

శకుంతల మొగపెల్లవాడిని కన్నడికొడుకైన భరత్ని చూసయినా రాధా కృష్ణ మారతాడేమో అని శకుంతల ఎంతో ఆశపడ్డది. కాని ఆశ నిరాశే అయింది. రావు జగదాంబికానంద, తండ్రి కొడుకుల ఎంతో వీరంగా ప్రవర్తించేవాళ్ళు. ఓ రోజు సూర్యవారాయణ జగదాంబి చేయవట్టుకుని ఎంతో అవమానం చేసాడు. ఇంత తప్పుడ ఉండలను విడితానని, ఏమీ చేయలేక జగదాంబి, రావు అప్పటి కన్నడిక తను ఊరికి వెళ్ళిపోయాడు.

భర్త, మామగారు తమని ఎంత హింసిస్తున్నా శకుంతల వాళ్ళని ద్వేషించుకుండా అనురాగ, అదర, గౌరవాభిమానాలతో వాళ్ళని చూపేది - రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి. రాధాకృష్ణ సూర్యనారాయణలో ఏ మార్పు శకుంతలకి కనిపించలేదు. రెండుమూడు నెలలకొకసారి తండ్రికి ఉత్తరం వ్రాసి ఐదుపేలు-అరుపేలు తెప్పించు అంటూ శకుంతలని రాధాకృష్ణ పీడించసానాడు. ఎవరిద్వారానో రావుకి చాలా అపేక్ష కలిగినప్పటికి అన్న విషయం విన్న సూర్యనారాయణకు మరీ డబ్బు దాహం ఎక్కువయింది. ఎప్పుడోసార్లు వాళ్ళు చెప్పినట్లుగానే తండ్రికి ఉత్తరం వ్రాసి డబ్బుని తెప్పించింది శకుంతల. ప్రతిసారి ఈసారికి తెప్పిస్తే ఇక అడుగడులే అని అనుకుంటూ ఉండేది. ప్రతిసారి తండ్రికి వ్రాయాలంటే అభిమానం అడుగట్టేది తండ్రి ఏమనుకుంటాడో - ఎంత బాధపడతాడో అని ప్రతిరోజూ తనలో తను కుమిలిపోయేది - ఆ రోజు రాధాకృష్ణ తన తండ్రికి ముప్పైపేలు "రైలు"గా కావాలని రెటర్ వ్రాసి తెప్పించమని శకుంతలకి చెప్పాడు. శకుంతల ఇంక ఏళ్ళకి ఎదురుతిరిగితే కాని రాతంలేదనుకుంది.

"నేను ఇంక వ్రాయను."

"ఎవడికోసం వ్రాస్తావ్ - మర్యాదగా వ్రాసి తెప్పించు."

"నేను తెప్పించను" కోపంగా అన్నది శకుంతల.

"నీ కాపురం నిలబడాలంటే నే చెప్పిన పని చెయ్యి."

"ఎన్నాళ్ళలా మా నాన్నను వీల్చి పిప్పిచేసి నా కాపురం నిలబెట్టుకోమంటారు. నాకు మానాభిమానాలు ఉన్నాయి - నే వీసారి వ్రాయను."

"వ్రాయూ - మమ్మల్నెదిరించే ధైర్యం వీకు వచ్చిందా." శకుంతల చెంప మీద తెక్కున వేళాడు రాధాకృష్ణ.

శకుంతల - అబ్బా - అని చెంప నిమురుకుంది.

ఒక ఇన్ లాండ్ రెటర్ తీసుకువచ్చాడు రాధాకృష్ణ.

"ఊ తీసుకో ఇదిగో పెన్ వ్రాయ" అన్నాడు.

"నేను చచ్చినా వ్రాయను" అన్నది శకుంతల అనేకంగా.

శకుంతలను పిచ్చికోపంతో కొట్టాడు రాధాకృష్ణ.

"అమ్మా అమ్మా..." బాధ భరించలేక అరిచింది శకుంతల.

సూర్యనారాయణ బయటమంచి తలుపు కొట్టాడు. రాధాకృష్ణ తలుపు తెరిచాడు.

“ఏమిటా! గొడవ—నా నిద్ర చెడగొడుతున్నారు...”

“మీ రడిగిన ముపైవేలు తెప్పించమంటున్నా - కానీ దీనికి ఏం పట్టించో? పవేమిరా వ్రాయవంటోంది...” అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

“ఏం ఒళ్లు బాగా పొగరెక్కిందా - మేం చెప్పినట్లు చేస్తేనే ఇక్కడ బతుకు వెళ్ళిపోతుంది...” అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

“నడస్తున్న శవంలా ఇంకా ఎన్నాళ్ళు బతకమంటారు. ఇంక నాకీ బతుకు అక్కరలేదు...” అన్నది శకుంతల.

“నీ చావుబతుకులకో చూడేం పనిలేదు. ముందు వ్రాయి ముపైవేలు తెప్పించు...”

“ఇవాళ నేను ఏది ఏమైనా వరే వ్రాయను...”

“అయితే ఇంక ఇక్కడ ఒక్క ఊరికి ఉండటానికి వీలేదు... పో వెళ్ళిపో!” గత దద్దరిల్లేలాగా పెద్దగా అరిచాడు సూర్యనారాయణ శకుంతలలో పట్టించి ఎక్కువయింది.

“ఈ రాత్రిపూట నన్నెక్కడికీ పొమ్మంటారు... రేపు వెళ్ళిపోతా...”

“మమ్మల్ని ఎదిరించాక రాత్రిలేదు పగలులేదు. ఈ వెళ్ళు. ఇంకో ఊరికి ఇక్కడ ఉన్నానంటే నీవు నీ కొడుకులూ బోకంలో ఉండరు...”

“వెళ్ళవే వెళ్లు, ఎక్కడో చెబితావో— ఈ రాత్రి నీవు ఉంటానన్నా ఉండ నీయను... బయట వెళ్ళక కానీ మా వియవ నీకు తెలియదు...” అన్నాడు రాధా కృష్ణ శకుంతల జాట్లు పట్టుకుని గది గుమ్మం బయటవరకు ఈడుస్తూ -

శకుంతల ఆ పట్టును విడిపించుకుంది - ఉయ్యాల దగ్గరికి వెళ్ళి భరత్ని చేతిలోకి తీసుకుంది. వినవిసా నడుచుకుంటూ బయటకి వెళ్ళిపోయింది - బోవల నుంచి రెండు తలుపుల్ని ధబేల్చి మూసేళాడు సూర్యనారాయణ.

12

బయట వినరీతమయిన చలిగా ఉంది. పది అడుగులు వేసిందో లేదో శకుంతలలో ఒణుకు ప్రారంభం అయింది. భరత్ కూడ ఒణుకడం ప్రారంభించాడు. తన కొంగును భరత్కి కప్పింది. అమె మనస్సు పరిపరివిధాల పోతోంది. బాగా చీకటిగా ఉంది. వెంటనే అమెకు మాలినీడేని గుర్తుకు వచ్చింది. గేలు తెరిచి బోవలికి వెళ్ళింది. మాలినీడేని తలుపుతెరిచి శకుంతల చెప్పింది విని మళ్ళీ తలుపు వేసేసుకుంది. అమెకు ఆ రాత్రి చోటిస్తే ఆ తరువాత సూర్యనారాయణ ఏమంటాడో అని భయపడింది మాలినీడేని.

బయట ఉన్న శకుంతల భోదన ఏర్పడింది. ఆ ఏర్పు ఆమెను ఎంత మాత్రం కలిగించలేదు.

శకుంతల అడుగులు ముందుకు పడ్డాయి. వెచ్చగా ఆమె వొంటికి తగులు తున్న భరత్ స్వర్ణ ఆమెకు దైర్ఘ్యాన్ని కలిగించింది. గదిగది పడవసాగింది. కానీ ఇంకలో వెనకనుంచి ఓ ఇద్దరు రౌడీలు ఆమె కొంగు గుంజారు. ఆమె విడిలించుకుని పరుగెత్తసాగింది. కొంతదూరం వచ్చాక ఆమె ఆయానంలో అగి పోయింది. ఆ ఇద్దరూ ఆమె వెనకాలే వచ్చారు.

“అరెయ్... మంచి ఛాన్స్ రా...” అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

“మంచి పిట్టే దొరికింది...” అన్నాడు మరొకడు.

“జాగ్రత్త మరో అడుగు ముందుకువేళారో...” శకుంతల ఎక్కడలేని దైర్యం తెచ్చుకుంటూ అన్నది.

“హే ఆసలే చలిగా ఉంది... దగ్గరికి రాహే...” అంటూ ఒకడు భరత్ ని తీసుకోవడానికి ప్రయత్నించాడు. శకుంతల భరత్ ని గట్టిగా పట్టుకుంటూ ముందుకు నడిచింది... వాళ్ళిద్దరూ ఆమెను గట్టిగా పట్టుకున్నారు. ఆమె వాళ్ళను విడిలిందికొట్టింది. దాగా త్రాగి ఉన్నారేమో ఇద్దరూ ముందుకు తూలారు. ఈ లోపల శకుంతల కాస్త ముందున్న ఓ గుమ్మంలోకి వెళ్ళింది. తలుపును దబ దబా కొట్టింది. ఘట్టి ఆ ఇద్దరు ఎమెదగ్గరికి వచ్చారు “రక్షించండి .. రక్షించండి...” అంటూ అరిచింది శకుంతల. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఆ యువకుడు గుమ్మంలోకి వచ్చాడు. శకుంతలను, ఆమె వెనక ఉన్న ఆ ఇద్దరు మనుష్యులను చూడగానే పరిస్థితిని అర్థంచేసుకున్నాడు లోపలికి వెళ్ళి బయట లైటు వేళాడు. ఆ ఇద్దరూ తూలుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నారు. బయటే వణుకుతూ నిల్చున్న శకుంతల. “లోపలికి రానిస్తారా” అని అంది.

వెలుతురులో శకుంతల ముఖం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు ఆ యువకుడు.

“అరె ఎట్లా వణికిపోతున్నారో - కండి లోపలికి - అదుగో వాళ్ళిద్దరూ పారిపోతున్నారు...” అన్నాడు ఆ యువకుడు వాళ్ళిద్దరివంక చూస్తూ.

లోపలికి వచ్చింది శకుంతల.

“పాపం బాబు ఎట్లా వణికిపోతున్నారో...” అంటూ వెళ్ళి మంచంమీద ఉన్న రక్తాన్ని తీసుకువచ్చాడు.

“బాబుని ఇట్లా వ్వండి...” అన్నాడా యువకుడు.

శకుంతల ఆకనివంక ఓసారి చూపి భరతని ఇచ్చింది. భరతకి రగ్గుకప్పి మంచంమీద పడుకోబెట్టాడా యువకుడు.

“కాస్తేవు విక్రాంతి తీసుకోంది, మీ ఇల్లు పక్క గల్లిలోనే కదూ- నేను వచ్చి పింపుతాలెండి- సాపం మధ్యదారిలో మీరెంత అవస్థపడ్డారు” అంటూ కుర్రీతెచ్చి వేళాడు,

“అయితే నే నెవరో మీకు తెలుసా-” అన్నది శకుంతల.

“సూర్యనారాయణగారి కోడలు కదూ - మీ వార్ని హడ చాలాసార్లు చూశాను. కాని పరిచయం లేదు. ఆ రోదీలు మిమ్మల్ని ఎక్కడమంచి వెంబడించారు- అరె మీ మదిటిమీదనుంచి రక్తం వస్తోంది-” గాభరాగా అన్నాడు.

శకుంతల మదిటిని చేత్తో తడిమి చూసుకుంది. చేతికి రక్తం తగిలింది. ఆతను తెల్లటి బట్ట అమెకిచ్చాడు. శకుంతల ఆ తెల్లని బట్టలోంచి పేలిక వించి తలకి కట్టుకుంది.

“మరి మీ ఇంటికి బయలుదేరుదామా-” అన్నాడా యువకుడు.

“ఆ ఇంటి తలుపులు నాకోసం తెరవబడవు-” బాధగా అన్నది శకుంతల. అర్థంకానివాడిలా నవ్వి పట్టాడా యువకుడు.

“నా కొక సహాయం చేసి పెట్టగలరా-”

“తప్పకుండా చేస్తాను- చెప్పండి-”

“ఈ ఒక్కరాత్రి మీ గదిలో నాకు ఆశ్రయం ఇవ్వండి-”

“మీరు....మీరు.... ఈ రాత్రి ఇక్కడుంటారా-”

“అవును....ఏం....ఉండటానికి వీలేదా-”

“మీ ఇంటికి మీరు ఎందుకు వెళ్ళరు. మీరు వెళ్ళలేని పరిస్థితే అయితే తప్పకుండా ఉండండి- కాని రేపు వీడ్తున్నయినా-”

“రేపు వీడ్తున నేను మా ఊరికి వెళ్ళిపోతా - ఇంక ఆ ఇంట్లో నేనొక ఊరికి కూడ ఉండలేను. ఈ రాత్రి నమ్మ వాళ్ళు వెళ్ళగొట్టారు. ఎంతవేపు వాళ్ళకి దబ్బుపిచ్చి తప్పితే మరొకటి లేదు. మా నాన్ననుంచి ఎంతో దబ్బు గుంటారు. ఇవాళ మళ్ళీ దానికోసమే వీడించారు-”

“వాళ్ళంత దబ్బునునుసులా-”

“దబ్బు నునుసులే కాదు మనసునీ దబ్బునునుసు కూడ నమ్మ పీల్చి పిచ్చి చేశారు.”

“మీరు బాధపడకండి - మీకు ఇక్కడ ఎటువంటి కష్టం కలుగదు. మీ తెల్ల కోస్తే అట్లా చేయండి..”

“మీరు మనిషి కాదు..దేవుడు..”

“అంక పెద్ద పదాలు వాడాల్సిన అవసరం ఏమీలేదు. మనిషికి కోటిమనిషి చేయవల్సిన సహాయం చేస్తున్నా, అంతే..”

“ఈ రాత్రి ఈ అక్రయం దొరకకపోతే నా బ్రతుకు ఏమయ్యేదో..మీకు ఎట్లా కృతజ్ఞత తెలపాలో తెలియడంలేదు. మీ పేరు..”

“రమాకాంత్.. అరే బాబు కడులున్నాడు. మీరు, బాబు మంచంమీద పడుకోండి నేను కింద పడుకుంటా.. నాది బ్రహ్మచారి రూమ్..అందులోను స్టూడెంట్ హౌస్ లో ఏముంటాయి..?”

“ఏమీ లేకపోయినా ఫరవాలేదు.. తల దాచుకోవడానికి చోటిచ్చారు..అంతే చాలా.. అయితే మీరింకా చదువుతున్నారన్నమాట..” అంటూ భరత్ ని మరో నైపు తిప్పి పడుకోబెట్టింది.

“మీరు ఆ మంచంమీద పడుకోండి.. వేను, బాబు కింద పడుకుంటాం..”

“ఉహూ.. ఒద్దు అవలే చలిగా ఉంది మీరేమో..ఒణికిపోతున్నారు..”

శకుంతలకి లోపలినుంచి విపరీతమయిన చలి పుట్టుకొచ్చింది - ఇంక చలికి అగలేక భరత్ మీద ఉన్న రంగును తను కొత్త లాక్కుని రెండుకాళ్ళు ముడచుకొని మంచంమీద కూర్చుంది.

“పోనీ వేడివేడిగా టీ త్రాగండి.. కొంతవరకు తగ్గుతుంది..”

శకుంతలకు విపరీతమయిన తలనొప్పి హిడ మొదలయింది.

“రమాకాంత్ గారూ! మీకు బ్రబుల్ ఎందుకు - ఎట్లాగొట్లా పడుకుంటా లెండి.. తెల్లవారిపోతుంది..”

కొంచెంసేవటికి రమాకాంత్ టీ తయారుచేసి ఓ కప్పులో పోసి ఆమె కిచ్చాడు. తాను ఓ నగంకప్పు తీసుకున్నాడు.

“ఏవీ అనుకోకండి.. పాలు మరిన్ని లేవు. టీ నల్లగా ఉంది..”

శకుంతల కప్పును అందుకోంది.. గదిగది తాగేసింది. లోపలికి వేడివేడిగా వెళ్ళేసరికి కొత్త చలి తగ్గినట్లుగా అనిపించింది..

శకుంతలకి ఏమీ మాట్లాడాలనిపించలేదు. గుండె బదువుగా అనిపించింది.. మంచంమీద పడుకుంది. మంచం కిరుమంది.. రమాకాంత్ ఓ చాప వేసుకుని కూర్చున్నాడు, అతనిదగ్గర మరో దుప్పటి లేకపోవడంవల్ల అతను చాపమీద

ముడుచుకుని, ముడుచుకుని కూర్చున్నాడు. ఓ పుస్తకాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. చదివిందే మళ్ళీ చదవడం మొదలుపెట్టాడు. ఆతనికి నవ్వుగా మూలుగు వినిపించింది. వెంటనే లేచాడు. శకుంతల మంచందగ్గరిగా వచ్చాడు. అమె మగతగా కళ్ళు మూసుకుని మూల్లకొంది. కొంచెంపేపు ఆట్లానే చూస్తూ నిల్చుండి పోయాడు భరత్ అటుఇటు తిరగడంవల్ల దుప్పటి వక్కాకి వచ్చేసింది - దుప్పటిని సరిచేయబోయాడు రమాకాంత్. భరత్కి మెలుకువ వచ్చింది ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు. శకుంతల కళ్ళు తెరిచింది. సరిగ్గా అప్పుడే శకుంతలమీదకు వంగి రమాకాంత్ అవతల ఉన్న బాబుని చేతిలోకి తీసుకుందామని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. శకుంతల వెంటనే లేచింది. రమాకాంత్ చేతులు అమెమీద పడ్డాయి. ఈ హతాత్ సంఘటనకి ఆతను ఎట్లాగో అయిపోయాడు. శకుంతల ఏసుసుకుందో ఏమో అని అనుకున్నాడు. నెమ్మదిగా అమె ఆతని చేతులను వక్కాకి తోసింది. నిల్చి వాడిని ఒడిలోకి తీసుకుంది. బాబు ఇంకా పెద్దగా ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు.

“నేను నేను ” రమాకాంత్ సిగ్గుతో తల దించుకున్నాడు.

“మిమ్మల్ని నేను అపార్థంచేసుకోనులెండి-”

“బాబు ఏడుస్తున్నాడు.. ఆనవసరంగా మీ నిద్ర పాడవుతుంది తీసుకుందా కదా అని ”

“ఇప్పుడు మిమ్మల్ని నేను సంజాయిషీ అడిగానా-” ఆతనివంక చూసింది. అమె దృష్టి ఆతని తెల్లటి పద్మమీద పడ్డది - ఎర్రగా మరక కనిపించింది. అతి తన నుదుటి కుంకుమే అని తెలుసుకుంది - ఓసారి ఆ కుంకుమరంగు అంటితే తొందరగా ఆరిపోదు. అమెకు కూడ సిగ్గునిపించింది. భరత్ ఏమేపు పెద్దదయింది. కాస్తేపు ఒళ్ళో పడుకోవెట్టుకుని పోకొట్టింది. కాస్తేపటికి బాబు నిద్రపోయాడు. శకుంతలకి కడుపులో తిప్పకున్నట్లుగా అనిపించిపోగింది. ఇంతకుముందు అమె టీ తాగినప్పుడే అమెకు ఆట్లా అనిపించింది - తరువాత కాస్త పద్మకున్నట్లుగా పీరియింది. కాని ఇప్పుడు అమెకు కడుపులోంచి ఏదో పైపైకి వస్తన్నట్లుగా ఉంది. వెంటనే మంచంమీదనుంచి కిందకు దిగింది - రెండు అడుగులు వేసిందో లేదో భక్తుక్కున వంతించేసుకుంది. అయానపడుతూ గోడను అసరా వేసుకుంది. ‘అబ్బా అబ్బా .’ అంటూ ఒకచేత్తో తలను వట్టుకుంది. రమాకాంత్ పడబోతున్న అమెను పట్టుకుని మంచంమీద కూర్చోపెట్టాడు.

“నేనిచ్చిన టీలో ఏదైనా లోపం జరిగిందా - బహుశ పాలు ప్రైవవి కావని-”

“ఉహూ అదేంకాదు ” అతనికి ఏం చెప్పాలో శకుంతలకి తోచలేదు. తను చాలాపు ఓ నెలరోజులనుంచి వాంతులతో బాధపడుతోంది. తను రెండోసారి తల్లి కాబోతోందని తనకు తెలుసు.

“మీకు అనవసరంగా బాధ కలిగించాను - ఆ టీ ఈయకపోయినా బాగుం డేది..”

“రమాకాంత్ ఇందులో మీ తప్పేమీ లేదు. ఆ టీవల్లే నాకు వాంతి కాలేదు. కారణం తరువాత చెబుతా..” అంటూ నెమ్మదిగా గోడకు ఒరిగింది. ఆ ప్రదేశాన్ని బాగుచేద్దాం అని లేవబోయింది. మళ్ళీ కళ్ళు తిరిగాయి.

రమాకాంత్ గదిలో ఓ పక్కనే ఉన్న బాతరూంలోంచి ఓ చిన్న బత్తెట్టుతో వీళ్ళుతెచ్చాడు. శకుంతల వాంతిచేసుకున్న చోటును వీళ్ళుపోసి కడ గటం మొదలుపెట్టాడు,

“ఆరే మీరు కడుగుతున్నారా- నేను కడిగేస్తాను - ఇటివ్వండి..” అంటూ మంచంచీవరికి జరిగింది శకుంతల,

“వరవాలేదు- నేను కడిగేస్తాను. మీకు అసలే ఒంట్లో బాగాలేదు కదా- పడుకోండి..”

“మీకు అనవ్యం అనిపించడంలేదా-నేనే కడిగేస్తా..” శకుంతల లేచింది. వీరసంగా ఉండటంవల్ల మళ్ళీ కూర్చుండిపోయింది.

“ఈ పరిస్థితిలో ఎవరూ అనవ్యంచుకోరు - దయచేసి నేను చెప్పినట్లు వినండి. మీరు విశ్రాంతి తీసుకోండి..”

శకుంతల మరేమీ మాట్లాడలేకపోయింది - ఆమెకు రమాకాంత్ అంటే ఎంతో ఆభిమానం ఏర్పడసాగింది. అదే తన భర్త ఆయితేనా ఇటువంటి పరిస్థి తుల్లో ఎంతో విసుక్కునేవారు. పాడుముఖం అంటూ ఈనడించుకునేవారు. తనకి అతనికి పెద్ద పరివరం లేదు- అయినా అతను తనని ఎంత ఆదరిస్తున్నాడు. తోటిపనిషిగా తనమీద ఎంత ప్రేమ చూపిస్తున్నాడు. అలోచిస్తూ శకుంతల నిద్రలోకి జారుకుంది..

రమాకాంత్ అంతా కడిగేసి బావను మరోవైపు లాక్కుని పడుకున్నారు. అతనికి నిద్రపట్టలేదు. ఆ రాత్రంతా జాగరమే చేశాడు.

తెల్లవారింది. భరత్ లేచాడు. రమాకాంత్ బాబుని తీసుకుని ఎత్తుకున్నారు. శకుంతల ముఖం చూసిన అతనికి ఆమెకు తీవ్రంగా జ్వరం వచ్చిందేమోనని అనిపించింది. ఇంతలో తలుపు చప్పుడయింది. తలుపు తెరిచేసరికి పాలబ్యాని

నిల్చుని ఉన్నాడు. రమాకాంత్ పాలు పోయించుకున్నాడు. వెంటనే పనిమనిషి వచ్చింది. లోపలికి వచ్చిన పనిమనిషి రమాకాంత్ చేతిలోని బాటును, మంచం మీద పడుకుని ఉన్న శకుంతలను చూసి అశ్రుర్యపోయింది. ఇదే పనిమనిషి శకుంతల ఇంటిపక్కన రెండు మూడు ఇళ్ళలో వనిచేస్తుంది. శకుంతల కూడ అమెకి బాగా తెలుసు. అనలు విషయం ఏమిటో కనుక్కుందామనుకొని కూడ, తనకెందుకులే అని అడగలేదు. తన పని చేసి బయటపడ్డది. పనిమనిషి వెళ్ళి పోయిన కాస్తేపటికి శకుంతలకి మెలకువవచ్చింది. అమె కళ్ళు చింకనిప్పుల్లాగా ఉన్నాయి. ఒక్క భారంగా అనిపించింది. “నేదీనీళ్ళు పెట్టాను, ముఖం కడుక్కుంటారా...” అన్నాడు రమాకాంత్.

“అబ్బా అయ్యో....” శకుంతలను నొక్కుకుంటూ బాధపడసాగింది శకుంతల.

ఆకను అమెకు దగ్గరిగా వచ్చాడు.

“మీకు బాగా జ్వరం వచ్చినట్లుగా ఉంది - పాలు వచ్చాయి - బాటుకి పట్టమంటారా...”

“మీ కెంత శ్రమనిస్తున్నానో - మేం వెళ్ళిపోతాం - మళ్ళీ రైం దాటి పోతుంది...”

“ఇంత జ్వరంలో ఎట్లా వెళ్ళగలుగుతారు. ఇవార్తకి ఉండిపోండి. కూర్చో లేని స్థితిలో ఉన్న మీరు ప్రయాణం ఏం చేయగలరు?”

రమాకాంత్ పాలు వెచ్చబెట్టి గ్లాసులో పోసి - చంచాకో బాటు నోట్లో పోయసాగాడు. శకుంతల లేచింది. వళ్ళపొడి తీసుకుని వేప్పీళ్ళకో ముఖం కడుక్కుంది. ఎట్లాగయినా సరే వెళ్ళిపోవాలనే వట్టుదలతో రమాకాంత్ ఇచ్చిన కాపి తాగి బాటుని తీసుకుని నాలుగు అడుగులు వేసిందో లేదో తల వరాలు పగిలిపోతున్నట్లుగా అనిపించింది. ఎంతో ఏకంగా పీరియింది. అక్కడే కూర్చుండిపోయింది.

“మీరు అనవసరంగా ఇంకా కష్టాలు కొనితెచ్చుకోకండి - వెళ్ళి పడుకోండి. నేను వెళ్ళి డాక్టరుకి మీ స్థితి చెప్పి మందు తెస్తా...”

“మీ కివాళ కాలేజీ ఉండేమో...”

“ఫరవాలేదు - ఈ రోజుకి మానేస్తారెండి...”

“అనవసరంగా మీ . ఒక పని చేయండి. నాకో వైషన్దాకా రండి. నేను మా ఊరు వెళ్ళిపోతా...”

“అదిగో మళ్ళీ ఆదేమాట అంటున్నాడు. మీరు వెళ్ళటానికి వీలేదు. మిమ్మల్ని అణ్ణాపించే అధికారం లేదు కాని. ”

“సరే మీ ఇష్టం...”

శకుంతలకి తను వెళ్ళలేనేమో అని అనిపించింది. తను ఒక్కతే కాదు. తనవెంట బాబు కూడ ఉన్నాడు. తను ఎక్కడయినా కళ్ళుతరిగి పడిపోతే బాబు ఏమౌతాడో. అని అనుకుంది.

చాలాసేపటివరకు ఇద్దరూ ఏమీ మాట్లాడకోలేదు. రమాకాంత్ బాబుని అడిస్తూ కూర్చున్నాడు. శకుంతల సదుకుంది.

“మరి నేను డాక్టర్ దగ్గరికి వెళ్ళవస్తా...”

“ఇప్పుడు డాక్టర్ దగ్గరికి ఎందుకు? జ్వరం ఆదే తగ్గిపోతుంది...”

“మీరు ఇంకేమీ మాట్లాడకండి...” అంటూ అతడు బయటకి వెళ్ళిపోయాడు.

13

పనిమనిషి ద్వారా విషయం తెలుసుకున్న సూర్యనారాయణ, రాధాకృష్ణలకు ఎక్కడలేని కోపం వచ్చింది. పనిమనిషి చెప్పిన గుర్తుల ప్రకారం రమాకాంత్ ఇంటిదగ్గర దూరంగా ఉన్న చెట్టుదగ్గర రాధాకృష్ణ నిల్చున్నాడు.

తలుపు చప్పుడు విని శకుంతల లేచి తలుపు తెరిచింది.

“రమాకాంత్ ఇప్పుడే బయటకు వెళ్ళారు...” అన్నది శకుంతల.

“సరే మళ్ళీ వస్తా ” అంటూ రమాకాంత్ ఫ్రెండ్ వెళ్ళిపోయాడు.

దూరంగా నిల్చున్న రాధాకృష్ణకి శకుంతల స్పష్టంగా కనిపించింది. అతడు పెద్దపెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ తన ఇంటివైపు బయలుదేరాడు. శకుంతల లోపలకు వెళ్ళిపోయింది. చాలాసేపటివరకు రమాకాంత్ రాకపోయేవరకి శకుంతలకు ఆదుర్దా ఎక్కువయింది. అతను ఎక్కడికి వెళ్ళివుంటాడు, తను పరాయివ్యక్తి గదిలో రాత్రంతా గడిపించా; అవలు ఇటువంటి పరిస్థితిని వాళ్ళెందుకు కల్పించి రేపు తన తండ్రి ఏమంటాడో - తనను జీవితాంతం సుఖంగా బతకమని అనాడు పంపించాడు అనాడు తనకు ఎన్ని నీతులు చెప్పాడు. పుట్టింటి గౌరవం అదపిల్ల ఎప్పుడూ నిలబెట్టాలని, అత్తవారింటనుంచి ఎప్పుడు కాలు బయటపెట్ట బాధదని. కాని తను ఏంచేసింది తను ఆ నిప్పుల్లో బతకలేక బయటకు వచ్చేసింది. రేపు తనను తన తండ్రి అదరిస్తాడా. కాని ఇందులో తన తప్పేముంది. ఇన్నేళ్ళు క్షణక్షణం చస్తూ బతికింది. అత్తాభిమానాన్ని ఒడులుకొని వదిలింది.

ఒకవేళ తను నిన్నరాత్రి కాలు బయటపెట్టకపోయిఉంటే తను భరత్....
ఇద్దరూ ఈ లోకంలోనే ఉండేవాళ్లు కాదు....తన విలువైన ప్రాణాన్ని, తన
విద్వ ప్రాణాలని కాపాడుకునే హక్కు తనకు లేదా - అట్లా చాలాసేపు ఆలో
చించుకుంటూ శకుంతల వదుకుంది-

రమాకాంత్ కొన్ని మందులు తీసుకుని వచ్చాడు. బ్రెడ్, పాలు చేబుర్
మీద పెట్టి, శకుంతలను వేసుకోమని టాల్లెట్లు ఇచ్చాడు. ఆమె వాటిని వేసుకుంది.
ఇద్దరూ బ్రెడ్ పాలతో కడుపునింపుకున్నారు. ఆమె వదుకున్నాక రమాకాంత్
బాబో అడుతూ కూర్చున్నాడు. సాయంత్రం ఇంట్లోకి. ఇంతవరకు ప్రశాం
తంగా గడిచిన వారెద్దరి హృదయాల్లో తుపాను చెలరేగింది. వదిలించి స్టూడెం
ట్స్ని తీసుకుని సూర్యనారాయణ, రాధాకృష్ణ వచ్చాడు. గుమ్మం బయటనుంచి
గట్టిగా కేకలేయడం మొదలుపెట్టాడు సూర్యనారాయణ.

“శకుంతలా....” గట్టిగా అరిచాడు సూర్యనారాయణ.

కాని శకుంతల బయటికి రాలేదు. రమాకాంత్ వీరందరినీ చూసి అశ్రుర్య
పోయాడు.

“ఏమిటి నా యింటిమీదికి ఈ దండయాత్ర...” కోపంగా అన్నాడు
రమాకాంత్.

స్టూడెంట్స్ అందరూ గుసగుసలు మొదలుపెట్టారు.

“ముందు దాన్ని చిలు...”

“ఎవరిని....”

“దాన్నే.... ఆ రాక్షసిని.... కోడలుగా నా ఇంట్లో అడుగుపెట్టండే అదే
....దాన్నే.... దాన్ని నీ యింట్లో ఉంచుకోవడానికి సిగ్గులేదు...”

“ఇందులో సిగ్గువరాల్సింది ఏముంది. మీరు అర్థరాత్రి ఆమెను వెళ్ళ
గొట్టారు. నేను నా గొడుగుకింద ఇంత వీడనిచ్చాను...తప్పా...”

“దాన్ని ఎవడూ వెళ్ళగొట్టలేదు... నీకో ఎన్నాళ్ళనుంచి ఈ సంబంధం
ఉందో! అందుకే నేడుగా నీ రూమికి వచ్చి వదుకుంది... ఒరేయ్ రాధాకృష్ణ! ఆ
భరత్గాడు, నీ కొడుకు కాదు... నాడు వీడి కొడుకే...”

ఎంటున్న రమాకాంత్ ముఖం ఎర్రబడ్డది. వక్కు వలవలది కొరికాడు.
తనకి ఆమెకి పుట్టిన సంబంధమా.... ఆతడికి తల తిరుగుతున్నట్లుగా అనిపిం
చింది.

ఇక్కడ ఏం జరుగుతోందా అని-మరికొందరు మూగారు - కొంతమంది పెకిలిగా నవ్వుకున్నారు.

లోపలినుంచి ఈ మాటలన్నీ విన్న శకుంతల భరత్‌ని ఎత్తుకుని బయటకి వచ్చింది.

“అడుగో.... చూసారా.... ఎంత సిగ్గులేకుండా వచ్చాయి మగాడి గడిలో ఉండో- ఇంతమటుకు పెళ్ళయిన ఏ అడదీ ఇట్లాంటి అవినీతిపని చేసిఉండదు- ఇది మన ధర్మమి... మన పవిత్రతని మంటగలిపింది. చీ దీని ముఖం చూస్తేనే ..” అక్కడ ఉన్న నలుగురితో చెబుతున్నాడు సూర్యనారాయణ.

“ఓహో... ఇప్పుడర్థమయింది. అంశ రాత్రిపూట కూడ దీమాగా ఎందుకు వెళ్ళిపోయావో - వీడిక్కడున్నాడన్నమాట-” అన్నాడు రాధాకృష్ణ వ్యంగ్యంగా.

“చీ మీరు మనుషులే- నన్ను అనేక బాధలు పెట్టారు. చివరికి ఇంకేం చేయలేక నాకు ఈ చిన్నబాటుకి ప్రాణాపాయం కలుగుతుందన్న సరిస్థితిలో బయటకు వచ్చాను- మాలినీదేవి అశ్రయం ఇస్తుందనుకున్నా... కాని ఆమె...”

“ఎంత నాటకం ఆడగలవో - ఇప్పుడు మీ ఇద్దరిని ఇట్లా పట్టుకున్నాం కొబట్టి సరిపోయింది. లేకపోకే మీరిద్దరూ మామీద ఎన్ని అణాండాలు వేసేవాళ్ళో.”

“అవసరంగా ఆతన్ని ఏమీ ఆనకండి. ఆతడితో నాకు పరిచయం విన్న రాత్రినుంచే...”

“ఎంత నంగనాదిరా మాట్లాడుతున్నావు. అడదంటే ఎంత పవిత్రంగా ఉండాలి-”

“మా ఇద్దరికీ ఎటువంటి వంబంధం లేదు. వికల్... సత్యం.... మీరు నా మాట వివండి-” అన్నాడు రమాకాంత్.

అక్కడే ఉన్న వికల్.... సత్యం.... ఇంకెవరు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

“మీ అందరికీ సంజాయిషీ చెప్పవల్సిన అవసరం మారేమాత్రం లేదు. మే మిద్దరం ఎటువంటి తప్పు చేయలేదు-” నిర్భయంగా అంది శకుంతల.

“అవును మీ రిద్దరూ మీ రిద్దరూ చరిత్రహీనులు....” అన్నాడు సూర్యనారాయణ

“మీరు ఎంత వీచానికి దిగజాలారు-” అన్నాడు రమాకాంత్.

“ఇంతకుముందు మీరిద్దరూ ఎన్ని రాత్రులు గడిపావో ఎవరికేం తెలుసు- చిన్నరాత్రి మీరిద్దరూ ఒకే రూంలో ఉన్నారు-ఒకే గదిలో పడుకున్నారని తిరస్కరించారు.

దరికి తెలిసింది - ఇన్ని గంటలు ఒంటరిగా గడిచిన మీ రిద్దరూ చరిత్రహీనులు కాక.. మరి పవిత్రులా—” అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

“అద మొగ ఒక్కరాత్రి... కొన్ని గంటలు ఒకే గదిలో గడిపినంత మాత్రాన, వాళ్ళ చరిత్రకకు కళంకం అపాదించే హక్కు మీ తెవరిన్నా—” అన్నాడు రమాకాంత్ అవేళంగా.

“ఈ నంపుం....ఈ నంపుంలోవి మనుష్యులే మీరు....”

“అయితే ఆ నంపుం తగలబడి పోనీయండి - హేమిద్దరం పవిత్రంగా నే ఉన్నాము. మా ఇద్దరి మధ్య ఇన్ని గంటలు ప్నేహం మాత్రమే రాజ్యం చేసింది ఆమెకు జ్వరంగా ఉంది - ఈ రాత్రి మీ ఇంటికి తీసుకువెళ్ళండి—”

“ఆ చరిత్రహీనురాలిని మళ్ళీ నా గడవ తొక్కొవ్వను - దీనికోం నా ధర్మాని నా పవిత్రతని మంటగంపమంటారా—”

“మళ్ళీ ఆ మాటంటే మీ నాక కోపేస్తాను—” ఉద్రేకంగా సూర్యనారాయణమీదకు ఉరికాడు - రాధాకృష్ణ రమాకాంత్ చెంపమీద చెక్కున కొట్టాడ.

రమాకాంత్ చెయ్యెత్తాడు.

“రమాకాంత్ ప్లీజ్ అగండి - అనవసరంగా గొడవల్లో చిక్కుకోకండి నీళ్ళు రాక్షసులు. మిమ్మల్ని ఏమైనా చేస్తారు- నేను ఎటూ వెళ్ళిపోతాను.” ఎత్తివ చెయ్యిని దించాడు రమాకాంత్.

“అవిడ చెప్పారు కాబట్టి నిన్ను వదిలేస్తున్నా....”

“అది వీకేమవుతుందని - నీకు చెప్పటానికి - ఈ....రా....” ముందుకు, ముందుకు వచ్చారు రాధాకృష్ణ.

“ఇవాళ ఏదో ఒకటి తేల్చుకోవాలి..” రంతెలు వేస్తూ అన్నాడు సూర్య నారాయణ. రమాకాంత్ చేయి పైకి లేవలేదు. అతను కాంతంగా నిల్చుని ఉన్నాడు.

“అయితే వీవు దాని మాటకు అంత నిలువ ఇస్తున్నావన్నమాట - నన్ను కాదని వెళ్ళిపోయినదాన్ని, నిన్ను చూడు ఏం చేస్తానో..” అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

అక్కడ చేరిన జనంలో కొంతమంది నవ్వుకుంటున్నారు. కొంతమంది గుసగుసలాడుతున్నారు. రమాకాంత్ కి వాళ్ళందరిని ఒక్కసారి కాలిపదేడ్డామా అన్నంత ఆవేశం వచ్చింది. కాని శకుంతల మాటప్రకారం ఇంకేమీ మాట్లాడ లేదు.

మెల్లిమెల్లిగా అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

రమాకాంత్ లోపల ఆడుగుపెట్టాడు. శకుంతల లోపల వెక్కి-వెక్కి ఏడుస్తోంది.

“అంత దైర్యంగా వాళ్ళని ఎదిరించిన మీరు-ఇట్లా....ఏమీ బాగాదు..”

“రమాకాంత్...” అమె స్వరంలో భార, ప్రేమ మిశ్రమయింది.

“ప్లీజ్ ఏడవకండి...” రమాకాంత్ అమె కళ్ళల్లోంచి వస్తున్న కన్నీళ్ళను తన చేత్తో తుడిచాడు.

శకుంతలకేంకో తృప్తిగా అనిపించింది- అతని ఆదరణకు అమె మనస్సు శరీరమివ్వాలి.

ఆ రాత్రుంగా గడిచిపోయింది- శకుంతలకి కాస్త వొక్కువొప్పులు అగ్గరిం వల్ల, తేలికగా అనిపించింది. శకుంతల చేతిలోనుంచి భరత్ ని రమాకాంత్ తీసు కున్నాడు. ముద్దులవర్షం కురిసిందాడు - బాబుని ఇంకా ఇవ్వకపోవడం నూని- “బాబుని ఇటివ్వండి- మరి నే వెళ్తా..” అన్నది శకుంతల.

“మిమ్మల్ని వంటరిగా వెళ్ళనివ్వను. మీకోపాటు నేనూ వస్తాను..”

“మా పూరికి మీరూ వస్తారా..”

“మిమ్మల్ని ఊహంగా మీ నాన్నగారికి అప్పచెప్పి నే వెనక్కి వచ్చేస్తా..”

“రమాకాంత్ ..”

“నన్ను రానివ్వండి..”

శకుంతల ఇంకేమీ మాట్లాడలేకపోయింది. గదియ సరిగ్గా పడకపోవడం వల్ల భరత్ని శకుంతల చేతికి ఇచ్చాడు రమాకాంత్. సరిగ్గా ఆ సమయానికి వారిద్దరికీ తమ ముఖాలమీద ఏదో వెలుగువడి మాయమయినట్లుగా అనిపించింది. ఇద్దరూ ఒకరి ముఖంవంక ఒకరు చూసుకున్నారు. ముందుకి బయలుదేరారు. రైలు వారిద్దరిని శకుంతల ఊరికి చేర్చింది. ఆ రోజు శకుంతలకు తన ఊరు ఎందుకో కొత్తగా అనిపించింది.

శకుంతల ఇంటి అరుగుమీద కూర్చుని ఉన్న తండ్రిని చూసింది. ఆకలి చుట్టూ పడిమండి ఉన్నారు. అక్కడ ఏం జరిగిందా అని అమె మనస్సు అందోళన పడసాగింది. శకుంతల, రమాకాంత్ ఇద్దరూ ఇంటికి దగ్గరగా రాగానే అక్కడున్నవాళ్ళందరూ అదౌరకంగా చూడసాగారు. కొంచెం అవకలి ఉన్న కొడుని చూసింది శకుంతల. అయితే వాళ్ళిద్దరూ ఇక్కడికి వచ్చారన్నమాట వేడి నిట్టూర్పు విడిచింది శకుంతల. రావు కూతురికి దగ్గరగా వచ్చాడు అమె పక్కనే ఉన్న రమాకాంత్ని ఎగాదిగా చూశాడు.

“అమ్మా... శకుంతలా. నీభర్త నీ మామగారు చెబుతున్నది నిజమేనా?”

“ఏం చెప్పారు?”

“ఇంట్లోంచి లేచిపోయిన నీకు నాకు ఇంకేం సంబంధంలేదని, వాడికో కురితే ఈ చరిత్రహీనురాలిని నా గడన తొక్కనివ్వవని చెప్పా.” అన్నాడు రాధా శృష్ట.

“మీకు... నాకు, ఇంకేం సంబంధం లేదని నేనే చెబుతున్నా...”

“అమ్మా... శకుంతలా.... ఏమిటా మాటలు. ఏదో చిన్నది తెలిసో తెలియకో వెళ్ళిపోయింది. ఈ చిన్నారిబాబు కోవమయినా అమెను స్వీకరించండి. వాడి భవిష్యత్తుకోసమయినా మా అమ్మాయిని స్వీకరించండి.” దీనాదీనంగా అడిగాడు రావు.

“వాడు నా కొడుకు కానేకాదు.”

“మీరల్లా మాట్లాడటం భావ్యంకాదు.”

“నాన్నా వీవు వాళ్ళని అంత బతిమిలాడవలెన అవసరం లేదు. మీ కూతురు ఎటువంటి తప్పు చేయలేదు.”

“అర్థరాత్రి అడవి ఇంట్లోంచి కొలు బయటపెట్టడం, ఓ ఒంటరి మగాడికో కురికటం తప్పుకాదా.” అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

“నేను ఆ పరిస్థితిలో కాదు బయటపెట్టకపోయిఉంటే నీకు నీ కూతురు-
మనుషుడు దక్కేవాళ్ళు కాదు నాన్నా. ”

“-వ్వ... ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతావా .. మన వాళ్ళో ఏ అడకూతురైనా
ఇంతమటుకు ఇటువంటి పని చేసిందా. మాష్టారుగారూ దీన్ని ఇంక మీ గడప
తోక్కనివ్వకండి- దాని ఇష్టం ఎటన్నా పోషియండి - ఇది మన ఊరికే అప్ర
తిష్ట-” అన్నాడు ఆ ఊళ్ళోని పెద్దల్లో ఒకడు

“అవును అంతే. అడదానికి అత్తగారిల్లే గతి అక్కడే తిట్టినా,
కొట్టినా, చంపినా పనుందాలి - దాన్నే గుణవంతురాలంటారు-” అన్నాడు
మరొకడు

“అడదానికి తల్లే దైవం. ఈ పవిత్ర భారతంలో పుట్టి నీవు మరొకడికో
కుటుంబావా-” అన్నాడు ఇంకొకడు.

ఈ మాటలన్నీ రమాకాంత్కు, శకుంతలకు ఈ పెల్లా తగలసాగాయి.
కొంతమంది అడవాళ్లు ఈ బోధ్యం ఏమిటా... మాష్టరుగారి ఇంటిముందు ఈ
గలాటా ఏమిటా అని ఆగారు - వాళ్ళ చంకల్లో నీళ్ళుబిందెలున్నాయి.
వాళ్ళు ఒకళ్ళ చెవులు ఒకరు కొరుక్కొవడం మొదలెట్టారు.

“ఈ పవిత్రమయిన గంగాపురంలో ఇటువంటి అదిది ఉండటానికి
ఏల్లేదు-” అరిచింది గొంతు

“అవును ఉండటానికి ఏల్లేదు. ”

“ఈ పవిత్ర భారతవనికే తలవంపులు తెచ్చింది. అవును ఆమె వుండ
టానికి ఏల్లేదు-” అన్నది ఇంకో గొంతు.

“ఉండటానికి ఏల్లేదు. ”

“ఏల్లేదు-”

“ఏల్లేదు ”

ఒకటి, రెండు, మూడు, నాలుగు, ఐదు అన్ని గొంతుకటా.. ఆ
ఊరు మొత్తం ఇదే ఆరుపు అరిచింది.

“ఈ భారతదేశం.. ఈ గంగాపురం పవిత్రమయినదేనా ” అడిగాడు
రమాకాంత్

“అవును పవిత్రమయినదే ” రెండుమూడు గొంతులు అన్నాయి

“తంత పవిత్రమయింది - మీ ఊరి శకుంతల కూడ-”

“అమె పవిత్రురాలు అనటానికి యిలావేమిటి?” అన్నాడు ఆ గుంపులో ఒకడు.

“మాష్టరుగారూ.... మీ శకుంతల ఎంతో పవిత్రురాలింది...మీరు అమెను వదిలారితో వదిలేయకండి. ఈ సంఘంకోసం ఈ నలుగురు వెప్పిన మాటలు విని అమెను పుట్టింటికి కాకుండా చేయకండి. రేపు మీకు శాంతిసభలను ఇచ్చేది- శకుంతల మీ మనవడు మాత్రమే....” అన్నాడు రమాకాంత్ రావుతో.

“నాన్నా.... మీరే నన్ను కాదనుకుంటే నేవీంక బికకవలసిన ఆవనకం లేదు. మీ మాతరు ఇంక నుయ్యో గొయ్యో చూసుకుంటుంది.” అన్నది శకుంతల భరత్ కల నిమిరుతూ.

“మాష్టరుగారూ....మే మిద్దరం పవిత్రులం- ఇంట్లోకి శకుంతలను రాబి యండి.”

“అమ్మా....శకుంతలా- రమాకాంత్ నా మనస్సు మీ ఇద్దరు పవిత్రులని చెబుకోండి-శకుంతలా లోపలికి రా-విన్ను-నా మనవడిని వాడులుకోలేనమ్మా.”

“యితే మీకు ధర్మం ఆక్కరలేదన్నమాట. కన్న హతురే ముత్యం అన్నమాట.” అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

“ఇండులో ఏది ధర్మమో.... ఏది పవిత్రమో... ఏది అపవిత్రమో నా శనివనరం-నా మనస్సు విశ్వసించినట్లు నేను నడుస్తా.” శకుంతల మనస్సు తేలికపడ్డది. అమె కళ్ళనుంచి అనందభాషాలు రాలాయి.

“ఇంక మీకు-మాకు ఎటువంటి సంబంధం లేదు.” అన్నాడు సూర్య నారాయణ కోపంగా కారునికి హుర్పుంటూ.

రాధాకృష్ణకు రమాకాంత్ అంటే ద్వేషం ఏర్పడింది. ఈ విషయంలో తను ఆతనిముందు సరాజయం పొందాడు, తప్పకుండా బదులు తీర్చుకోవాలి- పగ తీర్చుకోవాలి- అతను కారెక్కారు.

ఇంట్లోకి వెళ్తున్న - రావు-శకుంతల-రమాకాంత్లను చూసి అందరూ ముఖాలు ముడుచుకున్నారు.

ఆ తరువాత కొన్నాళ్ళకు రావు, శకుంతల ఆ ఊళ్ళోనాళ్ళ మూడు భరించలేక మరో ఊరు వెళ్ళిపోయారు. డబ్బు చేతిలో అడకుంట్ల పెద్దగా ప్రతీదానికి ఎంతగా ఇబ్బంది పడవల్సిన అవసరం లేకపోయింది. ఇద్దరి ఉద్దేశ్యం ఒక్కటే-భరత్‌ని బాగా చదివించాలి. గొప్పవాడిని చేయాలి - రెండో

సారి శకుంతలకి గర్వప్రసాదం జరిగింది - కాలవక్రంలో సంవత్సరాలు గడిచి పోయాయి. భరత్ పెరిగి పెద్దవాడయ్యాడు - ప్రయోజకుడయ్యాడు.

14

"అమ్మా.... వీలో ఇంత అవేదన దాగిందా - వాళ్ళు మళ్ళీ మన గడవ తొక్కుకుండా నాలుగు అడుగులా - దేవతలాంటి మా అమ్మని ఇంతగా ఎందుకు నశపంచేశారని అడుగుతా - రానీ అమ్మా....రాని, వాళ్ళు ఈసారి రానీ -" భరత్ తన తల్లి చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ప్రేమగా శకుంతల భరత్ కంఠం నిమిరింది.

"కాకయ్యా.... అందరినీ ఎదిరించి మా అమ్మను నన్ను ప్రాణప్రదంగా చూసుకుని నన్ను ఇంతవారిని చేసివండుక నేను నీకు ఎంతో రుణపడి ఉన్నా..." భరత్ కాకయ్యాను గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు.

"ఇంత పెద్దమాటలు చూట్లాడకురా నేను పోయాక అమ్మని కనారెళ్ళలా చూసుకుంటా అని చెప్పు - నా కంటే చాలు - వరేకాని నరూ తల్లి ఎట్లా ఉండో - వెళ్ళి చూసిరా..."

"అవును సారా నరూ తల్లికి ఎట్లా ఉన్నదో..." అన్నది శకుంతల.

"అదుగో అమ్మా నరూ వస్తోంది..." అన్నాడు భరత్ కిటికీలోంచి చూస్తూ. శకుంతల లేచి గదిగనా ద్రాయింగ్ రూమ్ లోకి వచ్చింది. నరూ లోపం అడుగు పెట్టింది. ఎమె ముఖం ఏక్కుపోయి ఉంది - తక్కు బాగా తోతుకుపోయి ఉన్నాయి. నరూ - శకుంతలకి గట్టిగా పట్టుకుని - అంటి.... అంటి అంటూ ఏడ్వసాగింది. శకుంతలకు కాళ్ళు చేతులు ఆడలేదు. లోపలనుంచి వచ్చిన భరత్ కాపు ఈ దృశ్యం చూసి అట్లాగే ఉండిపోయారు.

"అంటి.... అమ్మ చనిపోయింది - అంటి..." పెద్దపెట్టున ఏడ్వసాగింది నరూ.

"అ...." ముగ్గురూ ఒకేసారి అన్నారు

"అరే.... ఎంత అన్యాయం జరిగిపోయింది..." అన్నది శకుంతల.

"అ రోజు... ఫలవాలేదు... అమ్మ కోరికకుంటోంది అని అప్పుడే..." అన్నారు భరత్.

"కాని తరువాత అది పెప్టిక్ కయింది - అంటి ఇవ్వదే కేయానో రోచటం లేదు - హాస్పిటల్ వాళ్ళు తీసుకెళ్ళిపోయారు..."

"పద అందరం హాస్పిటల్ కి వెళ్దాం..." అన్నారు రావు

సరూకి దుఃఖం పొర్లుకువచ్చింది. రెండు చేతుల్లో ముఖాన్ని దాచుకుని వెక్కిరించి పడేసింది.

“సరూ.... ఇటువంటి పరిస్థితులను దైర్యంగా ఎదుర్కోవాలి - ఏమీ మేం ఉన్నాంగా...” అంటూ శకుంతల అమెను ఓకార్చసాగింది. అందరు హాస్పిటల్ కి బయలుదేరారు.

15

“శకుంతలా....” ఆ పిలుపులో ఎంతో ప్రేమ ఉంది. ఎంతో అస్థాయత ఉంది. ఎన్నాళ్ళనుంచో ఎన్నేళ్ళనుంచో ఆ పెడిమలమధ్య ఆ హృదయంలో దాచి ఉంచిన ఆ పేరు - ఇప్పుడు ఒక్కసారి సముద్రం ఉబ్బొంగినట్లుగా పైకి వచ్చింది.

శకుంతల శిలావ్రతమలా నిల్చుండిపోయింది.

“శకుంతలా...” మరోసారి ఆ కంఠం తీయగా విరిచింది.

“శకుంతలా.... నన్ను గుర్తుపట్టలేదా...”

ఆ ప్రతిమలో చలనం వచ్చింది. ఆ కళ్ళలో వింత కాంతి వచ్చింది. ఆ పెడిమల్లో కదలిక వచ్చింది.

“మీరు.... మీరు.... రమాకాంత్....” శకుంతల కొంగుకో నుఖాన్ని తుడుడుతుంది.

“అయితే మీకు రమాకాంత్ గుర్తున్నారన్నమాట...”

“మరి మీకు నేను గుర్తున్నానా....”

“అసలు....మిమ్మల్ని....అ....నిన్ను మరచిపోతేగా..”

“శకుంతలా.... కాబూ.... మీ నాన్నగారు ఎక్కడున్నారు..” ఇంత పేసటినుంచి వాళ్ళెవరు కనిపించకపోవడంవల్ల ఆడిగాడు రమాకాంత్.

“భరత్.... మా నాన్నగారు....నరూ.... ఇప్పుడే బయటకి వెళ్ళారు..”

“నరూ ఎవరూ....”

“భరత్ స్నేహితురాలు.. భరత్ చాలా ఎజిగిపోయాడు. ఇప్పుడు ఓ పెద్ద గొప్ప పైంటిస్టు అయ్యాడు.. రమాకాంత్ నా అళ నెరవేరింది..”

“చాలా సంకోషం శకుంతలా.. ఈ సంకోష సమయంలో ఈ వార్త ఎట్లా చెప్పాలో తెలియదండేదు. కాని చెప్పక తప్పదు..” అంటూ జేబులోంచి ఒక వరు తీసాడు. ఎందులోంచి పోదోలు బయటకి తీసాడు. శకుంతలకు ఈయడానికి చేయి చాపాడు. మళ్ళీ వెనక్కి తీసుకున్నాడు. ఇవ్వడిమా.... మానడమా.... సంశయించాడు.

“ఇవ్వండి రమాకాంత్..”

“రమాకాంత్ అమె చేతికి ఇచ్చాడు. శకుంతల ఒకటి..రెండు బూసెలు తీసి కవరులో పెట్టేసింది. ఇద్దరు ఒకేసారి ఒకరివంక ఒకరు చూసుకున్నారు. ఇద్దరిలో తెలియని సిగ్గేదో కలిగింది. శకుంతల నూపు మరల్చుకుంది.

“ఇవి మీ కెట్లా చేరాయో నాకు తెలుసు..”

“అయితే మీకు ముందే తెలుసన్నమాట. మీ మాను సూర్యనారాయణ నా వగ్గరికి వచ్చాడు. మీ భరత్ ఇచ్చే బ్రీట్ మేంటు ముందు అసికి కావాలి.. భరత్ అందుకు నిరాకరించాడట.. మవ్వే శకుంతలని అడిగితే అమె కాదనదు.. అమె చెబితే భరత్ ఒప్పుకుంటాడు....ఒకవేళ మవ్వు వెళ్ళి వాళ్ళని ఒప్పించక పోతే ఈ పొదోలు అందరికీ చూపిస్తాను. నీకు శకుంతలకి ఉన్న రంకును పేసరుత్కిస్తా. దీనివల్ల ఇప్పుడు నీకున్న పేరుప్రతిష్ఠలు మంటకలుస్తాయి.. ప్రజల కవి అయిన నిన్ను ప్రజలే ద్వేషిస్తారు. నీవు అమె కాపులాన్ని ఎట్లా నాశనంచేశావో అందరికీ తెలుపుతా.. ప్రజలు నిన్ను అనహ్యంబుకుంటారు. అదే దాని కాపురంలో చిచ్చుపెట్టాడని, నీవు చిరుడవని అందరికీ అభిప్రాయం ఏర్పడుతుంది. అప్పుడు నీ జీవితం నీ ఎవుకుందో ఈపాంతుకో అని అన్నాడు. నా కనక మీరెక్కడున్నారో తెలియదా.. భరత్ గురించి ఇప్పుడిప్పుడే పేసరులో చదివానని, మీరు ఈ విధానా చేయడం ఏమీ బాగాలేదని నేనన్నా..ఇవ్వు

వచ్చినట్లు దులిపా. ఎర్రన ఇచ్చాడు- ఎన్నేళ్ళనుంచో మీకోసం వెతుకుతున్న నేను ఇన్నాళ్ళకు మిమ్మల్ని కలుసుకోగలిగా-”

“అయన మనల్ని ఏమీ చేయలేడు. నేను భరత్ కి జరిగిన విషయాలన్నీ చెప్పేసా-”

“ఒకవేళ అయన చెప్పినట్లే చేస్తే మన అందరి గౌరవాలు-”

“అ పరిస్థితే వస్తే మనం ఎదిరిద్దాం- జరిగిన కథను మనమూ అందరికీ తెలుపుదాం - ఈ పొటోలన్నీ ఆతడు కావాలని కుట్రతో తయారుచేశాడని చెబుదాం-”

“శకుంతలా- అనాటి శకుంతలలో కంటే ఈనాటి పకుంతలలోనే ఇంకా ధైర్యం ఎక్కువగా ఉన్నట్లు అనిపిస్తోంది. శకుంతలా అనాడు మిమ్మల్ని, అ సూర్యనారాయణ, ఆ రాధాకృష్ణ, మీ ఊరివాళ్ళు వెలివేసినప్పుడు-నేను మిమ్మల్ని గుండెల్లో దాచుకుని, 30 చేయి పట్టుకుని ముందుకు నడిచే ఉంటే, మిమ్మల్ని నా శకుంతలగా చేసుకుని ఉంటే నా జీవితం వేరుగా ఉండిఉండేది. ఇన్నాళ్ళూ, ఇన్నేళ్ళూ మన ఇద్దరం హాయిగా ఉండి వుండేవాళ్ళం.” అంటూ అవేళాగా రమాకాంత్ శకుంతలని గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు. మత్తుగా ఆమెవంక చూశాడు. ఆ స్వర్ణ ఇద్దరిలో పులకింక కలిగించింది రమాకాంత్ ఆ స్వర్ణకోసమే ఇన్నాళ్ళ జీవించినట్లు, ఇద్దరిని మరెవ్వరు విడతీయలేనంతగా ఆ కౌగిలిలో తనను తాను మతచిహ్నంగా. ఆమె ముంగురులు నవరించాడు. ఆమె బుగ్గలు నిమిరాడు. ఆమె పెదవులతో తన పెదిమలు కలిపాడు- జరుగుతున్న ప్రతి పనిలో మాటలు రానిదానిలా, తన్ను తాను అతనిలో లీనం చేసుకుంది. కొంచెంసేపటికి ఆమె లోని వివేకం మేల్కొంది. కౌగిలి విడిపించుకొని దూరంగా వెళ్ళింది.

“శకుంతలా ఇన్నా ఎంత హాయిగా ఉంది-” ఇంకా అతనిలో మత్తు వదలలేదు.

“రమాకాంత్ .. ఇప్పుడు మనం . ఇప్పుడు ...” శకుంతల పెదవులు వణికియి- తను ఎప్పుడూ అతనిని ఆ విధంగా ఊహించలేదు- కాని అతడు తనని-ఏవిటి ఇదంతా .

“శకుంతలా ఇన్నాళ్ళబట్టి నీవు ఈ హృదయంలో దేవతగా నిలిచి పోయావు. ఎనుకేతం నిన్ను నా ప్రేమ కుసుమాలతో పూజిస్తూనే ఉన్నా - నీకు తెలియదు శకుంతలా అనాడు నిన్ను వశిలి చెళ్ళాక జరిగిన సంగతులు-” అప్పుడు తెలుసుకున్నా- సంఘం అంటే ఏమిటో-చదువు మానేయాలివచ్చింది-”

“అయితే మీరు... ఆ తరువాత ఏమీ చదువుకోలేదా?”

“మీ ఊరినుంచి వచ్చాక కాలేజీకి వెళ్ళా - అక్కడ అందరూ ఎంతో ఆవమానపరిచారు...” ఆ రోజు జరిగిన సంఘటన అతని కళ్ళముందు కదలాడ సాగింది...

ఆ రోజు రమాకాంత్ కాలేజీకి వెళ్ళగానే అక్కడి వాతావరణం అతనికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది - స్టూడెంట్స్ చాలామంది అతన్ని వింతగా చూసు కుంటూ - నెకిలిగా నవ్వుకుంటూ వెళ్తున్నారు - ఓ చోట కొంతమంది గుంపు అతన్ని దుట్టుముట్టింది.

“హయ్ రమాకాంత్...” గళవద్ద అతను అన్నాడు.

“హల్లో రమాకాంత్...” మరొకడన్నాడు.

“హల్లో ” మామూలుగా నవ్వుతూ అన్నాడు రమాకాంత్.

“మనవాడు ఇవాళ ఏదో కొత్తగా కనిపిస్తున్నాడు కదా గుడా ” అన్నాడు ఇంకొకడు.

“హయ్ బాయ్ రెండురాత్రుల కొత్త అనుభవాని మాకు చెప్పు...”

రమాకాంత్ ఏమీ అర్థంకానివాడిలా చూశాడు.

ఒక అతను రమాకాంత్ చొక్కా కండును వట్టుకుని కాస్త ముందుకి తాగాడు.

“అహ... ి రెంక ఆద్యవ్తం- ఆ పట్టను ఎంత గట్టిగా తొగిలించుకున్నా వేమిటి- బొట్టగుర్తు ... భలేగా పడ్డదోయ్... ఎ భంగిమలో ఉన్నావేంటి...”

“రేపు, ి రెండురాత్రుల కామలీలలు మాకు వ్రాసి ఇవ్వు...”

“అవన్నీ ప్రాక్టీసు చేయడానికి మనకి మరో శకుంతల దొరకొద్దు...”

“కాలేజీలో - మహా పెద్ద ప్రవరాఖ్యుడిలా ఉంటావేం - కాలేజీ గరల్స్ కన్నా పెళ్ళయినవాళ్ళే బాగుంటారా బాయ్...”

“నీ దైర్యానికి జోహార్లు. రెండు రాత్రులు ఓ ఇంటి కోడలిని వాళ్ళ ఎదురుకుంటానీ నీ రూమ్ లో ఉంచుకున్నావంటే - మవ్వు నిజంగా రమాకాంత్ ి గ్రేట్ వే ”

“అందులోను ఆ రెండురాత్రులు వివరీకమయిన చరిత - అంత చరిలో వెచ్చని తొగిలిలో హయ్ వీదే ఆద్యవ్తం అంటే ”

“స్టాప్ ఇద్ ” కాలేజీ అంతా దద్దరిల్లేలా పెద్దగా ఆరిచాడు రమాకాంత్.

“మీరు విన్నవన్నీ అబద్ధం” అన్నాడు రమాకాంత్ నివ్వలు కక్కుతూ.

“చూచినవాళ్ళు, నమ్మకమయినవాళ్ళు చెప్పాక అబద్ధం ఎట్లా అవుతుంది...” అన్నారు ఓ స్టూడెంట్ వెనక్కి జరుగుతూ.

ఇంకలో బెర్ మోగింది — అందరూ క్లాస్ ఎంటర్ ఆవ్వడానికి చెదురు మదురయ్యారు.

రమాకాంత్ ఒంటరిగా నడుస్తున్నాడు. మాత్రంగా ఆకలి దప్పి గోడమీద వద్దడి ‘రమాకాంత్ శకుంతలం కామలీలలు — శకుంతల రమాకాంత్ ప్రణయ లీలలు...’ అని వ్రాసిఉన్నాయి. వాటికింద ఆడ మొగ ముద్దు పెట్టుకున్నట్లుగా కౌగలించుకున్నట్లుగా బొమ్మలువేసి ఉన్నాయి. రమాకాంత్ కి విపరీతమయిన కోపం వచ్చింది. వాటిమీద పెన్ తో ఇంక చల్లాడు. అంటించబడిన కాగితాలను చింపినదేకాదు. వెనకనుంచి వికవికలు పకపకలు వినబడసాగాయి. ఆతడు తన క్లాస్ లో ఆడుగు పెట్టాడు. లెక్చరర్ రానందువలన అందరూ కబుర్లుచెప్పుకుంటున్నారు. రమాకాంత్ ని చూసి అందరూ మొల్లన నవ్వారు. ఆతను తను ఎప్పుడూ కూర్చునేచోట కూర్చున్నాడు. ఎదురుకుండా బోర్డుమీద ఆడ మొగ ఇద్దరూ కౌగలించుకున్నట్లుగా బొమ్మ వేసి ఉండి...దాని కింద రమాకాంత్ శకుంతలం అని వ్రాసి ఉంది. అది చూడంగానే వెంటనే లేచి బోర్డుమీద ఉన్నదాన్ని చేత్తో తుడిచి వేశాడు — చేతికి అంటుకునిఉన్న చాక్ పీస్ పొడర్ ని దులుపుతూ బయటకి వెళ్ళిపోదామని ఆడుగు ముందుకువేశాడో లేదో ఎదురుకుండా ప్రెస్సిపార్ లోపలికి వస్తూ కనిపించాడు. అంతపేదబిసుంది అయ్యేపుణ్య, కేకలతో, నవ్వులతో అల్లరిగా ఉన్న క్లాస్ విశృంభంగా అయింది — కాని ఆతను లోపలికి చాలేదు — రమాకాంత్ ని చూసి అక్కడే ఆగిపోయాడు. రమాకాంత్ ప్రెస్సిపార్ ని విన్నదేకాదు.

ప్రెస్సిపార్ రెస్పాన్స్ ఇస్తూ—“మిస్టర్ రమాకాంత్ నా రూంకి పద ...” అంటూ తన రూమ్ వైపుకు వడిచాడు.

ఇద్దరూ రూంలోకి వెళ్ళారు.

“నీ గురించి నేను విన్నది నిజమేనా.... సూర్యనారాయణగారు.... విషయం అంతా చెప్పారు...” అన్నారు ప్రెస్సిపార్.

“అయిన మీ తెల్లా తెలుసు...”

“దాగా పేరున్నవాళ్ళతో మాకు తప్పకుండా పరిచయం ఉంటుంది...”

“అయిన చెప్పిందంతా అబద్ధం...”

“అయిన ఒక్కరే కాదు. ఇంకా చాలామంది చెప్పారు — నీకు కాలేజీలో మంచి పేరు ఉంది. అదంతా చేతీతులా పాడుచేసుకున్నావ్. కాలేజీకే వీవు తం

వంపులు తెచ్చావ్. నీవింకా చదవదలుచుకుంటే ఆయనకి శిష్యులు పత్రం వ్రాసి ఇవ్వాలి- ఆయన ఈ కాలేజీకి అతి ముఖ్యమైనవాడు. విద్యార్థుల క్యాంపస్ క్లరకి మేం ఎంతో ఇంపార్టెన్స్ ఇస్తాం..”

“నేను ఎవరికి శిష్యులు చెప్పను- ఎవరో ఏదో అన్నారని వాళ్ళందరి కళ్ళు నేనెందుకు పట్టుకోవాలి- అది మాత్రం జరగదు..”

“నువ్వు వ్రాసి ఇవ్వాలిందే. ఇది అందరూ అనుకుని తీర్మానించుకున్న విషయం. నీచేత శిష్యులు చెప్పిస్తామని మేం ఆయనకు వాగ్దానం చేశాం..”

“నేను ఆ పని చస్తే చేయను..” మడుటిమీద వదులున్న వెంట్రుకలను విసురుగా వెస్ట్ కోస్తూ బయటకి నడిచాడు. ప్రిన్సిపాల్ ఆట్లాగే చూస్తూ బిల్చిందిపోయాడు.

రమాకాంత్ చకచకా నడుస్తూ కాలేజీ ఆవరణ దాటాడు.

“శకుంతలా మన ఇద్దరికీ అనాడు లేని సంబంధాన్ని అంటగట్టి నానా హేళన చేశారు- దీనికి సూర్యనారాయణ, రాధాకృష్ణ ఇద్దరే కారణం. ఆ అవమానం భరించలేక బయటకి వచ్చేకా-అంతే మళ్ళీ కాలేజీలో అడుగుపెట్టలేదు..”

“మీ జీవితం ఈ విధంగా కావడానికి కారణం నేనే కదూ- కాని ఆ రాత్రి ఎంట్రోవక మీ ఆశ్రయం కోరా- అడ మగ కొన్ని గంటలు ఒంటరిగా గడిచి నంత మాత్రాన ఈ సంఘంవాళ్ళ జీవితాలని ఏ విధంగా నాశనం చేస్తుందో మనకు బాగా అనుభవమయింది..” శకుంతల కళ్ళలో నీళ్ళునిండాయి.

“శకుంతలా.... ఒక రకంగా ఇదంతా నా మంచికే జరిగింది- ప్రతి కవి వెనక ఒక ప్రింటుంది అన్న సత్యాన్ని నేను నమ్ముతా- గొప్పగొప్ప కవుల వేదనవల్లే ఎన్నో కావ్యాలు వ్రాశారు. గీతాలు రచించారు. కొన్ని సంఘటనలు మనిషిలో వేదనని పుట్టిస్తాయి- అ వేదనే కవితాస్రవంతి అవుతుంది - అడికవి వార్మికి నోటినుంచి ఈ అవేదనే క్లోకరూపం దాల్చింది..

“మా విషాద! ప్రతిష్ఠానాం తక్యమగుమః కావ్యక సమాః

యత్క్రీడ మిథంనాదేక మవధీం కామ మోహితమ్..

ఈ వేదనే మనకు రామాయణ కావ్యాన్ని మిగిల్చింది - యజుర్ విరహ వేదనే కాళిదాస మేఘసందేశరూపాన్ని దాల్చింది - విద్యావతి, తులసి, మీర, సూర, పురానంద మొదలైన గొప్ప హిందీ కవులందరి మనస్సుల్లో వేదనే దీపాన్ని వెలిగించింది- ప్రముఖ హిందీ కవి శంకర్ ఎమన్నాడో తెలుసా-

భాగ్య
నందరి

౩

వియోగి హోగా పహలా కవి-

అహో నే ఉపజా హోగా గాన్

ఉమదకర్ అంతోం మే చువచాన్

బహి హోగి కవిలా ఆనలాన్-

విరహ వేదనే జయశంకర్ | ససాదయొక్క- అంనూ- విరహశావ్యాన్ని
మనకిచ్చింది- అకవి వేదనే కన్నీళ్ళయ్యాయి- కన్నీళ్లే శావ్యం అయింది-

జో మనీభూత్ సదాధీ

మనకమే స్మృతి నీవాయా

దుర్ దిన్ మే అంనూ బన్ కర్

నహి అత్ బరసనే అయీ

తన ఆరాకికమైన ప్రేయసిని కలవారనే తవనే, ఆ ప్రేయసి విరహ
వేదనే మహాదేవి పద్మినిని ఓ గొప్ప కవయిత్రిని చేసింది-

నిరాలా, బచ్చనల జీవితాలలో భాగ్యవియోగం పెద్ద అపూర్వ సంఘట
నగా మారింది- వాళ్ళని గొప్ప కవులను చేసింది - అరస్తు - గేటో జీవితంలో
కూడ ప్రేమసంఘటనలే వేదనని మిగిల్చాయి. 'షెల్లీ-అవర్ స్వీటెస్ట్ సాంగ్స్,
ఆర్ దోక్ దత్ టెర్ అన్ కారెస్ట్ థాట్స్' అని అన్నాడు లాంగ్ ఫెర్లో, బు ఈన్
రైన్ సమ్ రైన్ మస్ట్ పార్- సమ్ రేస్ మస్ట్ బి డార్క్ - ఎండ్ డ్రయిన్
అని ఎండుకన్నాడు- తెలుగు కవుల జీవితాల్లోని కొన్ని విషాద సంఘటనలే
వాళ్ళని గొప్పవాళ్ళుగా చేశాయి- శకుంతలా, 'సుమన్' పేరు విన్నావుగా-

“అతడు గొప్ప కవి— ఈనాడు అతని తెంకో గొప్ప పేరు ఉంది—”

“అతడిని గొప్ప కవిగా చేసింది ఎవరూ . ఈ శకుంతలే ”

“ఇందాక మీ మాటలువల్ల మిమ్మల్ని కవిగా ఊహించా — కాని సుమన్ గారు మీరు ఒకరేనని తెలియదు— మీరు ఇంటివ్యూలు ఇవ్వడానికి ఇష్టపడేవారు కాదు కదూ—”

“అవును పోటో—ఇంటివ్యూ ఇవ్వడం నా కిష్టం వుండదు—”

“అందుకే ఇన్నేక్సబిటీ మీరే సుమన్ అని నాకు తెలియలేదు—”

“నాకు నా ఆనవాళ్లు ఎవరూ లేదు— పొలంమీద వచ్చే పంటమీద దబ్బును మా దగ్గర పనిచేసే పాలేరు సంపిస్తూ ఉండేవాడు — ఎక్కడెక్కడో తిరిగా ఎక్కడా కాంతి దొరకలేదు. మీ ఊరికి వచ్చా— మీరు ఆక్కడినుంచి వెళ్ళిపో యారని తెలిసింది. ఎన్నో తపాలు—ఎన్నో రోజులు—ఎన్నో ఏళ్ళు విరిపించా— ఎందుకో మీ మీద మనస్సు మళ్ళేడి— ఆ వయస్సులో ప్రతి మొగాడు కోరేదే నేను కొరుకున్నా— మీ తోడుకోసం పరితపించా— ప్రతిక్షణం మీ సాన్నిధ్యం మీ పొందు కావాలనిపించేది— ప్రతిరాత్రి నేను మికో గడపుకున్నట్లుగా ఆచుభవం పొందేవాడిని— ఏవేవో ఊహించుకునేవాడిని ప్రకృతిలో ప్రతిచోట మీరే ఉన్నట్లుగా అనిపించేది. ఎటు చూసినా పన్నజాజాలె, ఎటుచూసినా మల్లెరే. ఎటు చూసినా వసంతమే— ప్రతి పూవును మిలాగా, ప్రతి భ్రమకం నాలాగా అనిపించేది. శకుంతలా మనం గడిపిన ఆ రాత్రులలో మీకో నాకేమీ సంబంధం లేదు— కాని ఆ తరువాత ప్రతి రాత్రి మన ఇద్దరినీ ప్రేయసి ప్రియులుగా భార్యాభర్తలుగా ఊహించుకునేవాడిని— ఎక్కడో దూరంగా ఉన్న మిమ్మల్ని చేరుకోవాలని తపించిపోయేవాడిని. నిన్ను నాలో లీనంకేసుకోవాలని ఆశపడేవాడిని. నాలోని ప్రతి భావం ఆక్షరాల రూపం దాల్చింది. వలికంగా ఒంటరిగా ఎన్నో రాత్రులు— పగళ్ళు ఏవేవో కవికలు వ్రాసేవాడిని ఒకటి కాదు—రెండు కాదు—కొన్ని వందలు వ్రాసేవాడిని వాటిని పడేపడే చదువుకుంటూ ఆకాశంలో విహరిస్తూ ఉండేవాడిని— నాలోని భావాలు పొర్లి పైకివచ్చాయి. బడోక ప్రవాహం— అదే కవికాప్రసంగి— ఆ కవికా ప్రసంగిలో నేను కొట్టుకుపోయా— ఆ కవిక ప్రేమకవిక ఆ కవిక లోని ప్రతి ఆక్షరం—ప్రతి పదం— శకుంతల గురించే నా కలంలోని సీరాలో మిమ్మల్ని రింగరించి పోసా—కాని నా భావకవిత్వానికి అవకల్ప పద్ధది. ఆకాశంలో విహరించే నేను భూమిమీద పడ్డా— అతివృష్టి—అనావృష్టిలవల్ల పొలంలో ఏమీ పండేది కాదు— ఒక పైసా అదాయం లేదు—కొన్ని రోజులు— రోజులు ఆకిలితో

ఉన్నా—ఆ ఆకలిలో కూడ మిమ్మల్ని కలుసుకుంటూ కొంతకాలం గడిపా— కాని కొన్నాళ్ళకి ఆ ఆకలిబాధని ఓర్చుకోలేక బ్రతుకుతెరువుకై బయలుదేరా—నా చేతిలో ఏ సర్దిపెట్టు లేవు— ఎక్కడా ఉద్యోగం దొరకలేదు— చివరికి నడుంవంచి బొగ్గు గనుల్లో పనిచేసా— అలాంటి రేదేమో అరోగ్యం వాగా పొడయింది. అప్పుడు నేను అసలు ప్రపంచంలోకి వచ్చా— అన్ని గంటలు నిద్ర అవారాలు మాని పని చేసినా కడుపునిండని కార్మికులను చూస్తే నాకు జాలేసేడి. నేను వారిలో ఒకడినై వారికో జీవించా— వారి దుర్భరపరిస్థితిని కళ్ళారా చూసా— అందుకే వారికోసం ఆకలిగీతాలని పాడా— దోపిడి చేయబడుతున్నవారికి నా చేయిని అందించా— నా కవిత్వం శకుంతలని వదిలి ప్రజలవైపు మళ్ళింది. నేను ప్రజాకవిని అయ్యా..”

“రమాకాంత్.... మీ రెంత గొప్పవారు..”

ఇంతలో భరత్ రావును రెండుచేతులతో పట్టుకుని నెమ్మదిగా లోపలికి నడిపించుకుంటూ వచ్చాడు. రావు ముఖం కళానిహీనంగా ఉంది— శకుంతల వెంటనే—తండ్రిని తనూ చేయిపట్టుకుని తీసుకువచ్చి సోఫాలో కూర్చోబెట్టింది— అమ్మయ్య....అంటూ రావు తల వెనక్కి వార్చి కూర్చున్నాడు.

“ఓరేయ్ భరత్! తారయ్యకు ఏమయింది..” అందోళనగా అడిగింది శకుంతల.

“నదనగా గుండెపోటు మొదలయింది—రచ్చేటప్పుడు చాక్లరుదగ్గరికి వెళ్ళి వచ్చా— లోపం పడుకోపెడదాం....” అన్నాడు భరత్.

అక్కడే ఉన్న రమాకాంత్ ని భరత్ గమనించాడు— రమాకాంత్ రావు దగ్గరిగా వచ్చాడు.

“మాష్టరుగారూ....”

ఎవరా అని కళ్ళుతెరిచి చూచాడు రావు.

“నువ్వు....నువ్వు.... రమాకాంత్ ని కదూ....”

“అవును గుర్తుపెట్టుకున్నందుకు....” రమాకాంత్ భరత్ వంక చూశాడు—

“మిమ్మల్ని కలుసుకున్నందుకు చాలా సంతోషం— మిమ్మల్ని ఈ జీవితంలో మరచిపోలేం..” అన్నాడు భరత్.

16

ఆ వ్యక్తి లోపలికి అడుగుపెట్టాడు. అక్కడ కూర్చున్న అందరూ ఆతని వంక చూశారు— ఇంతలో ఆతని దృష్టి సోఫాలో రావుకి కాస్త పక్కగా

కూర్చున్న రమాకాంత్మీద వడ్డపి. రమాకాంత్ ఆ వ్యక్తిని చూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు. లేచి వెళ్ళి ఆతనికి 'షేక్ హాండ్' ఇచ్చాడు.

"నేను మీకు గుర్తున్నానా- అనాడు మా కార్మికులకోసం మీ దగ్గర కొన్ని గేయాలను వ్రాయించుకు వెళ్ళా-" అన్నారా వ్యక్తి.

"అవును. మీ పేరు వేణు కదూ- ఆ తరువాత మీరు నన్ను అందరికీ పరిచయం చేస్తాను రమ్మనమని అడిగారు కదూ- మీ ఉత్తరానికి జనాభా ఇద్దాం అనుకుంటూ ఉండగానే రైం గడిచిపోయింది."

"మీరు 'మే'దే పెండ్రివన్నకి వ్రాసి ఇచ్చిన గేయాలు బాగున్నాయని అందరూ ఎంతో మెచ్చుకున్నారు. వాటిని నేను పాడుతూ ఉంటే ప్రజలు ఉత్తరాక బాగిపోయారు- వారు చైతన్యపూరితులయ్యేవారు-" అన్నాడు వేణు.

"అమెన్ గారిగురించి ఇంకా చెప్పండి వినాలని ఉంది. మీరు నిన్న పోస్ట్ చేసిస్తున్న నేను చాలా బిజీగా ఉన్నా అందుకే ఇవాళ రమ్మనమని చెప్పా-" అన్నాడు భరత్,

"భరత్ గారూ మీతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాలనుకుంటున్నా-"

"ఏ విషయం గురించి మీరు మాట్లాడాలనుకుంటున్నారు-"

వేణు చెప్పటానికి సందేహించాడు.

"ఫరవాలేదు చెప్పండి అందరూ మా వాళ్లే-"

"మీరు రీసర్చ్ చేసి కనుక్కున్న పార్కులాని ఈ ప్రపంచానికి అందించ వద్దని నా మనవి. ప్రపంచ పత్రికలన్నీ, ప్రపంచ వ్యక్తులందరూ పొగుడుతున్న ఆ వయస్సు పొడిగింపు ఈ ప్రపంచాన్ని నాశనంచేస్తుంది - మీరు ఆ బ్రీట్ మెంటు ఎవరికీ ఇవ్వడానికి వీల్లేదు- వీల్లేదు " అనేకంగా అన్నాడు వేణు.

అక్కడున్న శకుంతల, రావు, రమాకాంత్, సరోజ, భరత్ అందరూ ఆక్కునోళ్ళు తెరుచుకుని చూస్తున్నారు ప్రతీరోజూ ఏదో ఒక చోటనుంచి తమకి ఆ బ్రీట్ మెంటు కావాలంటూ ఎన్నో ఉత్తరాలు వస్తున్నాయే కొందరు వ్యయంగా వచ్చి అడుగుతున్నారు. అంత విలువయినదాన్ని, ఇన్నేక్సనుంచి కష్టపడి రీసర్చ్ చేసింది ఈ ప్రపంచానికి అందించకుండా ఉండటానికా- ఇకనెవరో ఏదీ వాదిలా ఉన్నాడే- ఇంతమటుకు ఎవరి నోటినుంచి ఇటువంటి మాట వినలేదు! ఉహం.. ఇతను చెప్పింది వినడానికి వీల్లేదు. ఆలోచిస్తున్న భరత్ కు వేణు మాటలు అంతరాయం కలిగించాయి-

"భరత్ గారూ- నేను ఇట్లా మాట్లాడుతున్నందుకు కోపం వస్తోంది కదూ- మీరు మీ ప్రయత్నం విరమించుకు తిరిగిందే-"

“ఇది నా వ్యవసాయం - ఈ ప్రపంచానికి ఎంతో విలువైనదాన్ని మీ ఒక్కరు కాదన్నారని నేను తెలపకుండా ఉండకోను - నా జీవిత పరమంశ్యం ఒక్కటే - అదే నేను మనిషికి ఆయువు పెంచాలి - మనిషి వయస్సు పెరిగితే వారిలో ఇంకా ఆశలు పుడతాయి - అనునిత్యం మూడవో శాతాబ్దం వాళ్ళు బతుకుతారు - ఎన్నో గొప్పగొప్ప కార్యాలు చేయగలుగుతారు - ఈ ప్రకృతినే జయించగలుగుతారు - మానవుడు ఇంత కక్కువ వయస్సులోనే తెలివి ఉపయోగించి, ఎన్నెన్నో పరిశోధనలు చేశాడు. ఎన్నో పాఠనాలు కనుక్కున్నాడు - భూతల స్వర్గానికి దారులు తెరిచాడు - ఇంకా.... ఇంతెన్నో చేయగల శక్తి మానవుడిలో ఉంది -

“మానవుడి ప్రగతికి మీ వయస్సు పొదిగింపు ఎంతో ఉపయోగకరమయినదని మీరనుకుంటున్నారు. కాని అది మానవుడిని అధోగతికి దింపకుంది. ప్రస్తుతం ఈ ప్రపంచంలో దారుణ మారణహోమాలు జరుగుతున్నాయి - ప్రతిరోజూ ఎంతోమంది తిండిలేక చనిపోతున్నారు. పుడుతున్న ప్రాణికి సరియైన పోషణ దొరకని ఈ రోజుల్లో పండిపోతున్న ఆ వయస్సుచుక్కిన వాళ్ళకి వయస్సెందుకు? పండుటాకులు నేలరాలిపోవాల్సిందే. అప్పుడే కొత్తగా వస్తున్న చిగుళ్ళకి బలం - అప్పుడే ఆ చిగుళ్ళకి జీవితం -”

“మీరు మాట్లాడుతున్న ప్రతిమాట ఆర్థికరేపిడి. నేను కనుక్కున్నది దివ్యమయిన ఔషధం - అదే రేపటి వనంకం - కోటలోని ప్రతి పూవు - ప్రతి కాయ నిన్న పుట్టి నేడు నేలరాలిపోతున్నాయి - అదే వాటికి రేపు కూడ ఉంటే.. అవి ఇంకా బాగా వికసిస్తాయి - వాటిలో ఇంకా బలం వస్తుంది - అందరికీ ఎక్కువ ఉపయోగిస్తాయి - ఈ ప్రపంచం అనే పెద్ద కోటలో మనుషుల సంగతి అలా తే -”

“పెద్దపెద్ద మామలు వీరు గారి, భూమిలోని శక్తిసంతటిని పీల్చుకుంటూ జీవితకాలాన్ని పొదిగించుకుంటుంటే వక్కన నాటబడిన విత్తనాల సంగతి ఏం కావాలి. వేళ్ళు బాగా లోతుగా పాతుకుపోయిన ఆ మామలు విత్తనాలను పైకి రావీయవు - వాటికి పోషకపదార్థాలను దొరకవీయవు - అవి అసిలోనే అంతమవుతాయి - ఇప్పుడు అదే జరుగుతుంది. మనిషి వయస్సు పెరగడంవల్ల ఇంకా గొడవలు ఎక్కువ అవుతాయి - ఇప్పటికే ఉద్యోగాలు దొరకక ఎంతోమంది ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటున్నారు - నిరుద్యోగపరుల స్వ ఇంకా పెరుగుతుంది - ధనవంతులు - పేదవాళ్ళు రెండే రెండు జాతులు ఉన్న ఈ ప్రపంచంలో పేదవాళ్ళు ఎప్పుడూ తిండిలేక దబ్బులేక ఆనారోగ్యాలతో చనిపోతారు. ఈ ప్రపంచంలో

ధనవంతులకే ఎక్కువ ప్రాముఖ్యత - వారు ఏంచేసినా చెల్లిపోతుంది. వాళ్ళు చేస్తున్న దారుణాలు ఎన్ని వినడంలేదు. వాళ్ళ చేతిలో డబ్బు ఉంది కదా అని ఇప్పటికీ విచారించుకున్నారు. మానవత్వాన్ని మరచి తమ కిందవాళ్ళను దారుణంగా హింసిస్తున్నారు. అటువంటివారికి ఇప్పుడు వయస్సు కూడ వాళ్ళ చేతుల్లోకి వస్తే - ఇంక చెప్పక్కరలేదు-వాళ్లు రాక్షసులకన్నా హింసగా ప్రవర్తిస్తారు. అరిదైన ప్రతిదీ వాళ్ళ చేతుల్లోనే ఉంది. పేదప్రజలు ఎప్పుడూ కన్నీళ్లు కారుస్తూ బతకాల్సిందే మీరిచ్చే అరిదైన బ్రీట్ మెంట్ ధనవంతులకే లభిస్తుంది-సూర్యానంస్థలాంటిది ధనమే కాకుండా వయస్సు కూడ తమ గుప్పిటిలో గట్టిగా విగించుకుంటే మూలాంటి కార్మికులందరూ ఆత్మహత్యలు చేసుకుని చావల్సిందే-

“మీరు ప్రతిరోజు వత్రికలు చదువుతూనే ఉంటారుగా-ఇదిగో ఈ పేపర్ కటింగ్స్ చదవండి - ప్రపంచంలో ఎన్ని మోరాలు జరుగుతున్నాయో తెలుస్తుంది- ప్రపంచంలో ప్రతి ఊరినా జరుగుతున్న మారణకాండ, ఒక దేశం మరో దేశం మీద దాడులు ప్రయోగించడం- ముస్లిం-హిందూ క్రైస్తవమతాలు అను ఊరినా పోట్లాడుకోవడం గురించి వింటూనే ఉన్నాంగా- మనిషి- మనిషికి మధ్య సామంతమ్యం లేదు- దొంగతనాలు, అత్మహత్యలు - మానభంగాలు - హత్యలు రోజురోజుకీ పెరిగిపోతున్నాయి- భరత్ గారూ మీరు ఇంకా ఏటవ్వింటిని, ఇంకా పెంచినవాళ్ళు అవుతారు. మేం పక్షతున్న కష్టాలు మీకు తెలియవు. మా జీవితాల్లో కన్నీళ్ళు, నిట్టూర్పులు తప్ప మరేం ఉన్నాయి. ధనికవర్గంవారికే అన్ని సుఖాలు అన్ని భోగాలు-”

“మిస్టర్ జేబూ! అగ్గిపుల్ల నిప్పుంటింది వంటచేసుకోవడానికి పనికి వస్తుంది- ఇల్లు తగలబెట్టడానికి పనికివస్తుంది - పైన్స్ వి పద్వివియోగ వరకు కోవారే కాని అది మానవుడిని ఎంకో ముందుకు తీసుకువెళుతుంది. పైన్స్ మానవుడికి ఒక వరంలాంటిది- పరిస్థితుల్లో చాలా మార్పు వచ్చింది. ఇడివరకు జమీందారులు, దొరలు, ఫాక్టరీయజమానులు దారుణాలు చేసేవారు. కాని ఇప్పుడు అసం తెలివిమీరారు, నేడు పేదవారు తమ హక్కులకోసం పోరాడుతున్నారు. కార్మికులు తమ స్థితిని ఎంకో మెరుగుపరచుకున్నారు. ప్రపంచ కార్మికులందరూ నేడు ఏకం అయ్యారు. మీరు చెప్పినదాంట్లో కొంతవరకే నిజం ఉంది - మీరు మరి అతిశయోక్తిగా చెబుతున్నారు-” అన్నాడు భరత్ పేపర్ కటింగ్స్ ను తీసుకుంటూ

“భరత్ గారూ! మీరు ఆ ఫార్ములాని కార్చివడేయండి. మరి నే వస్తా-” అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

కరువాత వాళ్ళందరూ ఈ విషయం గురించి చాలాసేపు చర్చిస్తూ కూర్చున్నారు

17

ఆ వార్త పేపర్ల నిండా మారుమోగిపోయింది. భరత్ కనిపించడంలేదని, ఇంకా ఆమాకీ పోలీసులకి దొరకలేదని పత్రికలన్నీ ప్రకటించాయి - పోలీసు దిపాద్ధుమెంటువారు, దేశనాయకులు భరత్ ఇంటికి వస్తున్నారు - వెళ్తున్నారు - శకుంతల, రావు, రమాకాంత్, సరూ ప్రతి క్షణం భరత్కోసం ఎదురుతెన్నులు చూస్తున్నారు. వారి బాధ వర్తనాశీతం - వాళ్ళు నిద్ర - అహారాలు మానేసి భరత్ అంటూ ఆకని గురించి చెప్పుకుని ఏడుస్తున్నారు - 'అంటే భరత్ లేకపోతే నే బికకలేను' అంటూ శకుంతలని పట్టుకుని ఏడ్చే సరూని ఆ ఇంటివాళ్ళందరూ ఎంకో తొగ్రతగా కాపాడుతున్నారు. ఈ వార్త విన్నకరువాత రావు అరోగ్యం మరీ పాడయింది. అందరికీ ధైర్యం చెబుతూ శకుంతల ఒంటరిగా కూర్చుని కుమిలి కుమిలి ఏడ్చేది - రమాకాంత్ జబుజుంటూ తిరుగుతూ పోస్తుచ్చేస్తూ భరత్ తాద కనుక్కోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. వాళ్ళందరికీ వేణుమీద అనుమానం బలపడసాగింది. నలుగురు అక్కడికి వెళ్ళారు.

"నా భరత్ని ఏంచేశావో చెప్పు.... చెప్పు...." అంటూ సరూ ఏడ్వసాగింది -

"ఆ రోజు నువ్వు ఒడ్డున్నా భరత్ ఆ బ్రిట్ మెంటుని అందచేస్తానని అన్నాడనేగా మా భరత్ని పోతాడుగా మాయంచేయించావు. చెప్పు భరత్

ఎక్కడున్నాడు- ఈ కన్నతల్లి కడుపులో చిచ్చు రగల్చుకు- ఆ రోజు నువ్వే భరత్ని వెడిలించావు- అన్నది శకుంతల నేణుకో.

“నేణు ప్లీజ్ చెప్పండి- మేం పోలీసులకి మీ విషయం తెలియజేయం, భరత్ ఎక్కడున్నాడో చెప్పండి- ప్లీజ్-” రమాకాంత్ ఆతన్ని బతిమిలాడుతూ అడిగాడు-

రావు అడిగాడు-

అన్నీ ఎన్న నేణు విశ్వమథయ్యాడు.

“భరత్ విషయం నాకేమాత్రం తెలియదు - ఈ విషయం తెలిసినప్పటి నుంచి నాకు ఎట్లాగో ఉండి- నేనే మీ దగ్గరికి వద్దామనుకుంటున్నా-”

“మర్యాదగా చెప్ప- భరత్ని ఏంచేశావు-”

“నేనంత నీచుడిని కాను- ఆతడు ఏమయ్యాడో నాకు తెలియదు - తెలియదు-”

ఇంక ఏం అడిగినా లాభంలేదని నలుగురూ బయలుదేరారు-

నేణు భరత్ గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు- ఆతడిని గుప్పటిలో పెట్టుకోనా ల్సిన వనరం ఎవరికి ఉందా అని తనను తను ప్రశ్నించుకున్నాడు- ఆతనికి సమాధానం దొరికింది- ఆతనిలో అశ చిగురించింది- భరత్ని ఎట్లాగయినా రక్షించాలి- ఆతడు గదిగది అడుగులు ముందుకువేళాడు-

18

“అమ్మో, ఈ వార్త మీ కెట్లా చెప్పాలో తెలియడంలేదు-” అన్నాడు ఆ వ్యక్తి విచారంగా-

అక్కడే ఉన్న శకుంతల, రావు, రమాకాంత్, నరూలు ఆతని వోటి నుంచి ఏం మాట వస్తుందో అని ఎదురుచూస్తున్నారు-

ఆ వ్యక్తి మళ్ళీ నవ్విగాడు.

ఆందరి గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తసాగాయి.

“మీ భరత్.... హత్యచేయబడ్డాడు-” అన్నాడా వ్యక్తి.

“అ....” నలుగురూ ఒకేసారి అన్నారు-

“భరత్” అంటూ రావు కుప్పలా కూలిపోయాడు-

ఆ వ్యక్తి ఆతని తలను ఒక్కో తీసుకుని-నాడిని చూశాడు.

“నాన్నా.... నాన్నా.... రమాకాంత్ దాక్కర్ని పిలవండి-” అంది శకుంతల అందోళనగా-

“దాక్టర్ని పిలిచాల్సిన అవసరం లేదు. అతడు మరణించాడు...” అన్నాను
ఆ వ్యక్తి రావుకలని నేనుద పెడుతూ—

శకుంతల బావురుమని ఏడ్చింది—కండ్రి శవం వక్కన కూర్చున్న శకుం
తల ఆ వ్యక్తి చెతుకున్న విషయాన్ని బొమ్మలా విన్నపాగింది.

“ఇక్కడికి కొన్ని వేలమైళ్ళ దూరంలో L విమానం కూలిపోయిందన్న
వార్త విన్న మేం అక్కడికి చేరాం. ఆ విమానం సూర్యావంతికి అధిపతి అయితే
సూర్యనారాయణుడి, విమానం నేలకూలడంవల్ల అందులో ఉన్న సూర్యనారా
యణుడు, రాధాకృష్ణ, పైలెట్ ముగ్గురూ అతి మోతగా చనిపోయారు. తరువాత
భరత్ అచూకి కనుక్కోగలిగాం— సముద్రప్రాంతంలో నిర్మానుష్యంగా ఉన్న
ఆ ప్రదేశంలో ఒక వ్యక్తి పిచ్చివాడిలా అరుస్తున్నాడు— ‘నేనే.... హత్యనేసా—
ఇంకా ఆ విమానం రాలేదా అంటూ ఆతను పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడసాగాడు.
అసలు విషయం భరత్ ఆ నిర్లప్తప్రదేశంలో బంధించి సూర్యనారాయణుడు, రాధా
కృష్ణ ఆ బ్రిట్ మెంట్ విషయం చెప్పమని బలవంత చేశాడు— భరత్ వాళ్ళకి ఆ
బ్రిట్ మెంట్ ఇవ్వడానికి నిరాకరించడంవల్ల అతన్ని హింసించారు— చూసి
భరత్ తన లాబ్ నుంచి కావలసిన సామాన్లు తెస్తే తెలుపుతానని అన్నాడు— వాళ్ళు
విమానంలో బయలుదేరారు— భరత్ కి కాపలాగా నటరాజ్ అనే వ్యక్తిని వుంచారు.
నటరాజ్ విషయం తెలుసుకుని వీళ్ళ వయస్సు పెంచికే ఇంకా ఎన్ని వారాలు
చేస్తారో అని అనుకున్నాడు — అంతకుముందు, నటరాజ్ సూర్యనారాయణునివల్ల
ఎన్నో బాధలకు గురిఅయ్యాడు — వాళ్ళమీద పగ మొదటినుంచి తనకి ఉంది.
ఆ బ్రిట్ మెంటు వాళ్ళ బొందకూడదని, అనాలోచితంగా ఆ ప్రదేశంలో ఒంటరిగా
బండి అయిఉన్న భరత్ ని చంపేశాడు. అతనికి మెంటల్ సైక్ వచ్చింది—
బొమ్మలా కళ్ళార్పకుండా చూస్తూ కూర్చున్న శకుంతలలో చలనం వచ్చింది—

“అంటి.... భరత్.... అతడు లేకుండా నేను బతకలేను....” వెక్కి
వెక్కి ఏడుస్తున్న నరూని శకుంతల దగ్గరికి తీసుకుంది—

“నరూ.... ఏదవకమ్మా.... ఏంచేస్తాం.... విధి వ్రాత అట్లా ఉంది—
నరూని ఓదారుస్తున్న శకుంతలకి ఎంత అపుకుందామనుకున్నా ఏడుపును ఎప్పుకో
లేకపోయింది:

“భరత్—నారూ.... వెళ్ళిపోయావా— మీ ఇద్దరిని కోల్పోయిన నేను
బతికి ఏంచేయాలి— భరత్ నువ్వో పెద్ద వైంటిస్తుని కావాలని కలలు కన్నావు—
ఈ ప్రపంచానికి ఎంతో మేలు చేయాలనుకున్నావు— కాని.... కాని.... ఈ మను

మల్లో కొందరు రాక్షసులుంటారు.... వీళ్ళ జీవితం పెంచాలని, వీళ్ళ ఎన్నో వసంతాలు చూడాలని వీవనుకున్నావు. కాని వీళ్ళు నీకేమిచ్చారు... నీ జీవితాన్నే యిలిపిస్తుకున్నారు. బాబూ వీళ్ళకోసమా నీవింక కష్టపడ్డది... నీవు వీళ్ళకోసం రేపటి వసంతాన్ని కనుక్కున్నావు... కాని నీ జీవితంలో ఇప్పుడిప్పుడే ప్రవేశించిన వసంతాన్ని వీళ్ళెంత నిర్దాక్షిణ్యంగా నాశనంచేశారురా.... బాబూ భరత్.... నాన్నా.... అడదానికి అత్తవారింట్లో మనసుగల మనుషులు దొరకపోతే జీవితం ఎట్లా వర్తనాశనం అవుతుందో.... చూశావా నాన్నా.... ఈ కూతురిని వదిలి ఎందుకు వెళ్ళిపోయావు.... ఇవన్నీ చూస్తూ నా గుండె ఎందుకు అగిపోలేదు...” అంటూ నిలవిలా ఏడవసాగింది శకుంతల.

“శకుంతలగారూ....మీ తెల్ల ధైర్యం చెప్పాలో తెలియడంలేదు... మన మును గట్టిచేసుకొండి....” అన్నాడు వేణు... అతని కళ్ళలోంచి కన్నీళ్లు గారి కింకపడ్డాయి.

“వేణూ ముమ్మల్ని మేం నానవవరంగా అనుమానించాలి, ఏమీ అనుకో కండి...” అన్నాడు రమాకాంత్

“నా మీది అనుమానం రావడం సహజం... చాలా చెడు జరిగిపోయింది... ఓ పెద్ద గొప్ప ప్రాంతం... ఈ ప్రపంచం కోల్పోయింది...” అన్నాడు వేణు

“భరత్....భరత్...” అంటూ ఏడ్చిదానిలా లేచి ద్వారం దాకా పోతున్న సరూప వేణు గట్టిగా వట్టుకున్నాడు...

చక్రాలంటే కళ్ళకు చురీ పెద్దవిచేస్తూ వేణువంక చూసింది సరోజ.

“శకుంతలా.... ధైర్యం తెచ్చుకోండి. మనం విధికోటి పోరాడటం నేర్చు గోవారి...” అంటూ రమాకాంత్ శకుంతల చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

బయట వరం కురవసాగింది. అకాశం తనకోసం ఏగుస్తోందా అని అని సిందింది శకుంతలకి.

మీ దీర్ఘమిత్రుడి

నారదా అశోక వర్ణన్

రోజూ ప్రభాతం తారేణికి తయారవుతున్న సునీతి, మామయ్య గొంతు విని బయటకొచ్చింది.

“ఏమే కోడలుపిల్లా బాగున్నావా? పలకరించాడు గోవిందంమామయ్య.”

“అ.... అ.... ఇదేనా రావడం!” అంటూ ఆతని చేతిలోని చక్కరకేళిలు, అతడిపొడల బుట్ట, బిందరులద్దాల పొట్లం అందుకుంటూ అడిగింది సునీతి.

గోవిందం గొంతువిని లోపలినుంచి పరుగెత్తుకొచ్చింది సావిత్రిదేవి.

“ఏమే అక్కాయ్ బాగున్నావా. బావగారు కులాసాయేనా మడుబాబు బాగున్నాడా?” ప్రశ్నలవర్షం కురిపిస్తున్న గోవిందంకేసి చూసి నవ్వుతూ, “అంతా క్షేమం. మరదలా, పిల్లలా అంతా బాగు

న్నారా!” ఆతని చేతిలోంచి ద్రివ్రతేసు నందుకుంటూ అడిగింది సావిత్రిదేవి.

“అందరూ బాగానే వున్నారు. కానీ రాజేశ్వరికి ఈ చుద్య కాళ్ళనొప్పలా, నడుంనొప్పి వచ్చాయి. ముడులిప్పిస్తున్నా ననుకో.”

“ఏం! మరదలికి కొడలు తొందరగా రావాలనుందేమో! అందుకే కీళ్ళనొప్పలా, కాళ్ళనొప్పలా అంటోంది” నవ్వింది సావిత్రిదేవి.

ఈ సంభాషణ వాళ్ళకి మామూలే కాబట్టి, ఇవేమీ వినిపించుకోకుండా, తారేణికి ప్రయాణమవుకోంది సునీతి.

స్నానంచేసి ఆస్పత్రు లోపలికొస్తున్న రాజారావు బావగారిని అప్యాయంగా పలకరించాడు “ఏమే కోడలుపిల్లా! నేను

సాయంత్రం పెళ్ళిపోతున్నాను. ఇవాళ కాలేజీకి నెలపు పెట్టి వుండిపోతాడదూ" అన్నాడు. గోవిందం, పుస్తకాలు పదురు కుంటాన్న సువీతిని చూసి.

"ఇవాళ ఇంపార్టెంటు సైన్స్ క్లాసుంది. నెలపు పెట్టడమే" అంటూ "పెళ్ళొస్తా నమ్మా" అని పెళ్ళిపోయింది సువీతి.

"ఎప్పుడు నెలపు పెట్టమన్నా, ఏదో ఒక సాకు, కొంపమునిగిపోయేంత ముత్యమైన పనుంది అంటుంది. ఏం చదువులో ఏమిటో" విసుక్కుంది సావిత్రిదేవి.

"ఇంకెన్నాళ్ళు ఆక్కాయ్! మూడుముళ్ళు పడేస్తే పరి. రాజేశ్వరికి ఒంట్లో అనలు బాగుండడంలేదు. రేపు వేసవికాలంలో రవికి పెళ్ళి చేసెయ్యా లనుకుంటున్నాం. వాడూ సరేనన్నాడు, బ్యాంకులో ఉద్యోగం దొరికింది అదా. నువ్వు నరేనాచే, రాజేశ్వరినీ పిలిచిస్తాను. మిగతా విషయాలన్నీ మాట్లాడుకుందాం."

"అలాగేరా గోవిందం! తప్పకుండాను. మామమాత్రం ఎంతమందున్నాడు. ఒక్క కూతురూ ఒక్క కొడుకూను. దీని పెళ్ళి పువంగా చెయ్యాలనే మా కోరికామా."

"అంత తొందరెందుకు బావా ఇంకొక్క సంవత్సరంపోతే డిగ్రీ అయి పోతుండిగా" అన్నాడు రాజారావుగారు తలదవ్వకుండా

"ఏం పెళ్ళియ్యాక ఆ ఒక్క సంవత్సరం వూర్తిచెయ్య కూడదేంటి"

వెంటనే అందుకుండి సావిత్రిదేవి.

"చెయ్యకపోయినా, నష్టమేముండి ఉద్యోగం చెయ్యాలా ఊళ్లేలాలా ఏదో భగవంతుడి దయవల్ల, మనకి బాగానే వుంది. తనటానికి, ఉండటానికి లోటు లేదు" అన్నారు గోవిందం.

"అమ్మాయి కాలేజీనుంచి రావివ్వ బావా! అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకుందాం" అన్నారు రాజారావుగారు, అపీసుతెళ్ళడానికి నియమిదేడుతూ.

"తమ్ముడొచ్చాడు కదా, మీ రివాళ అపీసుకి నెలపు పెట్టకూడదూ! ఆ కూతురికి తగ్గ తండ్రి" దెప్పకూ అంది సావిత్రిదేవి.

"అందుకే కదా నేను లోంచెయ్యకుండా అపీసుతెకుతున్నాను. మద్యాహ్నం ఒచ్చేస్తాలే. ఇంతకీ మీ తమ్ముణ్ణి చూసిన హడావుడిలో నేను లోంచెయ్యలేదన్న విషయంకూడా మర్చిపోయావన్నమాట. అంతేలే! ఈ ఆడవాళ్ళకి పుట్టింటివాళ్ళని చూసేసరికి, మతిపోతుంది." అందరూ నవ్వుకున్నారు కాస్తేపు. మద్యాహ్నం ఒచ్చేస్తాననిచెప్పి రాజారావుగారు అపీసుకి పెళ్ళిపోయారు.

* * *

"నాకీ పెళ్ళొద్దు, చదువుకుంటాను" అంది సునీతి!

సావిత్రిదేవికి, దాని పట్టుదలా, ఆలా మాట్లాడడం చూస్తున్నకొద్దీ కోపం

వస్తోంది. “ఈ పెళ్ళొద్దా అనలు పెళ్ళే వొద్దా” ఉరుములా వుంది అమెకంకం.

“పోనీలే బావా పెళ్ళయినా ఆ ఒక్క సంవత్సరం పూర్తి చేసేస్తే, దిగ్గి చేతి కొస్తుందిగా. నీతి, నీకేం దిగులు లేదు. హాయిగా చదువుకుండువు గానీ, పెళ్ళి చేసుకుండువుగాని” అన్నారు రాజారావు గారు. ఆ క్షణంలో సునీతికి తల్లిమీద చచ్చేంత కోపమూ తండ్రంటే ఎంతో గౌరవమూ, అస్థాయితా అనిపించింది. మాట్లాడకుండా అక్కడినుంచి లేచి వెళ్ళి పోయింది.

మానం అంగీకారమే కమూ వెంటనే పురోహితుణ్ణి పిలిపించడం, రాజేశ్వరికి కలురు సిద్ధం, ముహూర్తాలు పెట్టేసు కోవడం, కట్నకానుకలు మాట్లాడుకోవడం అన్నీ ఒకదానివెంట ఒకటి జరిగి పోయాయి.

చూస్తుండగా, రెండునెలలూ రెండు రోజుల్లా గడిచిపోయాయి. సావిత్రిదేవి కనలు చైము తెరిడలేదు. ప్రతిరోజూ, పట్టుచీరల దుకాణాలనుట్టా తిరగడం, వెండి బంగారాలకొట్లు తిరగడం, ప్రతి వారాకోటి పెళ్ళివిషయాల గురించి మాట్లాడటం, ఏర్పాట్లు చెయ్యడంతోటే గడిచి పోయింది.

సునీతి కనలు ఈ గొడవంతా ఇష్టం లేదు. కానీ తన మాట వినేదెవడు? నోరు మూసుకుని కూర్చుంది. ఎందుకో తనకి ఏమాత్రం ఉత్సాహం కలగడంలేదు.

కానీ, తల్లికి భయపడి నోరుమూసుకు కూర్చుంది.

ఆ కుట్రముహూర్తం రానే వచ్చింది. తళతళమెరిసే పట్టుచీరలూ, జిగ్గెలుమని పించే బంటెడు నగలూ, ఎన్నున్నా ఏదో కొరక సునీతిని వేదిస్తోంది. హాయిగా నవ్వలేక పోతోంది సునీతి. రవిని చూస్తుంటే, తమ్ముడు మధులా అనిపిస్తున్నాడు.

అయిన నందిందమే అయినా, అన్ని లాంఛనాలతోటే వివాహం జరిగిందారు సావిత్రిదేవి రాజారావులు! ఇంకా ఒక్క సంవత్సరం చదువూ పూర్తికావాలని సునీతి పట్టుపట్టింది కాబట్టి, చదువయ్యే వరకూ శోభనం చెయ్యద్దనుకొన్నాడు. సునీతి నాలుగైదు పార్లు విజయవాడ అక్రూరింటికి వెళ్ళొచ్చింది. వందలకి పట్నాలకి రవికూడా హైదరాబాద్ వచ్చి వెళ్లారు రెండుమూడుసార్లు పెళ్ళయ్యాక సునీతిలో పెద్ద ఉత్సాహం కనిపించక పోవడం, అందరికీ ఏదో కొరకగా వుంది అర్థంకాకపోయినా, ఏదో చిన్నపిల్లలే అని పద్దుకుని ఉరుకున్నారు.

సునీతి ప్రైనలియర్లో కాలుపెట్టింది. రాజేశ్వరమ్మ కోడలివడవు ఎప్పుడు పూర్తవుతుందా అని రోజులు లెక్కపెడుతోంది. సావిత్రిమ్మకి, వీలైనంత త్వరలో మనవజ్జెత్తుకోవాలని వుంది. సునీతి మాత్రం తన చదువూ, కాలేజీ గొడవతప్ప ఏమీ పట్టించుకోవడంలేదు.

సంక్రాంతి పెంపులో కోడల్ని పంపించమని రాసింది రాజేశ్వరమ్మ. కానీ కాలేజీనుంచి 'అజారాహో'కి ఎవ్వరూ ఏర్పాట్లు చెయ్యడంవల్ల సునీతి అజారాహో వెళ్తానని పట్టుబట్టింది. పేషాతు లంతా కలిసి, సరదాగా వెళుతున్నారు, వెళ్ళనివ్వమన్నారు రాజారావుగారు.

సునీతి ఎంతో ఉత్సాహంతో ప్రయాణమైంది కావలసినన్ని తినుబండారాలూ, చేతినిండా డబ్బూ తీసుకుని పేషాతు లంతా ప్రయాణమయ్యారు. ఇన్నేట్లుగా కలిసి పడుపుకువ్వ వాళ్ళంతా, ఈ సువర్ణం కాదానో, తిలకరూ తలొమాలా విడిపోతారన్న భావం వాళ్ళలో జీర్ణించుకు పోయింది. పైనలియర్ లో అందరూ ఎంతో కలిసిపోతుంటారు.

యావత్ ప్రపంచం తిరిగొచ్చినా, మన భారతదేశంలోని సాంప్రదాయ సిద్ధమైన కొట్టి కళలూ సంస్కృతి మరెక్కడా కనిపించవనిపిస్తుంది. ముఖ్యంగా లలితకళలకు పట్టుకొమ్మవంటి దేవాలయ శిల్పసంపద; ఆ గళలూ, వాంపుపొంపుల నృత్య భంగిమలూ, కళ్ళకు కట్టిపట్టు చెక్కిన ఆ శిల్ప పొందర్యం వర్ణనా తీతం; మైమరచి చూస్తున్నారు అందరూ. తవ్వయత్వంలో మునిగి బాహ్య ప్రపంచాన్నే మరచిపోయింది సునీతి. అలాగే నిలుచుండిపోయింది.

“ఎక్స్క్యూజ్ మీ, మీదేవురు?” అ అసరి

చిత కంఠం విని ఉరిక్కినదింది సునీతి. కలవరపాటుతో చుట్టూ కలయజూసింది. తన పేషాతులు కాలేజీవాళ్ళు అప్పుడే అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయి, పదిగజాం దూరంలో కనిపిస్తున్నారు.

సునీతి గదిగబా వెళ్ళిపోయి, చీరకుచ్చెళ్లు అడ్డుపడి తూలిపోయింది. వెంటనే ఆకను పదిపోకుండా అమెని పట్టుకున్నాడు. ఆ స్వర్గలో ఏదో కమ్మదనం, ఏదో హాయి ఒక్కక్షణం అలాగే వుండిపోయి, అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. అతని మొహంలోని అకర్షణ, అతని చూపుల్లో కావ్యాని కందసి కమనీయ భావాలూ, దృష్టి మరల్చుకోలేకపోయింది సునీతి. ఆకను చిరునవ్వు నవ్వాడు. తనూ నవ్వింది! వెంటనే తేరుకుని, “సారీ” అంది ఎలాగో గొంతు పెగల్చుకుని

“పరవాలేదు, పూర్తిగా సడలేదు” అన్నాడు నవ్వుతూ.

“మీరు పట్టుకున్నారు కాబట్టి సరి పోయింది. లేకపోతే పడేదాన్నే” అంటూ కంగారుగా వెళ్ళిపోయింది.

“మేడమ్; ఇంతకీ నా ప్రశ్నకి మీరు సమాధానం చెప్పలేదు” అన్నాడతను అదే చిరునవ్వుతో.

“ఏ ప్రశ్న?” ముందుకు నడుస్తూ అడిగింది.

“మీదేహిరు?”

“అదా! హైదరాబాదు.”

93

“రాకుండా ఎలా వుంటాను?”

“ఆకని మాటలు సంగీతంలా అని
పించాయి.”

“ఎందుకని?”

“నాకు మీ బొమ్మ గియ్యాలని వుంది.”

సునీతి కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.
మీరు బొమ్మలు కూడా గీస్తారా?”

“ఓ...గియ్యాలని బుద్ధిపట్టినప్పుడు.”
వచ్చితే ఆకని బుగ్గలు పొట్టలు వదు
తున్నాయ్.

“ఒకే మనిషిలో, ఒక పైంటిస్టా,
ఒక కళాకారుడూ వున్నాడన్నమాట.”

“మొదటిది నా వృత్తి, రెండోది
ప్రవృత్తి.”

“కవిత్వంలోకూడా ప్రవేశమున్న
ట్టుండే” కొంచెగా నవ్వుతూ అంది
సునీతి.

“ఓ...కదిలించే బొమ్మలు కనిపించి
వప్పుడు.”

ఇలా చిలిపిగా ఇరువురూ ఎంతవేపు
మాట్లాడుకున్నారో, అందరూ భోజనానికి
బయలుదేరేవరకూ తెలిలేదు సునీతికి.

“నే వెళ్లాలి” అంది ఆకని సర్మిషన్
కోసం ఎదురుచూస్తూన్నట్టు సునీతి.

“మనం వేరే హోటల్ కి వెళ్ళి భోం
చేద్దామా?” అడిగాడు ప్రహ్లాద్.

“అమ్మబాబోయ్” తేక పెట్టినట్టుగా
అంది సునీతి.

“ఏం?”

“ ”

“రా: సునీతి వరవాలేదు ”

“మరోసారి.”

“ఎప్పుడూ?”

“రేపే మేం వెళ్ళిపోతున్నాం.”

“మరి?”

“మీరు హైద్రాబాదుకి వచ్చినప్పుడు.”

“అయితే మీకో నే వచ్చేస్తాను.”

“ఓ...” నవ్వింది సునీతి.

సునీతి ప్రేండ్లందరూ భోజనానికి
వెళ్ళిపోయారు, అమె నొదిలేసి. “వాళ్ళం
దరూ వన్నాదిలేసి వెళ్ళిపోయారు” అంది
భయంగా సునీతి.

“పోతే ఏం నే వున్నాగా?” నవ్వుతూ
అన్నాడు ప్రహ్లాద్. ఆతనక చమవుగా,
విబ్బరంగా మాట్లాడుతూవుంటే, ఆళ్ళ
ర్యం, ఆనందం, ఏదో తెలియని అను
బంధం అమెని ఆకనికి దగ్గరకి చేస్తోంది.
సిగ్గుతో తల వారిపోయింది. ఆప్రయ
త్నంగా అమె చూపులు గుండెలమీద
వేలాడుతూన్న మంగళసూత్రాల పైన
వడ్డాయి. అంతే! ఏదో భయం, ఏదో
అందోళన కలవర పెడుతూవుంటే ఏదీ
దానిలా లోపలికి వరుగై వెళ్ళిపోయింది.

“సునీతి....సునీతి” అని ఆకని పిలు
పులు చెవులకి వివరణకూనే వున్నాయ్.

అన్నం తినాలనిపించలేదు. తన గదికి
వెళ్ళి వదుకుంది.

భోంచేసి నొచ్చిన ప్నేహితులూ
లెక్కరల్లా సునీతిని భోజనానికెందుకు

రాలేదని అడిగారు. తల నొప్పిగా వుందని చెప్పి మాట్లాడక పడుకుంది.

ఆ సాయంత్రం అందరూ సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టుకున్నారు. సునీతి రానంటే ఎవ్వరూ బలవంతం చెయ్యలేదు. అందుకు సునీతి మరింత బాధపడింది. తననొదిలేసి, అందరూ వెళ్ళిపోయేసరికి తోడుమని ఏడవాలనిపించింది. గుండె పగిలి పొంగుకొస్తున్న కన్నీటిని అపలేక పోకోంది. ఏడ్చి ఏడ్చి శరణిపోయిన సునీతి మంచమీద వలిపోయి అలోచనలతో మునిగిపోయింది.

రవీ, ప్రహ్లాద్ మార్చి మార్చి కనబడుతున్నారు. ఒకరి తరువాత ఒకరు ఇద్దరూ తనని కాళ్ళకేసి లాగుతున్నట్టనిపించింది. ఎందుకనో రవి అంటే అలిమానంతప్ప ప్రేమ కలగడంలేదు. అశి తప్పే కావచ్చు; కానీ ఏం చేస్తుంది తనూ ఎంత కాదన్నా ప్రహ్లాద్ తో కలుసుకున్న మధురక్షణాలని మరచిపోలేకపోతోంది. రవీ, తనూ చిన్నప్పుడు అడుగున్న ఆటబా, చెప్పుకున్న కబుర్లూ తనూ షాగా, హాయిగా అనిపిస్తాయి కానీ, ఆ కబుర్లలో పులకరింక లేదు. వంపులేదు. అందుకనే రవితో పెళ్ళంటే తనకేమీ అనిపించలేదు. కానీ ఇప్పుడెలా! ఈ బలవంతపు పెళ్ళిచేసుకుని, ఇష్టంలేని కాపురం చెయ్యాలి; 'మనసులేని మనుషు కన్న మరణం మేలు'. అలోచనలతో తల బద్దలవుతూవుంటే 'అమ్మా మీ

కోనం ఎవరో వచ్చారు' అంటూ ఆయా వాచ్చి చెప్పింది. చెరిగిన బొట్టు సరిచేసు కుని, చెదిరిపజ్జులు సవరించుకుని బయటి కాబ్బించి సునీతి. నవ్వుతూ ప్రహ్లాద్ కత్తినించాడు. పొలనముద్రంలో అమృతం దొరికినంత అనందం! వెయ్యి ఏనుగుల బలం ఒక్కసారొచ్చింది. క్షణంలో ఆకని చేతుల్లో వలిపోవాలనిపించింది. కానీ నిలదొక్కుకుని "వచ్చారా" అంది. "రాకుండా వుండగలనా" అదే నవ్వు, అవే చిలిపిచూపులు.

ఇద్దరూ అక్కడ మెట్ల మీద కూర్చున్నారు. ఇరువురి మధ్యా ఏదో మానం! ఇరువురి హృదయాల్లో ఏదో కల్లోలం! అలా కొంతసేపు గడిచింది.

"మీకు తెలుసా? నేను వివాహితని."

"తెలుసు."

ఎలా?"

"నీ గుండెలమీద ఊగులాడుతూన్న ఆ మంగళసూత్రాలే చెబుతున్నాయి."

"మరి?"

"అయినా, నీ మనసు నాదనిపిస్తోంది."

"అయితే ఏం లాభం?" అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగింది.

"సునీతి! నేనొక డాక్టర్ని. ఎందరో అడవాళ్ళు నా క్లినికంలో కలస్తవచ్చారు. అమ్మ పెళ్ళిచేసుకోమని పోరుపెట్టింది. వాన్నగారు మందలించారు అన్నీ కాదన్నాను. నేను మెచ్చినప్పటి దొరికితే తప్ప

కుండా చేసుకుంటానన్నాను. ఆ రోజు మవ్వ ఆ కిల్పాల మధ్య, అపురూప కిల్ప సుందరిలా ఆగుచిందావు. ఆయస్కాంతంలా నీ పైపుకు అకర్షితదనయ్యాను! అనాడే తెలుసు నాకు; నాకూ నీకూ మత్త ఇంత పెద్ద అమాతముందని! కానీ, నిన్ను మరచిపోవడం నావల్ల కాలేదు. నీ పరిస్థితి అలాగే వుందని ఒక ప్రేమికుడిగా కాక, ఒక వైద్యుడిగా గ్రహించాను. అందుకే మళ్ళీ మళ్ళీ నీ దగ్గరికొచ్చాను. మనీ! మీ కాపురాన్ని పాడుచెయ్యాలని కాదు. కానీ, నా కెండుకో అనిపించింది, నీకా వివాహం ఇష్టం అయివుందదని!”

సునీతి చెంపలమీదుగా కన్నీళ్ళు దార కట్టాయి. జరిగినదంతా ఆ త ని తో చెప్పింది. తన సమస్యకి పరిష్కారం కోరింది.

“సునీతి: మన ప్రేమని సమాజం హరించదు. మన కలయిక పెద్దలు ఒప్పుకోరు. నువ్వు రాణీవడి ఆకనితో సంసారం చెయ్యడమే మేలు.”

“మానవత్వమున్న చనిషి మానసిక కాస్ట్రాన్ని తదివిన వైద్యుడిగా మీరూ ఆ మాటే ఎలా అనగలుగుకున్నారు! బలవంతపు పెళ్ళి చెయ్యడం, మెడకి ఉరి తాడు వీగించడమవదా!” వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

“అయితే నీకు రైర్యముంటే పెద్దల నెదిరించు! ఉన్నది ఉన్నట్టు చెప్పియ్!” సునీతి తల విమురుతూ లాలిస్తూ అన్నాడు

ప్రహ్లాద.

“కానీ,.....”

“ఏమిటి! ఇన్నాళ్ళూ ఆ త ని తో కాపురంచేసి, ఎలా తెగతెంపులు చేసుకోవాంనే నీ బాధ!”

“అసలు నేను కాపురానికే వెళ్ళలేదు.”

ప్రహ్లాద అమెని గుండెకి హత్తుకున్నాడు. తేబురుమాలు తీసి, కళ్ళు తుడిచాడు ఓదార్పుతో.

గుండె గుండె కలిసి, ఎన్నో గునగునలు చెప్పకున్నాయ్! ఇరువురిలోనూ ఏదో స్తబ్దతలాంటి ప్రకాంతక ఏర్పడింది. వక్కవక్కగా కూర్చుని ఎన్నో విషయాలు చర్చించుకున్నారు. కాలం తళారమీద దొర్లిపోయింది.

“వెళ్లొస్తా” నన్నాడు ప్రహ్లాద.

“పరే” నంది సునీతి.

కనుమరుగయ్యేవరకు చెయ్యావుతూ ఒకరికి ఒకరు వీడ్కోలు చెప్పకున్నారు.

తేలికపడ్డ హృదయంతో వచ్చి మంచమీద వాలిపోయింది. సినిమానుంచి ప్లేహికలంతా తిరిగొచ్చాక, అందరికో పాటు తానూ కాస్త ఎంగిలిపడింది.

* * *

సునీతి మాటలు విని నోట మాటరాక మూగవాడిలా కూర్చున్నారు రాజారావు గారు. నెత్తినోరూ కొట్టుకుంది సావిత్రి దేవి.

ఈ ఇంటిపేరు పాడుచేస్తున్నావు” అన్నాడు తమ్ముడు మధుబాబు, అసహ్యించుకుంటూ.

సునీతి చలించలేదు ధృఢ విశ్వాసంతో మనోనిబ్బరంతో, అనలు తొణకలేదు

ఆ రోజు ఇంట్లో అందరూ ఉపవాసమే. పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టలేదు, ఎవరూ. ఆ సాయంత్రానికి ఉన్నట్టుండి రాజారావుగారు, 'గుండెనొప్పి' అన్నారు. మదూ డాక్టర్ని పిలుచుకురావడం, రాజారావుగారిని ఆస్పత్రిలో చేర్పించడం అంతా జరిగిపోయింది. కాంతో మదూ, సావిత్రిదేవి సునీతికో మాట్లాడడం కూడా మానేశారు. తండ్రి వర్తిపతి అందోళన కరంగా వుండని తెలిసి, వెయ్యిదేవుళ్ళకి మొక్కుకుంది సునీతి, ఆయనని కాపాడమని. దాదాపు పదిహేనురోజులు పట్టింది, రాజారావుగారు ఇల్లుముఖం పట్టడానికి. ఈలోగా ఈ వార్త తెలిసి గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మ, రవీ, అంతా వచ్చారు, రాజారావుగారిని చూడడానికి.

సావిత్రిదేవి ద్వారా విషయాలన్నీ తెలుసుకున్న గోవిందం చిందులు తొక్కారు. తను ఇంటి పదుపుపర్యాద అంతా గంగలో కలిసిపోయిందని కుమిలి పోయింది రాజేశ్వరమ్మ.

"పదిమందిలో ఒకసారి తాళికట్టించుకుని ఏ సంబంధమూ లేనట్లు ఆ తాళి తెంచుకుని మరొకడిచేత పుట్టె కట్టించుకోవడానికి ఏనాడయితే నా మామరు సిద్ధపడిందో, అప్పుడే అది నాకు మామరు కాదనుకున్నాను." తల వాడుకున్నారు

రాజారావుగారు.

అందరి చూపులా సునీతిపైన బిడ్డాయ్ బోసులో విలబిడ్డ దోషిని చూస్తూన్నట్టు చూస్తున్నారు అందరూ.

సునీతిలో ఆత్మాభిమానం బుసలు కొట్టింది. చాళ్యందరి మాటలూ వింటూ వుంటే, చాళ్యమీద అనవ్వాం పుట్టింది.

"ఒకడిని పెళ్ళిచేసుకుని, ఇంకొకడితో సంసారం చెయ్యాలనుకోవడం వ్యతిచారంతో నమానం" కనిగా అన్నాడు రవి.

"రవీ" కోపంగా అరిచింది సునీతి.

"చెయ్యగా లేనిది చెప్తే తప్పా; పొరుషం, దోషం తాగానే వుండే"

ఆ మాటలలోని ఏహ్యభావాన్ని హేళనని భరించలేకపోయింది సునీతి. "షణ్డం నా ఇష్టం. తాళి కట్టాను కదా అని నీ ఇష్టం వొచ్చినట్టల్లా మాట్లాడే హక్కు నీరు లేదు." ప్రతిమాటా నొక్కి పలుకుతూ అంది సునీతి.

"మాట్లాడే హక్కేకాదు, తాళి కట్టిన భర్తగా నాలుగు తగిలించే హక్కు మాత్రా వాడికుంది" కొడుకుని నమర్చింది రాజేశ్వరమ్మ.

"చేసింది చాలక హక్కుల గురించి మాట్లాడుకోండి, పెద్ద లాయరులాగా" అన్నారు గోవిందంగారు.

"అవును. నేను లాయర్నే అవుతాను. మీకు బుద్ధిచెప్పడానికయినా 'లా' చదువు తాను," ఉక్రోశంతో అంది సునీతి

"ఏం చదువులే ఏం మనిషికి చీతి, చీతి వుందా?" పళ్ళు పటవటా కొరికాడు గోవిందం.

"నీతిమాలిన పని నేనేం చెయ్యలేదు, చూచుక్కా."

"ఇంకా ఏం చెయ్యాలి? పదిమంది లోనూ తలెత్తుకోలేకుండా చేశావు." తంజానుకున్నారు రాజారావుగారు.

"పెళ్ళిచేసుకున్న తర్వాత చితికుండగానే వేరొకడితో కాపురం పెట్టడానికి పట్టమయ్యావు. పరువుగా చితికేవాళ్ళకి ఇంతకన్నా అవమానం ఇంకోటి లేదు" సునీతికిని కొరకొలా చూస్తూ అంది పాపిశ్రీదేవి.

"అవలు నా కిష్టంలేని పెళ్ళి చెయ్యడం మీ తప్పు కాదా? ఎంత ప్రయత్నించినా రవిని నేను ప్రేమించలేక పోతున్నాను. ప్రవ్లాద్ నేను చిత్రంగా కలుసుకున్నాను. కానీ, మిమ్మల్ని బాధపెట్టి, నేను అకట్టు పెట్లే చేసుకొను; కానీ, ఒకటి మాత్రం విజయం, రవితో మాత్రం సంసారం చెయ్యను" ఎవరి సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా, గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి లోపలికి వెళ్ళిపోయి, తన మంచంమీద పడుకుని, వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది సునీతి.

గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మ, నానూబలూ అన్నారు, 'గుణంలేని పిల్ల' అని, 'చెడిపోయిన పిల్ల' అని!

పాపిశ్రీదేవి, రాజారావులు ఎంత వారిందినా ఎవరక, ఇక ఆ ఇంటిలో ఆ రోజుతో వంబందం తెగిపోయిందంటూ, గోవిందం రాజేశ్వరమ్మ రవి వెళ్ళి పోయారు.

'విధాకులకు తప్పకీర్తనద్దని, కావాలంటే రవికి మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోమని' చితిమాలారు రాజారావుగారు గోవిందాన్ని.

కాలం గడుస్తోంది. పద్మకాసులో ప్యాసయిన సునీతి 'లా' కాలేజీలో చేరింది. రవి మాత్రం ఒక మంచి కుబ్జ ముహూర్తాన, తల్లికి తండ్రికి నచ్చిన పిల్లని చేసుకుని ఇంటివాడయ్యాడు. డి.కాం. పూర్తిచేసిన మధూ ఇక చదవనని, బ్యాంకులో చేరాడు. రాజారావుగారు మాత్రం మంచం దిగడంలేదు. పాపిశ్రీదేవికి బ్లెడ్ ప్రెషరు, గుండెదడ సబ్బు కున్నాయి.

సునీతి, ప్రవ్లాద్ కేవలం మంచి ప్లేహతులుగా మిగిలిపోయారు. డా॥ ప్రవ్లాద్ కాకినాడలోనే ప్రాక్టీస్ పెట్టాడు. డిప్రెషన్ తప్ప, సునీతి, ప్రవ్లాద్ కి కలుసుకునే అవకాశాలే లేకపోయినా, అవనిందలూ, అభాండాలూ, రోజుకొకటి పుడుతూనే వున్నాయ్ అయినా సునీతి తీవ్రమైన వుండి, చాణునుకోలేదు.

కాలం ఎవరికోసమూ అగడు. అన్ని పాస్తులున్నాయ్. ఒక్కడే కొడుకు. మధుబాబుకు సంబంధాలొస్తూనే వున్నాయ్.

సావిత్రిదేవిని ఓంటరికనం బాధిస్తోంది. సునీతికో సునసువిప్పి మాట్లాడలేక పోతుంది. ఉన్న ఒక్క కోడలుబ్బానూ, సునీతి వివాహం ద్వారా, దూరమయ్యాయి. తర్త అనారోగ్యం అమెని పీడిస్తోంది. కనీసం కోడలైనా వస్తే ఇంట్లో కొత్తదనం, కొత్త ఆశలు చిగురిస్తాయనుకుంటి. మంచి సంబంధంచూపి భాయంచేసింది, ఇప్పుడు ఒక్క సునీతి తప్ప ఆ ఇంట్లో ఎవ్వరూ ఓంటరివారు కారు.

మధుబాబు భార్య ఇయకి సునీతిమీద గౌరవం లేదు. ఏవో సూటిపోటీ మాట

లంటూనే ఉంటుంది, అవకాశ వాల్చి నవ్వుదల్లా:

వంకోద్దారకు కలిగిన మురిసి పోయాడు రాజానామగాడు, సావిత్రిదేవి. సునీతి ఆ సవత్సరమే 'లా' పట్టా వంతుకుందన్న విషయం ఎవరూ నట్టించుకోలేదు. ఆ సంకోష ఒక్క అమెకే పరిమికమై పోయింది ప్రహ్లాద్ మాత్రం నాలుగుపేజీల ఉత్తరం రాశాడు ఉత్తరం కోసాటు, ఒక రవ్వన్ 'ఫర్వ'లో 'లా' అపీసరుకోసం చేసిన ప్రకటన కొదా వంపించాడు. పేరే ఊర్లో అంటే లిట్లో వాళ్ళు అనుననడంలేమో అనీ. ఉన్న

ఈలోనే కాబట్టి ఎవ్వరూ అభ్యంతరం చెప్పలేదు. సునీతికి ఆ ఉద్యోగం అవలీలగా ఉచ్చింది.

రవికి ఒక కొడుకు ఒక కూతురూ. మధూకీ ఒక కొడుకూ ఒక కూతురూ. కాలం పుడగానే గడిచిపోతోంది. సునీతి సంపాదనలో, ఏ పండగొచ్చినా అందరికీ బట్టలు కొంటుంది. మేనకోడలు 'వర్ష'కి గొలుసు మురుగులూ చేయించింది. ఇప్పుడు సునీతి పైన ప్రత్యేకంగా ప్రేమ చూపించకపోయినా, కనీసం అసహ్యించుకోవడంలేదు. సునీతి జీవితంలో సంతోషకరమైన రోజు, ప్రహ్లాద్ దగ్గరి నుంచి ఉత్తరం వచ్చినరోజు.

కాలప్రవాహంలో మరో మూడు వసంతాలు గడిచాయి. రాజారావుగారూ, సావిత్రిదేవి ఇంచుమించు ఒకరి కరువాత ఒకరు, సంవత్సరం తిరక్కుండనే కళ్లు మూశారు. చింత గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మ ఒచ్చి మధుని వంకరించి వెళ్లారు. సునీతి మాత్రం శత్రువుగానే మిగిలి పోయింది తల్లి తండ్రీ పోవడం, మరదలు జయ రువరుసలూ, సునీతికి ఆ ఇంట్లో వుండడం కష్టంగానే వుండి.

భగవంతుడు చిమ్మని చీకట్లో మిణుగురు పురుగుని ప్రవేశ పెట్టి, వెలుతురుండనే భ్రమలో చిరుతలు కల్పిస్తాడు. లేకపోతే మనిషి నిరాశతో కుమిలి పోతాడేమో.

సునీతికి కంపెనీద్వారా డిప్యూటీమన్ మీద రెండేళ్ళకోసం రష్యాకి వెళ్ళే అవకాశం వచ్చింది. సునీతి ప్రయాణమయింది. ప్రహ్లాద్ హైదరాబాద్‌వాడు సునీతిని సాగనంపడానికి, సునీతి ప్రహ్లాద్‌ని, ఎవరినైనా మంచి అమ్మాయిని చూసి పెళ్ళిచేసుకోమని ఎంతో నవ్వు తెప్పింది. అతను 'సపేమిరా' కాదన్నాడు. 'మనువాదవంత మాత్రాన, మనసులు కలిపిన మనం భార్యారర్థం కాదంటావా?' ప్రశ్నించాడు ప్రహ్లాద్.

"కాదు ప్రదా.... కానీ.... నేను నీ రాష్ట్రం, నీ కేమీ చెయ్యలేనప్పుడు, నా సాంగత్యం నీకు ఎండమావిలాంటిది కాదూ? నీళ్ళలా అగుపించినా దప్పిక తీర్చుడుగా."

"నీతి: నీ మనస్సులోని చల్లదనం నా భస్మికి తీరుస్తుంది. నీ మాటలలోని కమ్మదనం, నాకు కొండంత బలాన్నిస్తుంది.

"నీ ఉత్తరాలు నాకు తోడుగా నీవులేని కొరత తీరుస్తాయి. సునీతి: నారానికో ఉత్తరం రాస్తావుకదూ?" అతని గొంతు లోని జీత, సునీతిని కణిలించి వేసింది.

"ప్రదా: ఇది ఎన్ని జన్మలబంధమో, ఈ జన్మలోనూ పరిస్థితులు దూరమైన మనవి. దగ్గరకి చేర్చింది. కానీ, సమాంతర రేఖల్లా, మనం మాత్రం వేరువేరుగా మిగిలిపోయాం" కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ అంది సునీతి.

“సునీతి: నీ కథ్యంతరం లేకపోతే మనం ఇప్పుడు పెళ్ళిచేసుకోవాల్సిగా, అథ్యంతరం చెప్పిన అమ్మా నన్నా పోయారు. రవీ, మధూ పిల్లల తండ్రులయ్యారు. మన తె:దుకీ కిడి”

“ప్రదా: ఇంకా గోవిందం మామయ్యా, అత్తయ్యా పున్నారుగా! పైగా, మాట తప్పినదాన్నవుతానేమో” అలోచనగా అంది సునీతి.

ప్రహ్లాద్ పకవకా వచ్చాడు. “నీ మాట ఎవరికి జ్ఞాపకముంది నీతి: నీ మూటే జ్ఞాపకం వుంచుకున్నారు. ఈనాడు, నీ సంపాదనంతా వాళ్ళ తినిపోతున్నారు అందుకే కిక్కురుమనడంలేదు. అదీ లేకపోతే, ఏనాడో నీ అర్థానికి గిన్నాది లేనేనారు” అన్నాడు.

“ఈ మీరు మరి అన్యాయం: అదేం కాదులేండి.” చిరుకోపం ప్రదర్శించింది సునీతి.

“సునీతి: నువ్వు రష్యా వెళ్ళడం, మానుకోహదదూ?” అన్నాడు పీరియన్ గా ప్రహ్లాద్.

“ఏమీ: ఎందుకనీ?” అశ్చర్యంగా అడిగింది సునీతి.

“నీతి: నాకేదో భయంగా వుంది, నువ్వెక్కానంటూంటే”

సునీతి పకవకా వచ్చింది. “నేనేం చిన్నపిల్లనా ప్రదా!” అంటూ మరి కాస్తేపటిలో ఆమె మొహంలోని నవ్వు మాయమయింది ప్రహ్లాదకేపి చూసింది

“ప్రదా: నువ్వు నన్ను మర్చిపోయి పెళ్ళిచేసుకోహదదూ: ఎందుకు నీ జీ: కాన్ని పాడుచేసుకుంటావు?”

ప్రహ్లాద్ తలెత్తి సునీతి కళ్ళలో! తీక్షణంగా చూశాడు.

“నీతి: నువ్వీమాట ఏలా అవగతిగావు మనసా వాదా నువ్వు తప్ప, నాకే పేరూ: ఏ రూపం గుర్తుండదు. మనకీ పెళ్ళి: జరగకపోయినా, ఒకరిశ్రేయస్సును కోరి ఇంకోకరం బ్రతుకుకున్నాం ఈ జీవి కానికి పెళ్ళంటూ జరిగితే, అదొక్క పీకోనే: కంఠో కూడా నురో ప్రీవి నా తాత్పర్యం ఈపించుకోలేను,” నీతిలేని, తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ అన్నాడు.

నీతికళ్ళ నీటికుండలయ్యాయి. అవేద వకో, ప్రదమీడి అభిమానంకో గుండె బరువెక్కింది: ప్రదలాంటి వ్యక్తిని భర్తగా పొందేతాగానికి నోడుకోక పోయినా, కవీనం, అతనికో కలిసిన స్నేహబంధానికి, మనసులోనే భగవంతుడికి కృతజ్ఞతలు చెప్పకుండు. మరో జన్మంటూ వుంటే, తప్పకుండా ప్రదకి తాత్పర్యం పుట్టాలని కోరుకుంటే.

ఇరువురి గుండెల్లోనూ ఏదో అవ్యక్త మయిన బాధ: ఇరువురి మనస్సుల్లోనూ ఏదో వ్యధ, ఇరువురి కళ్ళలోనూ ఏవేనో కోరికలు:

ఏవీ నెతవేరక, మూగగా ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ కాలం గడుపుతున్నారని ఇద్దరూ

సునీతిని ప్లేట్ ఎక్కించి, కాలినాడ వెళ్ళిపోయాడు ప్రహ్లాద్: ఆ రోజుల్లా, వారిద్దా గురించి, కథలు కథలుగా చెప్పుకుని నవ్వుకున్నారు జయా, మధూ, గోవింద్, అందరూనూ:

* * *

కాం గడుసులో రెండు వసంతాలూ, ఇద్దే గడిచిపోయాయి. షేతుంగా తిరిగొచ్చింది సునీతి:

సునీతి వచ్చేసరికి తమ్ముడు మధూ ఊర్లో లేడు. తీరిక కలగలేదనీ, జయ కూడా ఏర్పోర్లోకి వెళ్ళలేదు.

గాలుపడ్డ మనస్సుకో, తనవాళ్ళ వళ్ళూ చాలేదని, కాళ్ళీ గుటుంటూ వాస్తున్న సునీతికి, ప్రహ్లాద్ ఎదురయ్యాడు దారిమధ్యలో, వారు చైరు పంక్తిరవడంవల్ల, రావడం అలస్యమైందన్నాడు.

ప్రహ్లాద్ని చూడగానే క్షణంలో సునీతి బాధ మాయమయింది. జీవితంలో తనకోసం ఎదురుచూసేవారొక్కరయినా ఉన్నారన్న విషయం, తనకెంతో తృప్తినిచ్చింది. కలుగు చెప్పుకుంటూ ఇల్లు చేరుకున్నారు.

సునీతి ప్రహ్లాద్కో రావడం, జయ భరించలేకపోయింది. కనీసం ఆకన్న పలకరించకపోగా, నిర్లక్ష్యంగా చూసింది. సునీతి మనస్సు చిమక్కునుంది. తనే రోవరికి అహ్వనించింది.

తన గదిలోకి దాకితీసిన సునీతి, తన గదిలో ఏవేవో ఇతర వస్తువులుండడం చూసి అశ్చర్యపోయింది

“జయా! ఈ సామాన్లన్నీ ఎవరివి? నా అల్మారా, నా మంచం, నా డేబిటా ఆఫీస్ ఏవీ?” అడిగింది సునీతి.

“నీ వస్తువులు, నువ్వు లేవు కదా అని, అవతం అవుటుహవునులో పెట్టింది, ఈ గదిని, ఇద్దరు కాలేజ్ స్టూడెంట్స్, ‘బాంబర్స్’కి అద్దెకిచ్చాం. వాళ్ళు హోటల్లో తిని కాలేజీకెళ్లాచ్చి, ఊరికే ఇక్కడ పడుకుంటారు. అనవసరంగా ఈ గది ఖాళీగా ఎందుకుంచాలే నీ, మీ తమ్ముడే ఈ పని చేశారు. గుక్క తిప్పుకోకుండా, పాతం అప్పజెప్పనట్లు చెప్పింది జయ.

సునీతి మనస్సు చిమక్కునుంది “పోనీ తను లేనప్పుడు అద్దెకిచ్చినా, తనొస్తున్నానని తెలిసింప్పుడయినా ఖాళీ చెయ్యమనొచ్చుకదా!” అనుకుంది, కానీ అమాతే పైకి ఆనలేకపోయింది సామానంకా ఒక మూరిగాపెట్టి, జయ అందించిన కాఫీ కప్పునందుకుని, “జయా! మరోకప్పు ప్రహ్లాదుకి కూడా ఇవ్వు” అంది. అయిష్టంగానే వెళ్ళి మరోకప్పు కాఫీ తీసుకున్నాచ్చి ప్రహ్లాద్ కిచ్చింది

కాఫీతాగాక, సునీతి తను తెచ్చిన సూట్ కేసులు తెరిచింది. అందులోంచి, ఒక చక్కని టిల్లా బీవర్లు, ఉరెన్ పాంటు పీసూ, టూ ఇన్ వన్ చక్కటి కేవరికా

ర్థరూ తీసి ప్రహ్లాద కిచ్చింది. జయ ఆహ్లా మొహం పెట్టింది. అటువంటిదే తీసి, "ఇవి మధూకీ," కొన్ని ద్రెవ్స్ తీసి 'పిల్లల'కనీ, కొన్ని చీరలు, 'జయ కోసం,' తను తెచ్చినవన్నీ చూపించి. జయకిచ్చింది.

మరికొన్నేపు కూర్చుని, ప్రహ్లాద పాయంత్రం కలుస్తానని హోటల్ కెళ్ళి పోయాడు.

"భోంచేసి వెళ్ళమని చెప్పారనిపించినా, జయ పిలవనందువల్ల, సునీతి చెప్పలేక పోయింది.

హోటల్ సరోవర్, రూం. నెంబరు 109 అని చెప్పి ప్రహ్లాద వెళ్ళిపోయాడు.

"అతన్నిక్కడే భోంచెయ్యమంటే పోయేది" అంది నెమ్మదిగా సునీతి.

"ఓ తమ్ముడొప్పుకోరు" అచ్చితంగా అంది జయ.

సునీతికి ఆత్మాభిమానం దెబ్బతిన్నట్టుపించింది. అంటే ఆ ఇంట్లో, తన తమ్ముడికీ, మరదలుకీ ఇష్టంలేనిది, వాళ్ళ ఆనుమతిలేకుండా, తను ఏ పని చెయ్య కూడదన్నమాట. చివరికి, ఒక మనిషిని రోజునానికి పిలిచే హక్కుకూడా తనకి లేదన్నమాట.

"వాడేమిటి ఒప్పుకునేడి? నా కన్న చిన్నవాడు, నాది పర్మిషన్ కావాలా నాకు" అంది చూచుచున్న సునీతి.

ఆ మాటలకి జయ కనమెత్తివదలాలా అరిచింది. "చిన్నవారయితేనేం! బుద్ధిలో

పెద్దవారే!" అంటూ.

ఇద్దరిమధ్యా మాటామాటా పెరిగింది. అనుకోకుండా, మధ్యాహ్నానికి, కేంపు నుండి తిరిగొచ్చిన మధూ, ఈ గొడవంతా చూసి విసుక్కున్నాడు. "అక్కా! దానికి బుద్ధిలేకపోతే, నువ్వు వారు మూడుకోసాదదూ" ఆ నేటిప్పటికి సునీతికి కళ్ళుతిరిగిపోత పనయింది. జయముందు మధూ అట్లా మాట్లాడడం అవమాన మనిపించింది. తనకి తెలియకుండానే కళ్ళుంట చీళ్ళు జంజలా రాలాయి.

ఏదో ఆందరూ, ఎంగిలికడి లేచారు. మధూ, జయ, పిల్లలూ, ఎవరి ధోరణిలో వాళ్ళున్నాడు కానీ, అభిమానంగా సునీతిని పలకరించేవాళ్ళే కరువయ్యారు.

ఏడ్చిఏడ్చి ఆరిసిపోయిన సునీతి, ఏదో విక్టర్యానికొచ్చినదానిలా, లేచి మొహం కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకుని తయారైంది.

"నేనలా బయటికెళ్లాస్తాను" అంది ముక్తసరిగా.

"ఎక్కడికి? ప్రహ్లాద దగ్గరకేనా?" కటువుగావుంది మధూ కంఠం.

"అవును." నిశ్చయంగా అంది సునీతి.

"ఎందుకు?"

ఒక్క నిమిషం సునీతికి ఎం చెప్పాలో తెలిలేదు.

"చువక్కాంతికోసం" అంది.

"అదిక్కడ లేదా?"

“లేడు గనకనే” అంటూ సమాధానం
కొనం ఎదురుచూడకుండా వెళ్ళిపోయింది
సునీతి.

‘జరిగిందంతా విని ఎంతో బాధపడ్డాడు
ప్రహ్లాద్.

“నీతి! ఇప్పటికయినా మించిపోయింది
లేదు. మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం. నిన్ను
నాదాన్ని చేసుకుని ఎవ్వరూ నోరెత్త
కుండా చేస్తాను” అన్నాడు ప్రహ్లాద్.

“ప్రహ్లా! ఈ వయస్సులో మనం
పెళ్ళిచేసుకుంటే వచ్చుతారేమో? అమా
యకంగా ఎంబి సునీతి.

ప్రహ్లాద్ పకపకా నవ్వాడు. “నీతి!
వయస్సు పెరుగుతుంటేనే, కోడు అవ
సరం. యౌవనంలో కోడుకంటే ఉదేకం
ఎక్కువ. అయినా, నీకు నంబైదాటినా,
పెళ్ళిచేసుకోవడానికి. నేను సిద్ధపడ్డాక
ఎవరో నవ్వితే మనకేం?”

సునీతి మనస్సు అనందంతో తేలి
పోయింది. ప్రహ్లాద్ దేముడిలా అనిపిం
చాడు. అతని చెంత శేషశివతం గదవడం
కన్న వేరే సరమార్థం లేదనుకుంది.
పైగా తను ఎవరికొనం త్యాగం
చెయ్యాలి? అనిపించింది. వెంటనే
“సరే” నంబి.

ప్రహ్లాద్ ఉబ్బి తబ్బిల్చియ్యాడు. అ
నిమిషంలో రెండు మనసులూ ఏకమై
అనందంలో తేలిపోయాయి.

• • •

రిజిస్ట్రార్ - అఫీసులో - ప్రహ్లాద్,
సునీతి వోటీసిద్ధారని మధూ ద్వారా
తెలుసుకున్న రవి సునీతికి లాయర్
వోటీసు వంపించాడు.

“తనకి సునీతికి విడాకులు జరగలేదు
కాబట్టి, లా ప్రకారం అమె ఇంకా తనకు
లార్యేననీ, అప్పుడు అమెకి మతిస్థిమితం
లేకపోవడం వల్ల. తను మరో పెళ్ళి
చేసుకోవలసి వచ్చిందనీ, ఇప్పుడు, బాగు
వడింది కనుక, భార్యగా తాను అంగీక
రించడానికి సిద్ధమేననీ” అందులో వుంది.

అది చదివిన సునీతి కుప్పలా హాతి
పోయింది. తల్లిదండ్రుల మాటప్రకారం.
తప్పకకదం ఇష్టంలేక, తను కోర్టు
తెళ్ళి విడాకు లదగలేదు. పైగా, రవి మళ్ళీ
పెళ్ళిచేసుకున్నాక, తన పెళ్ళికి వారు
పెట్టిన వగలా, బట్టలు కూడా తిరిగి
పంపించేసింది.

ఇప్పుడు రవి అత్యంతరం ఇప్పుడు
తను ప్రహ్లాద్ని చేసుకుంటున్నానంటే
వంపిన వోటీసుకి అర్థమేమిటో బోధ
పడలేదు కాస్తేపు. తరవాత తెలిసింది
ఇది మధూ, రవి అందరూ కలిసి పన్నిన
కుట్ర అని. తనని ఖయపెట్టి తన దగ్గర
దమ్ము లాగడానికి పన్నిన కుట్ర అని.
వెంటనే బుక్ర కేవలం ఒక ఆదానిలా
కాక, ఒక లాయరులా ఆలోచించడం
మొదలుపెట్టింది. కొంతరు వోటీసు
పంపించింది, అనలు తనకు మతిస్థిమితం

లేదని, ఎలా, ఎప్పుడు ఎవరు ఖుజువు చేశారని. కోర్టుద్వారా ఆ విషయాలు ఖుజుపై, విచారకులు లేనిదే, తాను ఎలా పెళ్ళిచేసుకుని ముగ్గురు పిల్లలకి తండ్రి కూడా ఆయ్యాడనీ....వగైరా.. వగైరా పాఠాంట్లకో.

తనకి తెలుసు న్యాయం తనవైపే వుందనీ, ధర్మం గెలుస్తుందనీ; తేలికపడ్డ మనసుకో, వెళ్ళి అద్దం చూసుకుంటి, అక్కడక్కడా వున్న తెల్లవెంట్రుకలు, తనని పరిహసిస్తున్నట్టనిపించింది. కంటి కింద ఏర్పడ్డ చారలు, తనకేసి చూసి దిరునవ్వు సవ్వుతూన్నట్టనిపించింది.

మనసుమాత్రం. పురివిప్పిన మయూరిలా, నాట్యంచేసింది, భవిష్యత్ దర్శనం చేసు కుంటూ; అంకలోనే 'భయం', హృదయాన్ని కలవరపెట్టింది. 'సమాజం హర్షిస్తుందా? నేను చేసింది న్యాయమని నమ్ముతుందా? ప్రేకో న్యాయం, పురుషుడికో న్యాయం విధించిన ఈ సంఘం, కోర్టు తీర్పుచెప్పి న్యాయం చేకూర్చినా, దాన్ని గౌరవిస్తుందా?

అనలు ఏడి న్యాయం; ఏడి ధర్మం; ఈ చదరంగంలో తప్పేవరికి? ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం దొరకక కల వట్టుకుని కూర్చుండి సునీతి! కాదు— న్యాయవాది సునీతిదేవి!

కవిత్వం

కవి

నేను కవిత్వం కాంక్షపానికి రాయలేదు. ప్రతి కవిత్వంనూ ఏదో ఒక విషయం, నలుగురూ ఆలోచించవలసి ఉన్న విషయం - వారి దృష్టిలోకి తేనాననే లక్ష్యంకోసం రాస్తున్నాను. కథలు రాసినా, కబుర్లు రాసినా, వ్యాసం రాసినా తొలి నుండి నా రచనా లక్ష్యం అదే.

నేను స్వయంగా చిత్రకారుడిని. అరేళ్ళు పైన ఆర్ట్స్ కాలేజీలో చదివి, డిప్లోమా పొంది, పదేళ్ళు చిత్రకారునిగా ప్రభుత్వోద్యోగం చేసినవాడిని. వందలాది స్థానిక, జాతీయ, అంతర్జాతీయ కళా ప్రదర్శనలను చూసినవాడిని. చిత్ర, లెక్క కళల్ని గురించి చదవగలిగినంత తదిది, రాయగలిగినంత రాసినవాడిని. ఎమర్జన్సీ మీద పెయింటింగులు వేసి అమెరికాలో కూడా ప్రదర్శింపజేసినవాడిని. “నటాల్”.....”గా నలుగురూ మెచ్చుకున్న ఏకైక చిత్రకళా “సంచిక” అవదగిన “కళ” అరు సంపుటాలు ఎడిట్ చేసి, ప్రచురింపజేసినవాడిని.

చలనాని ప్రసాదరావు

కనుక — ఈ చిత్ర లెక్కల రంగాల్ని గురించి పాధికారంగా మాట్లాడగల ఆర్హత నాకున్నదని ఇప్పుడుగాడు, పన్నెండేళ్ళ క్రితమే అనుకున్నాను. అలా అనుకుని ఈనాటి అధునిక కళగా చలామణి అవుతున్న చిత్రకళలోని కొన్ని వంచనా దోరణులను.... వాటిని ప్రోత్సహిస్తున్న కళోద్ధారకులందరిదే పెద్దలనూ

....ఈ కుహానా కళ గురించి ఏమీ తెలియకపోయినా, తెలిసినట్లు నటించటమే "కళాభిజ్ఞక" అనుకుని అత్యవంచన చేసుకునే "కళాభిమాను"లనూ.....

ఈ కథద్వారా బట్టబయలు చేయడం, ఆ విధంగా పాఠకులకు నిజం చెప్పటం నా లక్ష్యం.

అది విజయవంతంగా చేశాననే నేను అనుకుంటున్నాను. ఈ కథ రచనా కాలం 1973: మరో ఏకేషన్.....ఇలాంటి సంఘటనలు కొన్ని నిజంగా జరిగాయి:

మాస్టర్ పీచు....

"మన సుబ్రాహ్మణ్యుడు ఈ కళానిండంద్వారా మన మట్టి బుర్రల్లోకి ఎక్కించ దలచిన సుహృత్తర సందేశం ఎమిటంటావు?" రావు మధ్యేకించి అడిగాడు దాసు.

రావు బుర్ర గోక్కోలేడు, కళ్ళజోడు నవరించలేడు, ఎదురుగా ఉన్న పెయింటింగును గానీ, పై కప్పునుగానీ పరిశీలించటం లాంటి వేవీ చేయలేడు. అతని చూపులు అల్లంత దూరాన్న ఓ కిల్నిం ముందున్న ఇద్దరమ్మాయిల మీద సున్నాయి. ఆ చూపులు నిశితంగా వారి సౌందర్యాన్ని ఎక్స్రే తీర్చిస్తున్నాయి.

అర్థ గ్యాలరీలో ఉన్న కొద్దీ ట్యూబ్లైట్లు వెలిగిపోతున్నాయి. వాటి క్రింద ఓ పలకైదాకా రంగురంగుల పెయింటింగులు మెరిసిపోతున్నాయి.

ఆ పలకైలోనూ మూడు సుబ్బారావువి. "తను ఎంతో కొంత పేరున్న చిత్రకారుడే. ఆ మూడింట్లోనూ ఒకదానికి వెయ్యి రూపాయల 'అవార్డ్' వచ్చింది. ఆ పెయింటింగ్ గురించే అడిగాడు దాసు. ఎగ్జిబిషన్లో ఆ అవార్డ్ రావటం అంటే "ఈ దేశంలోని ఈ సంవత్సరపు అర్థులొక్కల్లా కృత్యతమ కళా నిండం ఇది". అని చాటి చెప్పటమే. ఓ మంత్రుగారు "కృతీయ పంచవర్ష ప్రజాశిక్ష - కళాభివృద్ధి - అది ఎటుల జరగగలదు" అనే అంశంపై అనర్గళంగా ఉపన్యసింది న్యూహస్తాలతో సుబ్బారావుకు వెయ్యి రూపాయల చెక్కు అందింది, బదులైన దండొకటి వేసి, పేకహండిచ్చి ఇంకా రెండు గంటలన్నా కాలేడు.

ఆ చిత్రానుద్దేశించే అడిగాడు దాసు. కానీ, రావు పలకలేడు. కనీసం ఇటు చూడనన్నా లేడు.

"మన వాడికి ఈ పెయింటింగుల కన్నా ఆ అడపిల్లలే కళాత్మకంగా ఉన్నట్లున్నారు" అన్నాడు మూర్తి.

“మంత్రిగారు తెగ పొడిగిన వెయ్యిరూపాయల కళాఖండం కళ్ళెదుక ఉండగా రావుగారు ఇలా ఆ ముసలమ్మాయిల్ని చూస్తూ గుటకలు మింగుతూంటుంది కళారంగావితే ఇన్నల్స్!” అన్నాడురాజు.

రావు ఉడుక్కోలేడు. ఎదురుగా సజీవ శిల్పాలు కదలాడుతూండగా చూసి సంకోషించలేని మీ కళాభిమానం తగలెయ్యే; ఏముందోయ్యే, ఈ సుబ్రావ్ గాడి పెయింటింగులో?” అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా:

“అక్షర లక్షలు చేసే మాట పెరిచి నీవిరా రావు: మనో ఎగ్జిబిషన్ పెట్టి అందులో ఇంటి అమ్మాయిల్ని కళాత్మకంగా వేలాడదీయరాదురా: చూసి తరిద్దుము గదా!” అన్నాడు రాసు.

“నా సంగతికేం గానీ. మీ సువ్యు చెప్పరాదురా మూర్తి: ఈ కళాఖండం లోతుసాతులు: రోజు సాయంత్రం సుబ్రావ్ గాడికో కలిసి ఓన్ లై బూ కాఫీ త్రాగి ఈరానీ హోటల్లో అర్థమ గురించి ఉపన్యాసా లిస్తుంటావుగదా!” అన్నాడు రావు.

సుబ్బారావు ఈ వలుగురికీ కూడా పరిచయస్తుడే: మూర్తికి మాత్రం మంచి మిత్రుడు:

“ఏమైనా సుబ్రావ్ లో ఈ మధ్య కొంత ప్రొగ్రెస్ కనిపిస్తోందిలే.” అన్నాడు మూర్తి:

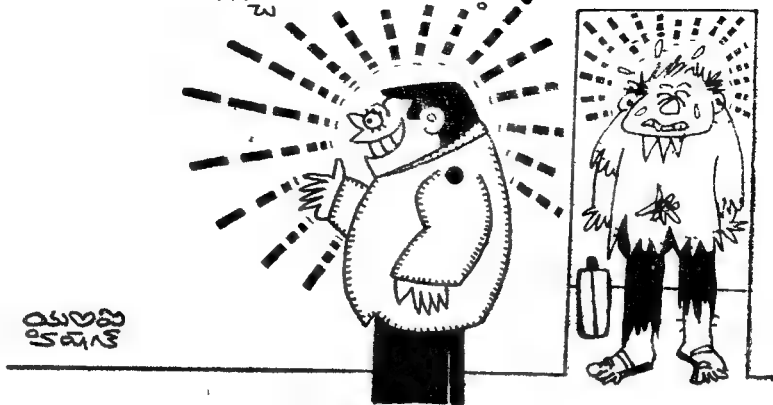
“అవునవును: ఈ మధ్య వాడు గద్దం, మీసాల్లో చాలా అభివృద్ధి కనిపిస్తోంది నుమా: ఈ మధ్య దూరాన్నుంచి చూసి పోయ్యకోలేకనే పోయాను!” అన్నాడు రాసు.

~~“వాడి వేషంలాగే వాడి కళాఖండాలూ గుర్తుపట్టటం కష్టమయిపోతుందిలే: ఇంకకీ ఈ మాస్టర్ పీస్ మనకిచ్చే మహత్తర సందేశం ఏమిటంటారూ?”~~ ప్రశ్నించేడు రావు.

ఎదురుగా సుబ్బారావు పెయింటింగ్ ట్యూట్ లైట్లు పాల వెలుగులో కాంతులు విరజిమ్ముకోన్నట్లుంది. ఆ వలుగుర్లోనూ మూర్తి ఇక్కడే కాస్త అర్థమ గురించి చాటిగా మాట్లాడగలవాడు.

“ఏముంటుంది: మీరు ఇలాగే రంగులు తిర్చి పెట్టి కాన్వాసులు ఖరాబుచేసి అవార్డులూ, వెయ్యేసి రూపాయలూ సంపాదించండి: ఆని కావచ్చు!” అన్నాడు రాజు.

రాధా! మీ అన్నయ్యేబ్బాదోయ్!
అన్నట్టు ఈరోజు మన టామిని కట్టేయడం గాని
మర్రిపాళాయావేంటి?

“వెయ్యికాదు! రెండువేలు ఆను! ఇండాక మ్యాజియం వాళ్ళ వచ్చి కొనేండుకు నెలక్తుచేసిన వాటిలో ఈ వెయింటింగ్ కూడా ఉంది దీని దర వెయ్యి రూపాయలు!” అన్నాడు దాసు.

“వారేవా! ఈ రాత్రికి సుబ్రావ్ గాడిచేత వాల్ బుద్ధి తాళిచేయించటండా కదల గూడదు!” అన్నాడు మూర్తి.

“నాన్నెన్నో మా స్కూల్ పిల్లకాయలు కళ్ళుమానుకొని రుద్దగలరు ఈ మాత్రం కళాఖండాలు!” అన్నాడు రావు.

“తగరా, నాయనా! పిల్లగాళ్ళు కళ్ళు మానుకుని వెయ్యిగల కళాఖండాన్ని అర్థ కాలేజీలో అయిదారేళ్ళు తలక్రిందులుగా తవస్సు చేసిన కళాకారులు వేయ గరిగటం అంత తేలికేం కాదు!” అన్నాడు మూర్తి.

“అనలు ఏ అర్థిష్టయిగా చిత్రాలు ఎందుకు వేస్తాడంటారూ!” ప్రశ్నించారు దాసు.

“తిన్నది ఆరక్క!” అన్నాడు రావు.

“ఇంకెందుకు! అత్మ వంత్తుపితే!” అన్నాడు రాజా.

“ఈ ఎగివివన్నతో, అవార్డులో మన అర్థిష్టం అత్మలు కాంతించి నిద్ర పోతున్నాయనా!”

“ఏమైనాగానీ, అనలు అత్మకాంతికని గీసేవాడూ, రాసేవాడూ ఆదేదో వాడి అత్మలోనే ఏడవక ఇలా ఇంక డబ్బు తగలేసి తంగులూ, కావ్యాసులూ, ప్రేమలు పాడుచెయ్యటం....”

“అ తర్వాత ఎగ్జివిషన్లకు పంపి ప్రైజ్ కోసం ప్రైజ్ వీలు చెయ్యటం, జడ్జిలకు తెల్ల కొడుకూ తిరగటం....”

“రాకపోతే ఏడవటం... ఎందుకూ... ?” రెట్టించేడు రావు.

“మరి ఎగ్జివిషన్ లో కాకుంటే మీరంతా చూసేదెలాగోయ్?” ప్రశ్నించేడు మూర్తి.

“చూసే....”

“తరించటం.... లేకుంటే అస్సో కంపెనీవాడి లాభాలు పెంచటం!”

మరి అంత తేలిగ్గా నోరుజారేయకండోయ్! కళ్ళి అస్సాదించారంటే కొంతన్నా అనుభవం కావాలి! కళాదృష్టి అలవరచుకోవాలి!” అన్నాడు మూర్తి.

“తవును సుమా! రోజూ మా బామ్మ తెల్లారే చన్నీళ్ళు స్నానంచేసి చాలా సేపు ఏదో గొణుగుతూ కూర్చుంటుంది. ఎంతవిన్నా నాకది అర్థంగాక మా అమ్మ వదిలితే ‘అవిడ శివస్మృతం చదువుతుందిరా’ అంది. విజమే అనుభవం ఉంటేగాని ఏదీ అర్థం అయిచావదు. ఆ దేవుడికికూడా ఈ అనుభవం ఉన్నట్టులేదు. మా బామ్మకు ఇంతవరకూ ప్రత్యక్షం కానే లేదు!” అన్నాడు రావు.

“అయితే ఈ ప్రైజ్ లోచ్చేవాళ్ళూ, నాటివి ఇప్పించే జడ్జీలూ, నాటివి పంది పెట్టిన మంత్రిలూ ఏళ్ళంతా అస్సో కంపెనీ ఏజంట్లంటావేమిట్రా!”

“అబ్బేబ్బే! ఏదో ఓ చిన్న ఎన్టీవోగాడివి! అంత వచ్చి నిజాలు నే నెలా ప్రవచించగలను!”

“అంత తేలిగ్గా కొద్దెయ్యకండోయ్! ఈసారి వచ్చిన జడ్జీలు సామాన్యులేం గారు! తరి నెరిసిన, పండ్లుడిన అర్థ క్రిటిక్కులు! కలకత్తా, ఢిల్లీ, బాంబే ల్నుంచి తలా ఒకరూ వచ్చారు!”

“రైల్వోకూడా కాదు! విమానాల్లో!” అందించాడు రాజు.

“అయితే విమానాల్లో తిరిగేవాళ్ళు మహా మేధావులన్నమాట!”

“అక్షరాలా! ఈ మధ్య చాలా విమానాలు దార్లోనే చతికిలపడుతున్నవే వారి విజ్ఞానాన్ని మెయ్యలేకనే!”

“మన రావుగాడికి ఈ అర్థంటే గిట్టదని తెలిసి కూడా వాడికో పోట్లా పెండుకురా!” వారించాడు దాసు.

“మీ కున్నంత కళాహృదయం నాకు లేదుగానీ నన్ను వదిలేసి మీరంతా ఈ కళాఖండాల్ని మేసి పంపకొని ఉద్ధరించండిరా నాయనలారా!” అని తప్పు కున్నాడు రావు.

మూర్తి కాలర్ వర్ణకుని కళ్ళతోడు నవరించుకున్నాడు. “మనకు ఆర్థం కావంత మాత్రాన ఈ అర్థవతకా చెత్తక్రింద జమకట్టటం....” అంటూ ప్రారంభించాడు.

“కాస్త చదువుకున్న అజ్ఞానులం! పైగా సుబ్రావ్ గాడి దోస్తలం! మనకే ఆర్థంగాకుంటే మరింతెవరికోసం? బాబూ ఈ దొమ్మయి!” అడ్డువచ్చాడు దాసు.

“ఏం ఎందుకు అర్థంగావు? సుబ్రావ్ ఈ పెయింటింగ్స్ లో కొన్ని సెంటర్స్ వాడాడు. అవేమిటో ముందు తెలుసుకుంటే సరి!” అన్నాడు మూర్తి.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు. ఉత్సాహంతో విజృంభించాడు మూర్తి.

“మీరింకా గుర్తించటంలేదుగానీ, సుబ్రావ్ గాడు ఈ మధ్య చాలా ఎడిగాడు! మొన్న అవినారం వర్క్ షిప్ రాయ్ సిన్హాకు కూడా వచ్చేడు!”

“అలాగా! మొన్న మా దొమ్మ చేతుల్లో సినిమాపాటల పుస్తకం చూశాను!” అందించాడు రావు.

“నువ్వండరా నాయనా!” విసుక్కున్నాడు మూర్తి. “ఈ మధ్య సుబ్రావ్ చాలా చదివేడు! వాంగో శీవికం చదివీ, ఆకవి చిత్రాలు అల్పంలో చూసీ మన వాడో వారంరోజులపాటు ఈ లోకంలోనే లేడు!”

“కొంపదీసి వాంగోలాగే చెవి కోసుకుని కట్లకట్లకుని అప్పత్రిలో పడుకోలేదు కదా?”

“నాన్నెన్న మాట్లాడకు! అ మాటకొస్తే చెవిగానీ, ముక్కుకానీ కోసుకోగల దమ్ములు ఒక్క కళాకారులకే ఉంటాయి!” గద్దించేడు దాసు.

“సరే! మరి సుబ్రావ్ గాడు చెవి కోసుకోకుండా ఏం చేసినట్టు?” ఉత్సాహం చూపించేడు రావు.

“వేస్తే వీళ్ళందరినీ మిందిపోవాలి! లేదా తిని నిద్రపోవాలి! అని తేల్చుకున్నట్టు!” వివరించేడు మూర్తి.

“కథావ్! మరి తిని నిద్రపోక ఇవన్నీ వేసి మన దుంపలేందుకు రాంపు కున్నట్టు!”

“ఎందుకా; వాడెక్కడా ఎడిగాడో నీకెలా తెలియటం? వాడి అలోచనలే మారిపోయాయి! విప్లవకావాలి ఎక్కువయ్యేయి!”

ఎదురుగా ఉన్న సుబ్రావ్ పెయింటింగ్ అకస్మాత్తుగా లాంబుగా మారి పేలివంతగా ఉరిక్కివడ్డారు ఆ ముగ్గురూ! నమ్మలేనట్లుగా మూర్తివంక వంద్రమంకో చూసేరు.

మూర్తి మందహాసం చేశాడు. ఈ పెయింటింగులో తంగుల ముద్దలు తప్ప మరేం లేవనేగదా మీ గోల! విజయే! కానీ, అంతా ఆ తంగుల్లోనే ఉంది. కాస్త పరికించి చూడండి. పై భాగంలో ముద్దముద్దగా చిక్కగా ఉన్న ఆ ఎర్ర తంగు ప్రగతికి: విప్లవ భానాలకు సంకేతం, తెలుసుగా....?”

“అ....అ.... అవును?” నసిగేడు దాసు.

“మధ్యలో వసువుతంగులో కలగాపులగంగా, పెంటకుప్పలా కనువిస్తున్నదే.... అది మనచుట్టూ ఉన్న ఈ సమాజానికి సింబల్.”

“ని...న్ని....న్నిజమే....”

“కాకిం: సుబ్రహ్మణ్యదేవున్నా నీబోటి ఎవ్వరికీగదమకున్నావా: వాడిమధ్య చాలా సీరియస్గా, తెగింపుగా ఆలోచిస్తున్నాడే?”

“తర్వాత...?”

“ఇహ ఈ చిత్రం క్రిందిభాగంలో ఉబ్బెత్తుగా కవచదే నల్లతంగు బలిసిన పందికి సింబల్!”

“పందా.... అంటే....?”

“పంది దేనికి సింబల్ అయిందీ కూడా తెలిస్తూ.” గద్దించేడు మూర్తి.

“పంది పరిశుభ్రతకు చిహ్నం. అనే రేకుంటే మా వెజవాడ ఈ మూత్రం శుభ్రంగావన్నా ఉండేది గాదు!” అందించాడు రాజు.

“నీ జోకులకేంగానీ, విను,” ఉపక్రమించేడు మూర్తి. “స్వార్థంకోసం సమాజాన్ని చండాలుగా రూపొందించు అందుమూలంగా లాభపడాలని చూసే దుష్టవర్గాలకు సింబల్ ఈ పంది!”

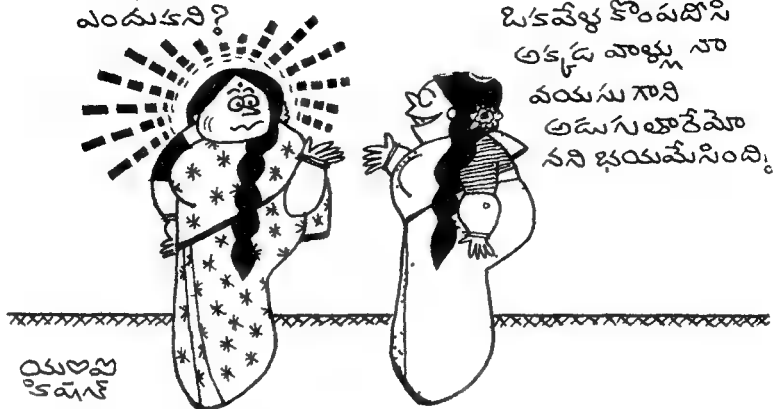
“అవునవును!” అడ్డంవచ్చాడు దాసు.

“మా అపీసులో ఓ లావాటి అపీసడుగడుస్తాడు: ఎవరికీ దక్కకుండా మామూళ్ళన్నీ వాడే మింగుతాడు. అందుకని అందరూ కలసి వాడికి ‘పీమపండి’ అని విరుచిచ్చేరు.”

“అరలా ఉండవీ!” విసుక్కున్నాడు మూర్తి. ఆ నల్లపండి ఈ పసుపు సమాజాన్ని లద్దుండలా మింగేయాలని చూస్తోంది. ఈ పందర్బంలో ఆ నలుపుకూ ఈ ఎరుపుకూ జరిగే సంఘర్షణను ప్రదర్శించటమే ఈ చిత్రంలో సుబ్రాహ్మణ్యదేవేంద్ర!”

రాజు, దాసు తృప్తిగా తల బాపేరు.

ఏంటో కాళ్ళవెంటకొచ్చినా కూడా
ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళలేదు ఏం
ఎందుకని?

ఒకవేళ కొంపదొసి
అక్కడ వాళ్ళు నా
వయసు గాని
అడుగుతారేమో
నని భయమేసింది.

“నువ్వన్నట్లు ఆకలిని ఆర్థంజేసుకోవాలంటే కాస్త ఆనాభవం ఉండాల్సిందే!” అన్నాడు రాజు.

“నరేగావీ, ఇదంతా సుబ్రాహ్మణ్యగారే చెప్పాడా? లేక మీకే తట్టించా?” అనడిగేడు చాను.

కళ్ళజోడు నవరించుకున్నారు మూర్తి. “ఈ మాత్రానికి వాడిని అడగాలా! వాడి పెయింటింగు పెట్టిన పేరు చూస్తే తెలియాలా!”

“మాకు తట్టినేలేదు సుమా! ‘సంఘర్షణ’ అంటే ఇదన్నమాట! మొత్తం మీద ఈ పెయింటింగ్ కో బాగానే సంఘర్షించావులే!”

అందరూ రాణీ కుదిరినట్టుగా, బరువు తగ్గినట్టుగా కదిలేరు.

ఆ చర్చలోంచి బయటపడిన రావుకు ఇండాకటి సజీవ కళాఖండాల్లా కనపించలేదు.

వాళ్లు కళాస్వాదనకో కడుపునింపుకునో, కడుపునొప్పికోనో ఎప్పుడో బయటకు పోయినట్లున్నారు. హాల్లో జనం చాలావు లేరు.

అటుగా వరండాలోకి చూసిన రావుకు అతే వస్తూన్న సుబ్రాహ్మణ్య కనుపించేడు.

“నూరేక్కయ్య. రావోయ్!” కేకేగాడు మూర్తి.

మునిముసి నవ్వులో వెయ్యిరూపాయల వాయిదం ముట్టిన పెళ్ళికొడుకులా లోలికొచ్చేడు సుబ్రాహ్మణ్య.

“నీ పెయింటింగ్ను పీళ్ళకు అర్థమయ్యేలా చెప్పలేక చచ్చాననుకో. మొత్తంమీద చాలా ఎడిగవోయ్!” అన్నాడు మూర్తి.

“కంగ్రాడ్యులేషన్స్!” అన్నారండరూ ఏకగ్రీవ గా.

“థాంక్స్” అంటూ అందరికీ షేక్‌హ్యాండ్‌చేసి ముచ్చాడావు. “ఆ ప్రైజ్ వచ్చిన పెయింటింగునే మ్యాజిక్‌యంవాళ్ళు వెయ్యిరూపాయలకు కొనేశారు. ఇంక నేనూ వాళ్ళకోనే మాట్లాడుతున్నాను!” అంటూ తృప్తిగా, గర్వంగా ఆ పెయింటింగుకేసి యదాలాపంగా చూసుకొని ఉలిక్కిపడ్డాడు.

“నదండి కాబీ త్రాగుదాం! ఎగ్జిబిషన్ మూసేసే టైమయింది!” అంటూ బయటికి దారిపెట్టాడు.

“కాబీ ఏమిటి? నాన్నెన్నో రెండువేలు కొట్టిన కనీసం వీరుజుద్దీ అన్నా ఇస్సంవచ్చారా!” ఎగిరేడు మూర్తి.

“ఓ! ఆలాగే!” అంటూ వాళ్ళకో కలిసి బయటికొచ్చి, మళ్ళీ అంతలోనే ఏదో గుర్తొచ్చినవాడిలా “ఇప్పుడే వస్తా!” నంటూ అర్దుగ్యాంబీలోకి నడిచాడు సుబ్బారావు.

“నెన్నో దగ్గరన్న ఎగ్జిబిషన్ ఇన్సార్టిని లాక్కుని తన పెయింటింగ్ వద్దకు తీసుకొచ్చాడు సుబ్బారావు.

“నీసం అవార్డువచ్చిన పెయింటింగులన్నా నరిగా ప్రేలాడదీయ వద్ద బండి! ఇంకా నయం! ఎవరూ గుర్తించలేదుగానీ, మీ-నా వరువు గంగలో కలిసి ఉండును!” అంటూ ఆ పెయింటింగును కలక్రిండులు చేసి, నరిగా నర్తి చేతులు దులుపుకుంటూ బయటికొచ్చాడు సుబ్బారావు.

ఎరువు నలుపుల కళాత్మకత, కళాకాయల సింబాలిజంను గురించి వరం డాలో తీవ్రంగా చర్చించుకుంటున్న ఆ నలుగుర్ని కోలుకుని తేలికైన హృదయంతో బరువుగా ముందుకు నడిచాడు సుబ్బారావు.

గౌరవం దొరికే ప్రాణం

చట్టం గౌరవించాలని చెప్పినది...

హైదరాబాద్ పాతనగరంలో కర్నూల్లో
బైటముఖం చూడకుండా యిక్కో
మగ్గుతున్న పామాన్య కుటుంబీకులు
పాలకీ, నీళ్ళకీ విశ్వాసపర వస్తువులకీ
కటకటపడుతూ ప్రాణాలు ఆరచేతున్న
పెట్టుకుని ఒక్కరోజు గడుపుతున్న
రోజుల్లో ఒక్కరోజు తెల్లవారుతూ వుండి.
తూర్పునుంచి సూర్యుడు మెల్లగా పైకి
వస్తున్నాడు. ఒక్క ఇల్లు రలుపు కొద్ది
కొద్దిగా తెరుచుకుంటూ వుంది. ఈ పాత
నగరంలో ఇరుగుగట్టిలో చాచాపు పాతి
కేళ్ళనుంచి ఆదైకి వుంటున్న సూర్య

కాంతమ్మ యిలాంటి కర్నూలను
యెన్నింటినో చూసింది. భయపడింది.
అయితే అక్కడే వుండక భక్ష్మకపోవ
టానికి కారణం కేవలం వదిలేసు
రూపాయలకి రెండు చిన్నచిన్న గడలు
దొరకటం. కొత్తనగరంలో యెన్ని
మార్పులు వచ్చినా పాత బస్తీలో యే
మార్పు రాకపోవటం ఆదై పెరక్కపో
వటంవల్ల అక్కడ వుండక తప్పలేదు.
భరతమతకల్లోలాల్లో సంబంధంలేకున్నా
అసీసునించి వస్తూ దుండగుల దారినపడి
చావుదెబ్బలు తివి ప్రాణాలు వదిలారు.

తండ్రి పోయేనాటికి సరళకి ఇరవైయేళ్లు. వీశాం పూర్తిచేసి చైపు నేర్చుకుంటూ వుండి సూర్యకాంతమ్మకి సరళ తర్వాత యిద్దరద్దాయిలు. వాళ్ళు యిప్పుడు కాలేజీ చదువులకి వచ్చారు గానీ తండ్రి పోయే సరికి చిన్నవాళ్ళే. గవర్నమెంట్ కనికరించి సూర్యనారాయణ పోతే ఆయన కూతురు సరళకి గుమాస్తా పుద్యోగం యిచ్చింది. ఆపప్రతిమంచి సూర్యకాంతమ్మ కూతురి సంపాదనమీద బ్రతుకుతోంది. తిమ్మక్కని యెంత జాగ్రత్తగా చూస్తూన్నా క్రిమికేషన్లో పెంచుకూర్చా ఆ పాత రిస్క్లో వుండే అకలయకుర్రాళ్ళతో స్నేహం సాగిస్తూనేవున్నారు. యీ స్నేహం యెలాంటి పుష్కరవారికి దాతీస్తాయో అని సరళ లోలోపల భయపడుతూనే వుంటుంది. యిలా రోజులు దొర్లిస్తూన్న సరళకి వయసు పాతిక దాటింది. ఆయన సరళ బాధపడటంలేదు. తిమ్మక్క భయస్కర బాగుంటే చాలన్నదే అమె కోరిక.

రెండు రోజులుగా పాతనగరంలో ఆల్లర్ల కారణంగా కర్ఫ్యూ ఆమెలో వుండి, ఇందువల్ల ఇంట్లోనే వుండి పోవాలిరావడం చాలా చిరాకుగా వుండి సరళకి. ఈ పాత ఇంట్లో గాలి వెల్తురుకి కడుపు. యిక్కడే తన బాల్యం గడిచి పోయింది.

వచ్చిరాని వయసులో యెన్నెన్నో కలలు కన్నది. కాశీమణిరి కథల్లాంటి

కలలు. రాజకుమారుడులాంటి అందగాడైన హీరో గుర్రంమీద కాకుండా పేడ్లకారులో వచ్చి తనకోసం వాకిట్లో నిలబడకాడన్న 'అక' చాలా సంవత్సరాల వరకూ పోలేదు రోడ్డుమీద అందమైన శ్రీమంతుడైన యే యువకుడు కన్పించినా తనవైపు చూస్తాడనీ చూసి తన అందానికి అకర్షితుడై చిరునవ్వు నవ్వి కారు తలుపుతెరిచి 'రండి! యెక్కడికి వెళ్లాలి. నేను అపుకామ. ఎక్కండి బాబు' అని అన్నట్లే ప్రమవడించి నాలుగైదుసార్లు. ఆ ప్రమలో పిచ్చిదై ఆ కారునీ అందులోని హీరోనీ చూస్తూ పక్కనించి పోతున్న ప్లాటర్కింద పడబోయింది. ఒకసారి గీసుకుపోయింది కూడా ఒకసారి రిజైకిందపడి దెబ్బలుతగిలి రిజైవాడి బూతులు విని చీరెకి ఒంటికి అంటిన దుమ్ము దులుపుకుని లేచి కుంటుకుంటూ ఇల్లుచేరింది. వేడినీళ్ళకాపు తల్లి కాన నార్థాలూ యివీ తనకి దక్కింది. అంతే సరళ కలలు కనటం మానేసింది. సరళకి రోజూ పుడయం అయిందింటేకే మెలకువ వస్తుంది. కానీ పక్కమీదనుంచి లేవదు. లేస్తే అప్పటినుంచి చేసేందుకు పని వుండదు. పోనీ కదా అని లేచి వాకిలి ముందున్న కాస్త ఖాళీస్థలంలో కూర్చుంటాం అని వస్తే ఎక్కవాలాలో కాపురం వుంటూన్న నీలకంఠం వెకిలిగా నవ్వుతూ కన్పించి పక్కరిస్తాడు.

"ఏం, సరళా అప్పుడే లేచావు.

యేమిటి విశేషం?"

తను జవాబు చెప్పడు.

"రాత్రి నిద్రపట్టలేదా?"

.....

"కల్లాకి నే వచ్చానా?"

'... ..

"నా కంఠానికి నువ్వువచ్చావు. యెలా వచ్చావా? చెప్పనా పెళ్ళికూతురై నా మెడలో వరమాలపేసి చెయ్యివట్టుకుని నాకో కల్లి ఏడు అడుగులు వేళావు పెళ్ళి కూతురిగా నువ్వు యెంత బాగున్నావో చెప్పనా."

"అక్కరలేదు. నా కలాంటి కలలు రావు. నీ కొస్తే ఆ బాధ్యత నాది కాదు."

అబ్బితంగా చెప్పేస్తుంది. అయినా ఆతను సరళమాట వినడు.

"సరళా నీకోసం మూడు తులారం బంగారం దాచివుంచాను. నీ యిష్టం ఆలోచించుకో"

"ఇద్దరు పెళ్ళాలు వచ్చినా నీ కింకా పెళ్ళిపిచ్చేనా" అసహ్యంగా చూస్తుంది సరళ.

"వాళ్ళ అర్మకాలి వాళ్ళు రస్తే నా అర్మేం కాలిందీ బ్రహ్మచారిగా వుండటానికి చెప్పు. నాకేం తక్కువ. నీ కంటే యిరవై యేళ్ళేగా పెద్దవాడిని."

సరళ అక్కనుంచి లేచి లోపలికి వచ్చేస్తుంది.

"నీదెంత బిడ్డుగాడు. తన అయిష్టాలు యింత స్పష్టంగా చెప్పినా వదలడే ఎలా

నీదిమండి తప్పించుకోవాలి" ఆలోచించి ఆలోచించి అల్లిపోతుంది గానీ ఆలోచన కట్టడు.

ఈ నీలకంఠం ఒట్టి నక్కగడ. అమ్మదగ్గర అతి వినయం వదిస్తూ అలిమానం సంపాదించుకుంటున్నాడు.

ఈ ఇల్లు వాణిచేసి దూరంగా పోదాం అమ్మా అని తను యెన్నోసార్లు అడిగింది. అవిడ అప్పకోలేదు.

'ఈ ఆద్దలో మనకి మరెక్కడా ఇల్లు దొరకదమ్మా.' అంటుంది అంతే.

అవరే రాబడికి అమ్మకి అందని అర్థిక పరిస్థితి.

'తప్పదు యింకా కొన్నేళ్లు యిలా యిక్కడే ఈ మురికికూపంలోనే కాలం వెళ్ళేయి' తప్పదు అనుకుంటూ స్నానం పూర్తిచేసి ట్రాన్సిస్టర్లో వార్తలుచిది 'యివాళ ఫిఫీను వుంది' అనుకుని తమ్ముళ్ళని యిద్దరినీ కారేజీంకి వెళ్ళండని చెప్పి కల్లి వద్దకి చిన అన్నం కంచంముడు కూర్చుండి.

రెండుముద్దలు తినలేదు. యింకలో యెదురింట్లోనించి పెద్దగా యేడుపులు విప్పించసాగాయి. ఫిమిటో కల్లి వెళ్ళి తనుక్కుని వచ్చింది.

నిన్న జరిగిన అల్లర్లలో వాళ్ళ అల్లుడు చచ్చిపోయాడట.

"వార్త యివాళ తెల్పింది" సూర్య కాంతమ్మ నూమూలుగా చెప్తోంది.

కానీ సరళకి అన్నం తినబుద్ధి కావటం లేదు. మనసు యేదోలా ఆయిపోయింది.

యేదిరింటిలోవారి అమ్మాయి 'శోభ'కి పెళ్ళిఅయి నెలకాలేదు. అప్పుడే ఆ పిల్ల జీవితం యిలా ఆయిందా అని బాధ.

సరళ చెయ్యికడిగి లేచింది.

"అదేమిటే" కల్లి కోపంగా చూసింది.

"ఈ పరిస్థితిలోని పరిస్థితులు ఎంటూ నేను యిక్కడ వుండలేనమ్మా. ఏరోజూ భయమేకదా! ఇక్కడ ఎప్పుడు గలాటా జరిగినా మనం ప్రాణాలు ఆరదేత్తో వట్టుకుని దాక్కోవారి ఏం జీవితం యిది. యిక్కడ బ్రతకటంకంటే వూరికి దూరంగా యే చెట్టుకింద వున్నా మన క్యాంతిగా వుంటుందేమో."

"నిజమే...కానీ మరేదీ దారి" అవిడ కళ్ళలో నీళ్ళు సెళ్ళు తిరిగాయి.

సరళ కల్లిని చూస్తూ తనలో కదే బాధపడసాగింది.

"నాన్న గుర్తుకి వచ్చాడు" అనుకుని కల్లిని ఓదార్చి బ్యాగ్ తీసుకుని బస్ స్టాండ్ కి వచ్చింది.

సిటీబస్ లు చాలా రద్దీగా వున్నాయి.

యెలాగో బస్ యెక్కి అపీసు చేరుకుంది.

'అమ్మయ్య' అనుకుని డ్యూటీలో పడిపోయింది. అంతే సరళకి చైము తెలియదు.

2

సరళ అపీసువదిలి ఇంటికి బయలుదేరింది. సమయం ఆరుగంటలు కావస్తూ వుంది. తగని రద్దీగా వున్నాయి రోడ్లు

బిమ్మటా. సిటీబస్ కోసం నిలబడిన సరళ అలవాటుగా కం పక్కకి తిప్పి చూసింది.

"హలో బాగున్నారా" గోవిందరావు తన మిరపకాయ బజ్జీ వ్యాపారం జోరుగా సాగిస్తూనే సరళని పక్కరించాడు.

"హూ" వచ్చింది సరళ.

గోవిందరావు దీకాం పెయిర్ అయ్యాడు. యే పుద్యోగమూ దొరక్కడబ్బు సంపాదనకి యే వ్యాపారం అయితే నేం అని యీ వ్యాపారం మొదలెట్టాడు. ఈ వ్యాపారం బాగానే సాగుతోంది. లాభంకూడా వస్తోంది అంటూ కబుర్లు చెప్తుంటాడు. అపీసునించి ఇంటికి వెళ్ళేప్పుడు ఓ పావుగంట ఆయిన యితనితో కబుర్లు చెప్తేగానీ మనసుకి బాగుండకపోవడం ఓ పెద్ద అలవాటు అయి కూర్చుండి సరళకి.

ఈ విషయం ఆతనితో అంటే ఆతను పెద్దగా నవ్వి-

"నాకూ అంతే సరళగారూ. మిగతా సమయాల్లో యొక్కడెక్కడ తిరిగినా మీరు అపీసునించి ఇంటికి వెళ్ళే సమయానికి యిక్కడుండాలని అన్విస్తుంది" అంటాడు.

"నిజమా" ఆశ్చర్యంగా చూస్తుంది సరళ.

ఆతను మళ్ళీ వచ్చేస్తాడు. యిలా మాటల్లో యెన్నెన్నో విషయాలు దొర్లి పోతువుంటాయి వారిద్దరి మధ్యనా. సరళ యొక్కడ వుండేదీ ఏ పుద్యోగం చేసేదీ ఎవరెవరు వుండేదీ అడిగి తెచ్చుకున్నాడు.

ఆ జిఫీసరు వడ్డ నీసుత్తి
 నేంయకురా_వేస్తే ఆయన
 ఎదురు సుత్తితో కొడుతా
 డు జూప్రత్తుని చెప్పానో ?!

ఎదురు సుత్తి అంటే
 నిజమైన ఇసుప సుత్తి
 తో కొడుతాడునుకొ
 లేదురా !!

కొబ్బూరి

అతను, అతని వివరాలా యవాలాపంగానే
 అడిగింది సరళ.

అతనూ అతని పదేళ్ళ చెల్లి అరవై
 యేళ్ళకల్లిమాత్రమే వున్నారని చెప్పాడు.

ఇలా వీరిద్దరి పరిచయం క్రమ
 క్రమంగా పెరగసాగింది.

సరళని చూస్తూనే నవ్వుతూ న్న
 రిస్తాడు గోవిందరావు

“కులాసాగావున్నారా” ఈ పర్క
 రింపుకి సరళ మనసు గమ్మత్తుగా
 వుండిస్తుంది.

“నిన్ను చూసి ఈ రోజు మళ్ళా
 అప్పుడే ‘కులాసానా’ అని పర్కరిస్తా
 రేమిటి” అంది ఓసాతి.

“బరేవారే. నిన్నునుంచి నేటికి అంతే
 ఇరవైనా దగ్గం ఉంది. యింత సమయంలో
 యెన్నెన్ని సంఘటనలన్నా జరగవచ్చు.”

“మాలాంటివాళ్ళ జీవితాల్లో అంత
 వేగంగా మార్పులు రావచ్చి”

“ఎ.దుకు రావు. మీకు ప్రమోషన్
 రావచ్చు. యింకా యింకా చాలా జరగ
 వచ్చు. ఏ అబ్బాయి అన్నా పచ్చవచ్చు.
 మీకు పెళ్ళి కుదరవచ్చు.”

సరళ నిర్లీనంగా నవ్వింది.

“జనాబ చెప్పండి” కివ్వస్తున్నట్లు
 అడిగాడు.

“అ విషయం దాదాపు మర్చి
 పోయాను. ఎందుకంటే మాలాంటి
 స్థితిలోనివాళ్ళకి పెళ్ళికొరబం అన్నది
 చాలా కష్టమైన విషయం అని”

“భరేవారు. అలా నిరాశపడకూడదు.
 భవిష్యత్తులో యేం జరుగుతుందో మనం
 చెప్పలేం కదూ. కనుక ‘అ’ని చంప
 కూడదు.

సరళ యింక ఆ మాట మార్చాలని చూసింది. కావీ ఆతను వదలేద్దు.

“నాకు చెప్పండి. మీకు యెలాంటి పెళ్ళికొడుకు కావాలి.”

“దడుపు వున్నా లేకున్నా దబ్బు సంపాదించి నన్ను బాగా చూసుకునే వాడు యెవరైతే వారే దొరికితే నేను చేసుకోవటానికి రెడీగా వున్నాను.”

“నిజంగా” అతనికళ్లు మెరవసాగాయి.

“నిజంగా నిజం. మీలాంటి ... మీలాంటి...” సరళ మాట వూర్తిచేయకుండానే బిస్సు వచ్చేసింది. అంతే దాన్ని ఒడులుకుంటే మరో బిస్ గంటవరకూ లేదు అని త్వరగావచ్చి రద్దీగా వున్నా యెక్కిసింది.

ఇది జరిగినతర్వాత మళ్ళా యిద్దరూ కలుసుకోలేదు కర్వూకారణంగా. తిరిగి యివాళ కలుసుకున్నారు. సరళ బండి దగ్గరగా వచ్చింది. గోవిందరావు వేదివేది బజ్జీలు నాలుగు అకులోపెట్టి యిద్దాడు.

“క్షేమంగా వున్నారు కదూ. అసలే మీరుండేది పాతబస్తీలో అవి చాలాచాలా వశీవడిపోయాను” తనవ్యధ చెప్పసాగాడు గోవిందరావు.

సరళ బజ్జీలు తింటూనే జవాబు చెప్పసాగింది.

“ఇలా నిటిలో గందరగోళం యేర్పడ్డప్పుడల్లా మీ వ్యాపారం దెబ్బ తింటుందా.”

“తింటుంది. అయితే నేను గలాటా

జరిగే యేరియాలకి దూరంగా వుండేలా చూసుకుంటూ వుంటాను. అయినా కాస్తా కూస్తా వద్దం వస్తూనే వుంటుంది ఇవన్నీ సరే, నిషయం మీకు చెప్పాలనుకుంటున్నాను. అది యేమిటంటే నేనిలా ఈ బజ్జీల బండికాక ఓ షాపు చిన్నది అనుకోండి అదైతే తీసుకుని ఈ బజ్జీలతోబాటు మరికొన్ని స్వీట్లు కూడా పెట్టాలని ప్లాను చేసుకున్నాను. చిన్న గది దొరికింది. దాన్ని మీరు ప్రాకంబించాలని కోరుతున్నాను.”

“వేనా!” భలేవారు. ఏ సుంత్రిగారి నన్నా నిరమాస్థారునన్నా పిలవండి బాగుంటుంది.”

అలాంటివాళ్ళు నాకు అక్కరలేదు. మీరు కాదు అవటానికి పిల్లేదు. శనివారం ఉదయం పతిన్నరకి బాగుందని చెప్పాడు సిద్ధాంతి. వస్తారు కదూ” అంటూ తను తీసుకున్న షాపు యెక్కడో యెలా రావాలో గుర్తులు చెప్పాడు.

సరళ అలోచిస్తూ వుండిపోయింది.

“ఏం మీ ఇంటికివచ్చి పిలవలేదని అభ్యంతరమా! అయితే చెప్పండి అలాగే వస్తాను.”

“కాదు. మీరు రానక్కరలేదు. నే వస్తాను.”

గోవిందరావు అనందానికి ఆంతులేదు.

“తప్పక రావాలి. మర్చిపోకండి” సరళ బిస్ వస్తూంటే దాన్ని చూస్తూ మరో పారి చెప్పాడు.

“అలాగే” అంటూ బస్ ఎక్కబోతూ యెండకో తలతిప్పి చూసింది. అక్కడ నీలకంఠం ఎన్ను చూస్తూ విలుచున్నాడు. అతనికళ్ళు యెర్రగా ఎప్పుల్లా వున్నాయి. సరళ గుండె దడదడ లాడింది. యెలాగో బస్ యెక్కింది. అతనా బస్ యెక్కాడా లేదా అని చూసింది. అతను కవ్వింపలేదు. నీలకంఠం చాలాపార్లు తనూ-గోవిందరావు మాట్లాడటం చూశాడని సరళకి తెలియదు.

సరళ ఇంటికివచ్చింది. కానీ మనసుకి కాంతిగా లేదు.

3

సూర్యకాంతమ్మతో నాలుగిళ్ళ అవతల వుండే యాదమ్మ వచ్చి చెప్తోంది.

“సూర్యకాంతమ్మ ‘కోఠ’ మొగుడిని సంపిన ఓళ్ళని యీళ్ళు యెళ్ళి సంపి ఒచ్చినారంట. అక్కడ పెద్ద గలాటా అయిందంట. మళ్ళా అళ్ళు యీళ్ళని సంపుతారు, ఇంతేగా” యాదమ్మ వెళ్ళి పోయింది.

“దేవుడా యీ ప్రతికారానికి ముగింపు యెప్పుడు” సూర్యకాంతమ్మ మనసులో అనుకుంది.

“అమ్మా తమ్ముళ్ళు యింకా ఇంటికి రాలేదూ” అడిగింది.

“రాలేదమ్మా.... నేనూ వాళ్ళకోసమే చూస్తున్నాను.”

“త్వరగా రమ్మని చెప్పలేదూ”

“చెప్పాను. వాళ్ళకి నా మాటంటే

భారతెక్కడిదే.”

సరళ బట్టలు మార్చుకుని హద్దుండి పోయింది.

కరెంటుపోయింది. గారి లేదు కల్లి యేదో చెప్పానని ప్రయత్నిస్తున్నట్లు అర్థమై “యేమిటమ్మా అమ్మ” తనే అడిగింది.

“వీ పెళ్ళి గురించే నాకు దిగులుగా వుండమ్మా వీ తమ్ముళ్ళా చిన్నవాళ్ళు. రోజులు చూస్తే బాగులేదు. అదనాళ్ళం ఒంటరిగా బ్రతకలేం. మనకో మగాడి అండ కావాలి. యివన్నీ కలిపిచూస్తే ఆ నీలకంఠం. తప్ప మనకి ఎవరు దొరుకు తారు చెప్పు. అతనికి మూడో పెళ్ళి అనుకో. ఆ విషయం మనం ఆలోచించటం మానేస్తే మిగతావీ బాగానేవుంటి. అతనిదగ్గర దబ్బుంది. నలుగురు తన్ను టానికి వచ్చినా భయపడదు యెదురు తన్ను వస్తాడు.”

“అమ్మా! నాకు పెళ్ళి కాకున్నా వల్లేదు. కానీ నీలకంఠాన్ని చేసుకోను. మనకి మగాడి అండే కావాలంటే యింతే వరి అనరా అయినా తీసుకుందాం కానీ నీలకంఠంలాంటి గుండా చేతుల్లో చిక్కు పడకూడదమ్మా.”

“సరళా యిక్కడ బ్రతకాలంటే యింకేదారి లేదే.”

“వుంది. కొత్తదారి వుంది. మనం యిక్కడినుండి దూరంగా వెళ్ళిపోదాం. దబ్బుకి యిబ్బుండి అయినా అర్ధాకలితో

వుందాం. కానీ నీలకంఠం చేతుల్లో చిక్క వద్దమ్మా. ఆతను ఇక్కడ పుట్టి యిక్కడ పెరిగి తరతరాల క్షణికి కార్పిణ్యాలకి వారసుడై కిరాతకుడిలా యెందరిని పరి మార్చలేదు. అయినా చట్టానికి అంద కుండా తప్పించుకు తిరుగుకున్నాడు. ఆతనిలో మానవత్వం లేదు. అతని గుండెలో మతవిద్వి ప్రతికారం ఇవే రగులుతూ పుటాయి అని నీకు తెలియ దామ్మా. నాన్నని చంపినవాళ్ళలో యికనూ పున్నాడని నీకు తెల్చుకదూ.

సూర్యకాంతమ్మ చెక్కివెక్కి ఏడవ సాగింది

“వాడు దుర్మార్గుడు. వాడి కళ్ళు నీ మీద పున్నాయి. వాడిని కాదని మనం బ్రతకలేమే తల్లీ.”

“ఇదే ఇదే విరికతనం అడదాన్ని ఆన మధురాలని చేస్తోంది. బానిస మనస్తత్వం పెంచుకోండి.”

“సరళా” తల్లి గావుకేక పెట్టింది. సరళ మాటలు అవి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

అక్కడ నీలకంఠం నిలబడివున్నాడు.

తమ మాటలు ఆతమ విన్నాలో లేదో తెలియదుగానీ అతని కళ్ళలో యేదో గర్వం కన్పిస్తోంది.

“సూర్యకాంతమ్మా! కూతురు ఏమో అనుకున్నా యిన్నాళ్ళు. యింక ఒక్క క్షణంకూడా వూరుకోను. చూడూ నాలుగు రోజులే చైము ఇస్తున్నాను. కూతుర్ని యిచ్చి నాకు పెళ్ళి జరిపించావా సరే....

లేకుంటే....నా వంగతి తెల్పుగా. నీ కుటుంబాన్ని నపాచేసి కాని నిద్దరబోను.”

నీలకంఠం కళ్ళు నిప్పల్లా పున్నాయి అ కళ్ళలో సరళిని తీక్షణంగా చూస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

4

సూర్యకాంతమ్మ కూతురిని ఇల్లుదాటి తైలకి పోవీయలేదు. మూడవరోజు జరుగుతూ వుంది.

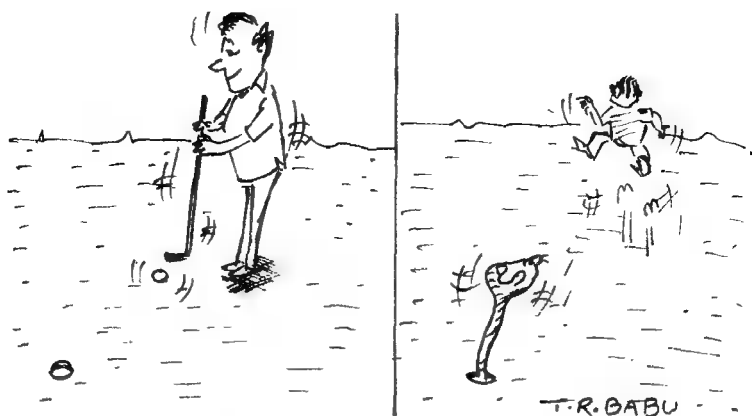
గోవిందరావు స్వీటుషాపు తెరిచేది యీ రోజునే. సరళ తల్లి చూడకుండా తైలపడి ఆటో యెక్కినంది. గోవింద రావు కొత్తషాపుని సింపుల్ గా ఆలంక రించాడు. షాపుముందు వది కుర్చీలు వేసివున్నాయి. ఆ కుర్చీల్లో కొందరు యౌవకులు కూర్చుని పున్నారు. తేపు రికార్డులోనించి హిందీ పాటలు విడ్విస్తూ న్నాయి. గజ ఆల్బాలో కొన్ని స్వీట్లు అందంగా పేర్చివున్నాయి. ఆటో దిగిన సరళని కుర్చీల్లో కూర్చున్న కుర్రాళ్ళు యెగదిగా చూడసాగారు. ఆ కర్వాక ఒకకమ అడిగాడు. “మీరు సరళగారు కదూ”.

“ఓను! గోవిందరావుగా రెక్కడ?”

“యిప్పుడే పిలుస్తాం. కూర్చోండి” కుర్చీ చూపాడు.

సరళ కూర్చుంది.

గోవిందరావు వచ్చాడు. కానీ ఆతను మామూలుగా లేదు. ఎడం చేతికి తంకి కట్టువున్నాయి. కుడికాలుకుట్టుకున్నాడు.

“ఏమైంది?” సరళ అడుర్తగా అడిగింది.

“తర్వాత చెప్తాను. మీరు కాస్త ఆంస్యంగా ఆయినా వచ్చారు. అందుకు ముందు థాంక్స్ చెప్తున్నాను రండి. వచ్చి ఈ రిబ్బన్ కత్తిరించండి.”

సరళ ఆకస్మాత్తు చెప్పినట్లు చేసింది.

గోవిందరావు హుందాదనీ సరళ మెడలో వేళాడు స్నేహితునికి ప్లీట్లున్న కవర్ల సరళకిచ్చి పంచమన్నాడు. అవి అందుకుని ఈకాకాడ చెప్పి వెళ్ళి పోయారు అందరూ. సరళ గోవింద రావులు కుప్పీల్లో కూర్చున్నారు.

“యిప్పుడు చెప్పండి. మీకి దెబ్బలు యెలా తగిలాయి.”

“అ రోజు మీరలా బస్ యెక్కారా. తర్వాత నేను నా వ్యాపారం కట్టిపెట్టి యింక వెళ్ళిపోదామని డబ్బు లెక్క చూసుకుంటూ వుండగా రోడ్ నమీద

వచ్చి వడ్డాడు యెనురుపాటుగా వుండటం వల్ల వాడు కొట్టినదెబ్బలు కొన్ని తగిలాయి. నేను యెదురుదెబ్బ తీసేసరికి వాడు పారిపోయాడు. అయితే ఆతను నాకు తెలియదు. ఆయినా నా మీదకి యెందుకు వచ్చాడో అప్పుడు ఆర్థం కాలేదు. కానీ తర్వాత వాడెవరో నా మీదికి యెందుకొచ్చాడో అని తీరాను విషయం తెలుసుకున్నాను.”

“ఎవరతను?” సరళ అడుర్తగా అడిగింది.

“మీ కెందుకులెండి. ఆ విషయం నే చూసుకుంటాను. అవలు అ మర్నాడే నా స్నేహితులని వెంటతీసుకుని వాడిపని వట్టాలని అనుకున్నాను. కానీ యివాళ ఈ పాపు ప్రారంభంవుందనీ మీరు వచ్చి తిరిగివెళ్ళటం బాగుండదనీ అగాను.”

“మీరు కొట్లాటల్లో తలమారుస్తారా.”

“మార్చను. కాని అకారణంగా నామీద
కాస్తే ఒదలను”

“మీవీదకి వచ్చినవాడు మా ఇంటి
దగ్గరవున్న పీంకరమేనా”

“అవును అతనే! నేను మీకో మాట్లా
డటం చూసే అలా వచ్చాడని అర్థమైంది
నాకు.”

“మీరు వాడితోలికి వెళ్ళకండి వాడు
చాలా దుర్మార్గుడు. గుండా రోడ్డి పచ్చి
నెత్తురు తాగే కసాయివాడు” అంటూ
తనని ఎలా బెదిరించాడో తల్లిని ఎలా
భయపెట్టాడో చెప్పేసింది

“కనుకనే అలాంటివాడిని వదల
కూడదు మీళ్ళ అగడాలకి భయపడటం
వల్లనే యింకా యింకా రాక్షసత్వం
ప్రదర్శిస్తున్నాడు. ఆ విషయం నది
లేయండి. మీరు మాత్రం ఆ పాత నగ
రంలో వుండద్దు. వెంటనే అక్కడనుండి
దూరంగా వచ్చేయండి. మా ఇంటికి దగ్గర
లోనే ఓ గది చూశాను. మీ దక్కడికి
యిప్పుడే వెళ్ళకండి.”

“మా అమ్మా తమ్ముళ్ళూ”

“వాళ్ళని సురక్షితంగా మీ దగ్గరకి మేం
చేరుస్తాం. మీరు సరేనంటే అందుకు
ఇప్పుడే యేర్పాట్లు చేస్తాను.”

సరళ గుండె దడదడలాడసాగింది.

ఈ క్షణంలో నిర్ణయించుకోవటం
యెంత కష్టం. యేం జరిగినా ఆ భగ
వంతుడే ఓక్కు అనుకుని “మీరు వెళ్ళి
రండి. మీ రెవరినైనా పంపండి” అంది

గోవిందరావు నివ్వారు.

గోవిందరావు సరళని తను చూసిన
గదిలో దించి వెళ్ళిపోయాడు

5

సాయంకాలమైనా గోవిందరావు తిరిగి
రాలేదు. సరళ గుండెల్లో రైళ్ళు పరు
గెడతూన్నాయి. తల్లికి తెలియకుండా
ఇంట్లోనించి రావటమేకాక వారిని
కూడా రప్పించే ప్రయత్నం యే సప్తమి
లకి దారితిస్తుందో అలోచించకుండా తను
త్వరపడిందేమో యిదే విషయం
సరళని పేర్చిస్తోంది. గోవిందరావు తల్లి
అన్నం తెచ్చిపెట్టింది సరళకి కడుపులో
అకలివున్నా ముద్ద గొంతు డిగటంలేదు.
మనసులో ఒకటే అనేదన.

రాత్రి పదిగంటలు గడిచిన తర్వాత
గోవిందరావు రాలేదు కానీ ఆకలి ప్నేహి
తులు నలుగురు వచ్చారు.

“సరళగారూ మీ అమ్మవీ ఇద్దరు
తమ్ముళ్ళనీ ఆ పాత బస్తీనుంచి బైటకి
తీసుకురాగలిగాం. మా స్నేహితుల
ఇంట్లో వుంచాం. రేపు పుడయం ఇక్క
డికి తీసుకువస్తాం” అని చెప్పారు.

“మా వాళ్ళని యెలా తీసుకురాగలి
గారు.”

“మీకు యాక్సిడెంట్ ఆయిందనీ, చూపు
టర్లో వున్నారనీ చెప్పి యెక్కిడున్న
వాళ్ళని అక్కడునుంచే తప్పించి తీసుకు
వచ్చాం. అయితే ఆ ఇంట్లోని మీ సామా

మలు తీసుకురావేం. దానికి మీరు ఆళ వదులుకోవల్సిందే *

“అవివోతే పర్లేడుగానీ ఆయన యేరీ.”

మా మాటలు అందరూ వమ్మినా పీల కంతం వమ్మలేదు. అనుమానించి ప్రతి పుటించాడు. ఆ పురవలో మా కన్నా గోవిందరావుకి మరి దెబ్బలు తగిలినాయి. యే దాక్షరూ కట్టు కట్టటానికి ముందుకు రావటంలేదు. అర్థరాత్రి కదూ. యింక అనుప్రతికి తీసుకువెళ్ళవల్సిందే. అక్కడికి వెళ్ళేముందు మిమ్మల్ని ఒక్కసారి కలుసుకోవాలని వస్తున్నాడు. అడుగో” గోవిందరావు వళ్ళంతా రక్తం. యిద్దరు ప్నేహితుల అనరాలో నిల్పొరేకపోతు న్నాడు. సరళ అతన్ని గట్టిగా పట్టుకుని యేడవసాగింది.

“నేనే దీనికంతకీ కారణం. నేనే నేనే. మీరు యెందుకు వెళ్ళారు ఆ దుర్మార్గుడి దగ్గరికి ”

మంచివాళ్ళకి మంచివాళ్ళంగా వుండాలి సరళ. రాక్షసునికి రాక్షసత్వం

కోనే జవాబు చెప్పాలి ఆ కిరాతకుడీ కిలు కిలా విరకొట్టేశాను. ప్రాణం పోకుండా జీవితాంతం బాధపడేలా చేసి వచ్చాను. యిలా చేయటం చట్టంప్రకారం నేరం అని నాకు తెల్సు అయితే గత్యం తరంలేక పీలకంతంలాంటి కిరాతకుడు యింతెవరికీ ఆపకారం చేయకుండా చేయ వల్సివచ్చింది. యెందుకు నేను బాధపడను భయపడను. నేను పొలిసులదగ్గరికి వెళ్ళి పోతున్నాను జరిగినదంతా చెప్తాను. సరళా నువ్వు పీనాళ్ళూ కాంతిగా గంటి పీళ్ళయినా పరే ప్రకాంతంగా కాగి బ్రక కండి. చట్టం యే శిక్ష విధిస్తే అది కిరసా వహిస్తాను. వెడతున్నాను సరళా మళ్ళా తిరిగి రాగలిగితే మనం కల్పి బ్రతుకదాం *

గోవిందరావు ప్నేహితులని వదిలి అటోయెక్కి వెళ్ళిపోయాడు. సరళ కిలా విగ్రహంలా నిలబడిపోయింది. గోవింద రావు తిరిగి వస్తాడన్న ఆళ యే మాలో మనసులో కదులుకోంటే కప్పీళ్ళు తుడు చుకుంటూ వుండిపోయింది.

స్వరియత్ సౌరిదర్శనీ

ఆర్. సంధ్యారేణి

(గత వంశిక కథవాయి)

65

కారు పోర్టికోలో ఆగింది.

కృష్ణమో? ఒడిలో తలపెట్టుకుని
వెనకవీడ్తో పడుకునిఉండి ఇంద్రసేవ.

అమెను లోపలకు తీసుకువెళ్ళారు.

ఇందూకి స్పృహవచ్చి కళ్ళువిప్పి
చూసింది.

తను ఒక గదిలో మంచంపై పడుకుని
ఉన్నట్టు గ్రహించుకుంది టైము చాలా
అయిపోయి ఉంటుంది. అని కనురెప్పలు
ఎత్తి పక్కకు చూసింది.

తందగ్గర కృష్ణమో? కూర్చుని అమె
తలపై చెయ్యివేసి ఆస్థాయంగా విమూరు
తున్నాడు.

ఒక్క క్షణం కళ్ళు మూసుకుంది.

“ఇందూ!” అనురాగంకో పిలిచాడు.

“ఊ!” నీర్పంగా వలికింది.

“కాఫీ తాగుతావా?”

అమె మాట్లాడలేదు.

“ఇందూ ఎండకీ పట్టుదల. మన
ఇద్దరం భార్యభర్తలం ఆ యా యం.

మనలో మనకి ఈ సంతాలు వట్టింపులు
ఏమిటి చెప్పు.”

అమె మాట్లాడలేదు

“నా మాట విని భోజనం చెయ్యి.
ఇన్నిరోజులు వచ్చి మంచిదీళ్ళు కూడా
గాంతుకలో పోసుకోలేదు నువ్వు. ఏమ
యినా అయిపోతే నేను అంటూ ఉంటా
వనే అనుకుంటున్నావా!” ఆతని కంఠం
గాఢదికం అయింది.

ఇందూ ముఖంలో కోపం గాని
శాంతం గాని ఎలాటి భానాలు కనిపించ
లేదు.

అమె మాటకు ఎదురుచూడకుండా
ఒకామెను పిలిచి ఇందూకి భోజనం
తెమ్మవి చెప్పాడు. వది విమూషాల్లో అమె
భోజనం తెచ్చి ఆక్కడ టేబుల్ మీద
పెట్టి వెళ్ళిపోయింది.

ఇందూ భోజనంచెయ్యడానికి ఇష్ట
పడలేదు మొదట. ముఖం తిప్పేసుకుంది.

ఆతను అమెను వదిలిపెట్టలేదు.

“పట్టుదల వస్తే నేను మంచివి కాను రాక్షసత్వం వస్తుంది నాలో. నా మాట విను” అంటూ బ్రతిమాలసాగడు.

“నాకు నాకు వద్దు” సీర్పంగా చెప్పింది. అతను వినలేదు.

అమె బుజాలపట్టు చెయ్యేసి అతని గుండెలకు అమెను జేగిసి దిలవంతంగా తనే రెండు ముద్దలు తినిపించసాగాడు.

ఇందూ ఇక తప్పదు అన్నట్లు బుద్ధి మంతురాలిలా తనే తినసాగింది.

“అ ఆదీ అలా తిరిగి నువ్వు చాలా మంచిదానివి” అంటూ నవ్వి అమె మడుటిమీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఇందూ భోజనంచెయ్యటం పూర్తి అయింది. భోజనం చెయ్యటం పూర్తి అవగానే కఠీరం తన స్వాధీనం తప్పి నట్లు అయింది.

కిడుపునిండగానే ప్రాణం కాపిపడి నట్లు అయింది.

మనసులో ఎలాటి ఆలోచనలూ లేకుండా ఆ క్షణం హాయిగా అనిపించ సాగింది.

కనురెప్పలు బిరువుగా మూతలుపడ సాగాయి.

“నిద్ర వస్తుందా?” అడిగాడు.

“ఊ”

“అయితే పడకో ఎలాటి ఆలోచనలూ మనసులో రానివ్వకు హాయిగా పడకో ఈ గదిలోకి ఎవ్వరూ రాదు” అంటూ అమె తలగడ సరిచేసి పడుకోమన్నాడు.

ఇందూ తల ఊపి బుద్ధిమంతురాలిలా పడుకుంది.

అమెకు అప్పుడే కళ్ళమీదకు మత్తులా వచ్చేస్తుంది

అమె కళ్ళకు అతను కృష్ణమో? అవునో కాదో కూడా తెలియటంలేదు.

అంత క్వరగా హాయిగా నిద్రపట్టే నింది

కృష్ణమో? క్షణంసేపు అలాగే చూశాడు

“ఇందూ!” చాలా మెల్లగా పిలిచాడు. అమె పంకలేడు.

అమె కళ్ళు అప్పటికే నిద్రలో కూరుకుపోయాయి.

ఒంటిమీద తెలివిలేకుండా పడుకుని నిద్రపోతుంది.

ఇంద్రసేన ముఖంలోకి అలాగే చూడసాగాడు.

ఎంత హిందర్యరాశి!

ఇంత అందారానికి అంత కోపం ఎందుకో, అంత గర్వం ఏమిటో అంత పొగరు దేనికో! మనసులో నవ్వు కున్నాడు.

శ్రీతి పొగరు, గర్వం, గడుసుకవం ఉంటే ఆదో అందం.

ఆ అందమే పురుషుణ్ణి రెప్పగొడు తుంది పంకిం పెరుగుతుంది పట్టుదల తోడుఅవుతుంది ఎవ్వరికీ లొంగని శ్రీని కళ్ళెన్నేసి లొంగదీయటంలో ఎంత అనందం.

చిన్నతనంలో మేనమామదగ్గర అన్న
మాటలు విజించేవాడు.

ఇందూని ఎత్తుకువెళ్ళిపోయి పెళ్ళి
చేసుకుంటానన్నాడు.

అప్పుడు చిన్నతనం పెళ్ళి అంటే
ఏమిటో తెలియని వయసు అయినా
మామయ్య అలా అనగానే ఎందుకో
రోషంకో అలా అనేవాడు.

ఆ తరువాత తను ఎంత జిడిసిపోయి
బెదిరిపోయాడు.

తల్లికోరిక ఇందూని కోడలిగా చేసు
కోవాలని ఆ కోరికే కోరింది అవిడ.

తల్లిమాట నిండెట్టాడు.

మేనమామదగ్గర ఆనాడు అన్నమాట
ప్రకారం ఈరోజు చేశాడు.

ఇందుకి తనకి పెళ్ళి అయిపోయింది.

ఇంక ఇద్దరినీ ఎవ్వరూ పేరు చెయ్య
లేదు.

ఇందూ తను కలిసి ఆశీర్వాదంకోసం
మేనమామ ఇంటికి వెళ్తే.

కృష్ణమోళి గుండెరివిండా సంకోషం
అయింది. అప్పుడు ఆయనగారి ముఖం
చూడాలి.

మేనల్లుడే అల్లుడు అయ్యాడు అంటే
ఆయన ఏమంటారు.

ఇక ఎవ్వరు ఏంచేస్తారు.

పెళ్ళి అయిపోయాక బ్రహ్మ కూడా
పేరు చెయ్యలేదు. మొదట ఆయనముఖం
మాడిపోయినా తరువాత సరిపెట్టుకుని తన
దగ్గరగా వచ్చి, 'కృష్ణా అన్నీ మర్చిపో'

అంటారు.

అప్పుడు మేనమామమీద కోపం
ఏముంటుంది.

'ఏమిటి మామయ్యా ఆ మాటలు'
అంటూ తను తేలిగ్గా అనేస్తాడు
అందరూ సంకోషంగా సరదాగా
ఉంటారు

ఇందూలాంటి అందరినా! తనకు
భార్య అయింది.

కృష్ణమోళి ఇందూనైపు మళ్ళీ
చూశాడు.

ఒంటిమీద తెలివిలేనట్టే నడుకుని
ఉండి తంపై ప్రేమగా విమిలాడు.

అమె మెడలో వచ్చని వసుపుతాడకో
మంగళసూత్రాలు మెదుస్తున్నాయి. అమె
వివాహక అవి తెలియచేస్తూ.

మెడకి వల్లపూసలు అందంగా
నిండుగా కనిపిస్తున్నాయి.

ఈమె తన భార్య.

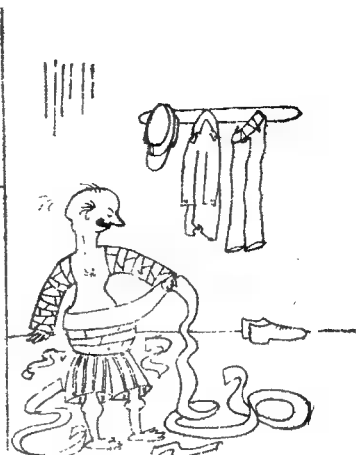
మనసులో వడేపదిసార్లు గర్వంగా
అనుకున్నాడు.

ఇన్నాళ్ళగా ఉన్న సమవ్యయ
సంతాలు పట్టుదలలు అన్నీ ఈ రోజుకో
మాయమయ్యాయి.

అందరం కలిసిపోతాం.

అమ్మ ఉంటే ఎంత సంకోషించేడి!
మనసులో బాధపడ్డాడు.

ఇందు పడుకుంది. లేచాక తీరిగ్గా
మాట్లాడుకుని ఇంటికి ప్రయాణం అయి
వెళ్ళొచ్చు అనుకున్నాడు.

అక్కడనుండి లేస్తూ చేతివేళ్ళతో అమె చెంపమీద ఎప్పుడువుగా రాసి అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయి తలుపులు దగ్గరగా చేరేశాడు.

ఉదయం వదిన్నర గంటలకు భోజనం చేసి వదుకున్న ఇంద్రసేన సాయంత్రం నాలుగున్నర గంటలకు గాని విద్ర లేవ లేడు.

ఎప్పుడు మెలకువ వచ్చింది అమెకు.

కళ్ళువిప్పి చూసింది.

తను గదిలో మంచంమీద పడుకుని ఉంది.

ఇప్పుడే తెల్లవారిందా! అనుకుంది. ద్రిముచాళాక తెలిసింది సాయంత్రం నాలుగున్నర గంటలు అని.

చటుక్కున లేచి కూర్చుంది.

అమెకు ఎప్పుడు గుర్తవచ్చింది.

రాత్రి పెళ్ళిఉపహం.

అమె వ్యూహతప్పి పదిపోవటం, అతను దిలవంతంగా అన్నంతిసిపించటం అంతా పినిమా రీల్స్లా కళ్ళముందు కదిలింది.

ఇందూ గుండె ఒక్క సారి అగిపో యింది.

తనకి పెళ్ళి అయిపోయిందా!

ఇది ఏమిట!

తల వంచి మెడలో మంగళసూత్రాలు చూసుకుంది.

వణికి చేతులతో ఆ మంగళసూత్రాలని చేతుల్లోకి తీసుకుంది.

అంటే తను వివాహిణి!

తను కృష్ణమోళి భార్య!

భగవంతుడా!

అమె గుండె అగిపోయినట్టయింది.

తను అనుకున్నది ఏమిట జరిగింది ఏమిటో కృష్ణమోళికి తను భార్యకావాలని కోరుకుందా!

వీరేడు, తను ఆతని భార్య కావడానికి వీరేడు.

ఆ మే మ న ను పరిపరివిధాల పోయింది.

ఆతను మోసం చేశాడు.

మోసంచేసి, రప్పించి బంధించి పెళ్ళి చేసుకున్నాడు.

ఇది పెళ్ళా.

కాదు ఇది పెళ్ళికాదు.

ఈ పెళ్ళికి తను అంగీకరించడు.

తన తండ్రి, అన్నయ్య, వదిన తన పెళ్ళిగురించి ఎన్నెన్నో అనుకున్నారు.

ఒక్క-గానొక్క- అడవిల్ల, ఆ అమ్మాయికి వైభవంగా పెళ్ళిచెయ్యాలని ఎంతగా ఆనుకుని ఆశపడి మురిసిపోయారు.

వివరకు తన పెళ్ళి ఇలాగా జరిగేది:

ఈ రాక్షసుడికి జరిపే వదిన అంకిత అన్నయ్యను ఎవ్వరికి తెలియకుండా పెళ్ళిచేసుకుంది. ఈ విషయం వదినకు తెలిస్తే:

ఇతన్ని ఎంత అనహ్యించుకుంటుంది! తండ్రికి, అన్నయ్యకు చెప్తే వాళ్ళు కోపంలో ఏమైనా చేస్తారు.

వాళ్ళనంగతి ఇంకా ఇతనికి తెలియదు. తెలిస్తే ఇలాటిదని చచ్చినా చేపే వాడు కాదు. ఆతనిముందు తను తనవాళ్ళ అంనయా ఓడిపోవటమూ:

ఆతను వంకంపట్టాడు. తనని పెళ్ళి చేసుకుంటానని శపథంచేశాడు. ఆతన్ని అబ్బుడుగా చేసుకోవడానికి తండ్రి అవలు

ఇవ్వవడలేదు.

అయిన తన మామరికి చాలా గొప్ప సంబంధం తెచ్చి చెయ్యాలని అనుకున్నారు.

ఈ పెళ్ళి ఇలా జరిగిందని తెలిస్తే అయిన తట్టుకోగలరా:

అన్నయ్య భరించగలరా:

ఇందూ గుండె పగిలిపోయింది.

కళ్ళనీళ్ళు చారలుకట్టి చెక్కిళ్ళు తడి పేయసాగాయి.

మెడలో మంగళసూత్రాలు పడే పది సార్లు చూసుకుంది.

భగవంతుడా: ఏమిటిది!

తనకి పెళ్ళి అయిపోయిందా:

అంటే:....అంటే:... తను ఓడిపోయిందా:

జీవితంలో తను కాలు కదపకుండా పెనవినిప్పి మాట్లాడకుండా ఈ మంగళ సూత్రాలతో తనని బంధించేశాడా:

స్నేహితురాలి యింటికి వెళ్ళిన తను ఈ విధంగా ఇక్కడ బందీ అయిందని తల్లిదండ్రులకి, అన్నా, వదిన ఎవ్వరికి తెలియదు.

తను పెళ్ళిచేసుకుని భర్తతో యింటికి వెళ్తే వాళ్ళు తట్టుకోగలరా:

ఆ తల్లిదండ్రుల గుండె పగిలిపోయింది. భగవంతుడా: ఇప్పుడు ఏంచెయ్యాలి? అన్నీ భరించి ఈ పెళ్ళికి తలవంచాలా: లేక ఈ పెళ్ళినే ఎదిరించి ఎదురు జిరగాలా.

ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలి!
 ఇంద్రసేన అలోచించసాగింది.
 భోజనం మానేసిన ఆమె భోజనంచేసి
 వడుకుని లేచాక ఒంట్లో కొత్తకత్తి వచ్చి
 నట్టు అయింది.
 కళ్ళుతెరిచి ముటిగా చూడగలుగు
 శోంది.

కాళ్ళలో కత్తి పుంజుకుంది.
 మనిషిలో మునుపటి బలం వచ్చేసి
 నట్టుగా అనిపించసాగింది.

గట్టిగా మాట్లాడగలను అన్న వమ్మకం
 ఏర్పడింది.

అలోచించగా, అలోచించగా ఆమె
 కళ్ళనీళ్ళ దారలు ఒక్కసారిగా అగిపో
 యాయి.

కళ్ళు వెడల్పు అయ్యాయి.
 తను ఎందుకు భయపడాలి!
 తను ఎవరికి తలవందాలి.

కృష్ణమోళి ఎవరు!
 ఆతనకి తనకి ఏమిటి సంబంధం!
 మనసులో మండిపడిపోయింది.

కళ్ళలో ఎర్రజీరలు అలుముకున్నాయి.
 మంగళసూత్రాలవైపు కోపంగా
 చూసుకుంది.

మెడలో మంగళసూత్రాలు ఆమెను
 చూసి వెక్కిరించినట్టుగా అనిపించ
 సాగింది.

నువ్వే వోడిపోయావు.
 కృష్ణమోళియే గెలిచాడు.
 ఈ మంగళసూత్ర బంధాల్ని తెంచు

కువి మువ్వు ఎక్కడికి పారిపోలేవు!
 ఇది నిజం. ముమ్మాటికీ నిజం
 అంటూ హేళవచ్చేస్తున్నట్టుగా అనిపించ
 సాగింది.

ఇంద్రసేనకి వివేక్తిపోయినట్లు
 అయింది.
 ఏమిటి తను లొంగిపోతుంది అనే
 అనుకున్నాడు.

ఎంత తెలివికళ్ళువవాడు.
 ఈ ఇంద్రసేన అంటే ఏమిటో
 తెలియజేస్తాను. “తను జీవితంలో ఓడి
 పోనని ఎంత కష్టం వస్తం అయినా
 గెలిచి తీరుతానని ఇంద్రసేనకో
 ఎప్పుడూ పంతంనట్టి పోటీచెయ్యకు
 అనిగట్టిగా చెప్పాను.

మనసులో కోపంగా అనుకుంది.
 అంతలో తలపుదగ్గర చప్పుడు
 అవటంతో అటుగా చూసింది.

ఒకామె లోపలకు తొంగిచూసింది.
 కోపాన్ని మింగుకుంటూ అలాగే
 చూసింది ఇంద్రసేన.
 ఆమె లోపలకు వచ్చి.

“లేచావా అమ్మా వీకోనయే చూస్తు
 న్నాం మువ్వు ఇంకా లేవలేదేమా అని
 స్నానం చేస్తావా” అడిగింది ఆమె. ఇంకో
 నెమ్మదిగా చిరునవ్వుతో.

ఈయనగార్కి అందరూ అట్టియారే
 అందరూ అయిన తరపునే మాట్లాడతారు.
 ఎవ్వరూ తన మాట వినిపించుకునే
 వాళ్ళు కొరకు.

ఒక్క క్షణం కనలో కాను అలో
చించుకుని ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది.

తైము చూసింది. ఏడుగంటలు దగ్గర
అవుతుంది.

అంతే తను ఇంతవేళా కూర్చుని
అలోచిస్తుంది:

అలోచనలో తైము తెలియలేదా:

ఉ గు వీళ్ళవని చెప్తాను.

అందరికీ ఒక్కసారే చెప్తాను.

పెళ్ళిపెద్దలు అందరూ పెళ్ళికొడు
కులో సహా మూర్ఖులైపోయేలా చేస్తాను.

కొందరవడకండి పెళ్ళికొడు అను
కుంది ఇంట్లోనే మనసులో కోపంగా.

అమె మాటకు తలదాచింది స్నానం
చేస్తాను అంటూ.

అమె వెళ్ళి ఇంట్లోనేనకు బట్టలు
తీసుకువచ్చి ఇచ్చింది.

ఇంట్లోనేన మౌనంగా స్నానానికి
వెళ్ళిపోయింది. స్నానంచేసి ముస్తాబు
అయి కృష్ణమౌళికోసం చూడసాగింది.

తైము ఎనిమిదిగంటలు అయింది.

కృష్ణమౌళి రాగానే తను ఏం మాట్లా
దాలి:

మనిషిని ఎలా దుంపాలి:

ముఖం వాచేలా చివాట్లు ఎలా పెట్టాలి:
అని ఒకటి అలోచిస్తూ అతని రాకకోసం
ఎదురుచూడసాగింది.

అమెకు ధృవ్యుడు భయంగా బెంగగా
అనిపించటంలేదు.

మనసునిండా సంకోషంతో మనిషి

ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతోంది.

తను ఓడిపోలేదు. అతనే ఓడిపో
యాడు.

అ మాజ్నైర్యంగా దీమాగా తను
చెప్తే అతను ఏమయిపోతాడు.

వివి కట్టుకోగలిగా:

మనసులో గర్వంగా వచ్చుకుంటూ
అతని రాకకోసం ఎదురుచూడసాగింది.

* * *

కృష్ణమౌళి అంబికకు రహస్యంగా
ఫోన్ చేసి చెప్పసాగాడు.

“అంబికా: నేనే గెలిచాను. ఇంట్లో
నేన మెదలో మూడుముళ్ళు వేసి అమెను
నా భార్యని చేసుకున్నాను” ఉత్సాహంగా
చెప్పాడు.

“పెళ్ళి జరిగిపోయిందా: ఇందూ ఏం
గొడవ చెయ్యలేదు కదా!” అడిగింది
అంబిక మెల్లగా.

“ఊహా”

“అయితే పెళ్ళి బాగా జరిగిందన్న
మాట.”

“అ బాగా జరిగింది.”

“అ ఫోటోలు తీయించాను. వీడియో
కూడా తీయించాను.”

అంబిక వచ్చింది. “అయితే పెళ్ళి
బాగా జరిగిందన్నమాట!”

“అహ విజయంగా నేను చాలా భయ
పడ్డాను అంబికా: ఇందూ ఏం గొడవ
చేస్తుందో అని నేను భయపడినట్టు కాక
బాగా జరిగిపోయింది” అన్నాడు.

“ఇందూ ఏం చేస్తుంది? భోజనం చేసిందా?”

భోజనం చేసిందని కాదు. అమెచేత బలవంతంగా చేయించాను. భోజనంచేసి వదులుంది.

“ఇంకా లేవలేదా?”

“లేదు. లేచిందేమో వెళ్ళి చూద్దాడు. చూస్తాను” అన్నాడు.

“ఇక్కడ మీ మామగారు అత్తగారు అంకా కంగారుపడుతున్నారు. ఇందూ ప్లేహితురాలి యింటికి వెళ్ళి ఇంకా రాలేదు ఉత్తరంకూడా వ్రాయలేదు అని.”

“మా మావగారు అత్తగారే కాదు మన మావగారు అత్తగారు అవాలి” అన్నాడు.

పోనలో ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు.

మళ్ళీ “ఉష్” అనుకున్నారు. ఎవరైనా వింటారు అన్నట్లుగా.

“అయితే మీరు ఇద్దరు కలిసి ఎప్పుడు వస్తున్నారు?” అడిగింది.

“రేపు తెల్లవారేసరికి వస్తాం. పాపం ఇందూ ఆలా బెంగతో పడుకుని ఉండి ఉంటుంది లేచాక నచ్చచెప్పి బయలుదేరకాం.”

“అలాగే మీ కోసం చూస్తుంటాను,”

“ఆ నువ్వు ఎక్కడికి వెళ్ళకు. అత్తగారు, మామగారు, జయరామ్మోపాటు మమ్మల్ని చూసి నువ్వు కూడా ఆశ్చర్యం నటించు” అంటూ చెప్పారు.

“అలాగే” అంది నవ్వుతూ.

“అయితే ఉంటాను. రేపు ఉదయం

ఇద్దరం కలిసి వస్తాం” అన్నాడు రిసీవర్ పెట్టెస్తూ.

ఇండ్రసేన నిద్రలేచింది అని అమె వచ్చి అతనితో చెప్పగానే లేచాడు అమె గదిలోకి వెళ్ళాడు.

ఇండ్రసేనలో కోసం అంకా పోయింది.

అంకి చెప్పినట్లు కా? కట్టగానే అమె మారిపోయింది.

అది కా? మహాత్మ్యం.

హిందూస్త్రి మెడలో మంగళసూత్రానికి ఇచ్చిన వియన గౌరవ. మరి ఎవ్వరికి ఇవ్వదు.

మంగళసూత్రాన్ని పూజిస్తుంది.

ప్రేమ కోరుకునేది వసుపుకుంకను.

కృష్ణమో మనసులో నవ్వుకున్నారు.

అమ్మమాట నెరవేర్చాను.

అంకికను వెతికి తెచ్చాను గణేష్ రావుగార్ని కోడల్ని, జయరామ్మకి భార్యను చేశాను.

నేను ఇందూని పెళ్ళిచేసుకున్నాను.

అమ్మ అత్త కాంతిస్తుంది అనుకున్నాడు.

అందాం ఇందూ ఏంచేస్తుంది?

సిగ్గుతో తన రాకకోసం ఎదురు చూస్తుందా?

అతని మనసులో చిత్రనిచిత్రభావాలు తియ్యగా తనివిత్రసాగాయి.

అందాం ఇందూ-

మనసులో వదేనడిసార్లు ఆమకుంటూ అమె గదివద్దకు వెళ్ళాడు.

(నవీనం)

దృష్టినిత్యం

యామినీ సరస్వతి

“అమ్మాయిని చూడటానికి మగపెళ్ళి వారు రేపొస్తున్నారు. మనకు మంచి రోజులు, చెడ్డరోజులు అంటూ లేవు. కానీ వాళ్ళు తిది వార నక్షత్రాలు చూసు కుని వస్తున్నారర్థ.... స్వప్నకీ మనలాగే యివన్నీ గిట్టవు. కానీ మనం ఎదుటి వాళ్ళ అభిప్రాయాలని మన్నించాలి కదా! అతి మన మర్యాద, మరి అమ్మాయి తెలా చెబుతావో నీ యిష్టం.... మొట్టమొదటి సారిగా వస్తున్నారు. నచ్చినా నచ్చక పోయినా నలుగుర్లో అవమానం మాత్రం జరగకూడదు..”

భార్య వికారంకో అన్ని విషయాలు వివరంగా చెప్పారు విశ్వనాథంగారు. ఆయన మండలాధికారిగా పనిచేస్తోన్నా దామీ దత్తం ఎరగని మనిషి. భార్య తనలాటి మనిషే—మగువ మన జీవిత

సమకాగిని అనే భావాన్ని మనిషి. కాపురం చేసిన పాతికేళ్ళలో ఆయన ఏనాడు ఆర్థాంగిని అవమానించి ఎడగడు. అమె మాటని మన్నించి గౌరవించాడు.

వాళ్ళిద్దరి సంస్కారం సంస్కృతి ప్రతినిబం అన్నట్టు వాళ్ళిద్దరికీ ఇద్దరు సంతానం. స్వప్న నోములపంట అయితే కుమార్ వరాలమూట. మంచిలో మర్యాదల్లోనే కొడు చదువు సంస్థారాల్లో కూడా తరిదండ్రులకి పేరే తెచ్చుకొన్నాడు. కుమార్ ఎమ్మె షార్తిచేసి జూనియర్ లెక్చరర్ గా జీవితం ప్రారంభించాడు. ఏడాదిక్రిందటే తను పనిచేస్తోన్న కాలేజీలోని మరో లెక్చరర్ శ్రీవలెని పెళ్ళి చేసుకుంటావని తరిదండ్రులతో చెప్పాడు. వంకపెట్టటానికి ఏ వంకలూ లేవు. ఈడూ జోడూ కుడిది ముచ్చటగా వున్నా

రీడ్లూ. దాంట్ = వివాహానికి తదాస్తవి అశీర్వాదించారు.

అయితే స్వప్న పెళ్ళికానిదే తమ పెళ్ళిచేసుకోవని కుమార్ తప పెళ్ళి వాయిదా వేస్తున్నాడు. అనాటినుంచి స్వప్నకి సంబంధాలు చూడటం వాళ్ళ కర్తవ్యమైంది. స్వప్న కూడా ఎమ్మె పూర్తిచేసింది. అయితే అమె దృష్టి ల ఏయవపై నుంది.

"అబ్బాయి పేరు సత్యం ఎం బెక్ పాపై అసిస్టెంటు ఇంజనీరుగా పని చేస్తున్నాడు మంచి సంప్రదాయంగల కుటుంబం. కట్నకానుకల పేరీల్లేవు..." మళ్ళీ చెప్పారు విశ్వనాథంగారు.

'కాని స్వప్న ఎమంటుందో..." అంది వికారి.

"మనం చెప్పి వాసింపాలి..."

ఆ మాటకి వచ్చిందామె. "సెట్టి బుద్ధెరిగిన నాటినుండి ఏనాడూ తమ ఆలి ప్రాయాల్ని పిల్లలపై కుద్దలేదు-వాళ్ళకి చదువు చెప్పించాం. స్వేచ్ఛ ఇచ్చాం. వ్యయం నిర్ణయాధికారానికి అవకాశం కల్పించాం - ఇప్పుడిలా..."

"ఇది పేరు జీవితంలో చాలా ముఖ్యమైన విషయం..."

"ఎంతైనా అదపిల్లకంద్రీ అనిపించు కున్నారు..."

"కొన్ని విషయాలు మనంకాదన్నా..."

"ఏంటమ్మా? నాన్న కాదంటున్నారు" మాతాత్తగా వచ్చింది స్వప్న. పాతికేళ్ల

వరువంలో చీకూచింతా, చిరుపు వాద్యక లేని యువకులు కలలు కనే స్వప్నలా వుంటుంది స్వప్న. అందానికి అందం లాగా, 'బాధుర్యానికి' శరందంలాగా వుంటుందామె...

"నీకు పెళ్ళిట..."

తల్లి మాటలకి వకపక వచ్చింది స్వప్న.

"నాకు పెళ్లేంటమ్మా..."

"అవునమ్మా - నీకు పెళ్ళిచూపుట. సత్యం ఎం బెక్. పూర్తిచేసి ఏ ఇకా వున్నాడట. రేపు విన్ను చూడటానికి వస్తున్నాడట. మవ్వు వాళ్ళకి, వాళ్ళు నీకునచ్చితే పెళ్ళిబాయందేసుకుంటార..." గబగదా చెప్పింది వికారి. ఇదే మంచి కరుణం - మళ్ళీ మించిపోతే దొరికిడు అన్నట్లుగా చెప్పించి-దానికొ తన వాద్యక తిరిపోయినట్లు చూసింది భార్య ముఖం లోని భావాలు చదివాడు విశ్వనాథంగారు. అయనకి నవ్వాచ్చింది.

"ఏమిటి వికారి! ఆ తొందర. క్రతు రాజుల కొలువుకూటంలో తమ రాజుగారి తాయబారాన్ని గబగదా ఆన్పగించే రాయ బారిలా ఏమిటా తొందర."

"నాన్నగారూ..."

అయన్నెప్పుడూ నాన్నా అనే పిలుపుండి స్వప్న. తనకు నచ్చని విషయమో-మెచ్చని పంగతో అయితే తప్ప అయన్ని "నాన్నగారూ" అని పిలవదామె. అది ఆ ఇద్దరికి బాగా తెలుసు.

“నాన్నా! పెళ్ళి అంత తప్పని విషయమా?”

“తప్పని అంటావామ్మా?”

“తప్పిం-బిప్పిం-మనిషి జీవితంలో పెళ్ళి అంత ముఖ్యమైనదా నాన్నగారూ?”

“అవునమ్మా - నది కడిగి చేరినట్లు జీవితంలో కదిలి కదలి మనం మనసార సాగరం చేరాలి-”

“చేరి అందులో మునగానాం తేలానాం అన్నట్టుగా కష్టాలకొక వీళ్ళకో దుఃఖాలకో దురవస్థలకో ఇబ్బందుల్లో ఇక్కట్లకో శిక్షలకో బోరాడూ - ఆ సాగరంలోని మొనక్కో యుద్ధరేస్తూ - అదే బ్రతుకన కొనారి అమ్మా! తర్వాతేముంది, నేను వైకం ప్రపంచ జనాభాకి సంఖ్య వొక్కటి జతను చేస్తాను అన్నట్టు బ్రతకాలి కదూ!”

ఆ మాటలకి ఏకపక్ష నివేదికగా

“బ్రతుకున్న అలానే వుండవచ్చు- అందమే అనందం అనందమే జీవిత మకరందం అన్నట్లు బ్రతుకుండా వున్న మీగా బ్రతికేవాళ్ళు వున్నారు వాళ్ళకి జీవితం ఒక రసహీన రాసరిం. బ్రతుకు బోరాటం కాదు, పంటిగ-”

“ఏకైకం - ఎవ్వరో - నా యిగా వుండచ్చు కానీ మాటికి తొంద్రమంతి అప్పుల్లో తిప్పులపడ్డా-అధిక సంకాసంతో అల్లాడూ బ్రతుకు ఒక విత్య సంగ్రామం లాగా - ఏమూట గడిస్తే ఆ మూట ముప్పు గడిచినట్లుగా-సూర్యోదయ, సూర్యాస్త

మయాల్ని రెక్కపెట్టుకుంటూ బ్రతుకే బరువుగా లాక్కొస్తున్నారు-”

“స్వప్నా! ఎవరి జీవితం వాళ్ళది. ఒకరికి ముళ్ళదారి మరొకరికి మల్లెం రహదారి కావచ్చు. మన బ్రతుకు నునం తిద్దుకన్నట్లుగా వుంటుందమ్మా అదంతా మన చేతుల్లో వుంది. తార్వా భర్తలు ద్వంద్వ సమాసంలాగా నెరి వెన్నెల్లాగా, పూవు కావిలాగా, కలిసి మెలిసి గొరవించుకుని అభిమానించుకుని జీవితాల్ని పంచుకుంటే అడుగడుగునా అమవి-అణువణువునా పున్నమి యామివి అవుతుందమ్మా-గృహిణి ఇంటికి వెలుగు కల్గి-”

“అందరూ మీలా వుంటారా నాన్నా!”

“అలాగే మీ అమ్మలాగా వుండరు కల్గి-” కొన్ని శీతాలు ఆగేదాయన. “జయూదేవుడికి పద్మావతి, నాగరాజుకు మల్లీశ్వరి-రజినికి మంజులలాగా జత కూడాలి కల్గి-

“నాన్నా!”

“అవునమ్మా-నువ్వు సత్యాన్ని చూసి, మాటాడి, అతనిమనస్సు తెలుసుకుంటే-”

“ఆ అవకాశం వుండొద్దు నాన్నా!”

“రేపు - అందుకే వస్తున్నారమ్మా-” స్వప్న ఇక రెట్టించలేదు.

• • •

సాయంకాలం సుమారు ఆయిదు గంటలు.

మేడమీద కుర్చీలో కూర్చున్నాడు
వత్సం, అతని కెదురుగా అటూ యటూ
పదార్థచేస్తోంది స్వప్న-

“మీ గురి... అంకా చెప్పారు...”

“ఎవరూ ఎవరికీ పూర్తిగా అర్థం
కాగేదండీ - మా నాన్నగారికే నేను
పూర్తిగా తెలియదు-ఇక అయిన...”

అమె మాటలకి చిరునవ్వు వచ్చాడు
వత్సం. “మీ అభిప్రాయాలు మీ అభి
రుచులు .. మీ ఆరావనలు అన్నీ
చెప్పారు అవన్నీ నా ఊహలకి ప్రతి
బింబాలే-రెండు మంచి అద్దాల్లో టామ్మ
లెప్పుడూ ఒకేవిధంగా ప్రతిబింబిస్తాయి...”

“మీరు మీ భార్యని కాపిస్తారా?”

“ఎందుకూ?”

అ మాటలకి తెల్లబోయిందామె.

‘అర్థాంగి అంటే అర్థం తెలిసిన
వాడెవడూ భార్యని కాపించడు. కాపించ
లేడు. పలుకు-కావంలా కలిసి మెలిసి
జీవిస్తే ఇది కావాలి. ఇది చేయాలి అవి
ఎలా అర్థం నేస్తారు?’

“పురుషాహంకారం...”

“నవ్వు పరుషంగా వుంటాయి
అహంకారం వ్యక్తి సంబంధమే కానీ
అజన్మకు విచక్షణ వుండదు స్వప్న
గారు! ఇది మీరు ఒక షిశ్నకాభి
ప్రాయంకో ఏర్పరచుకున్న ఊహలు...”

“మీరు అమెని గౌరవిస్తారా?”

“అది నన్ను నేను గౌరవించుకోవటం
కాదా?”

“అర్థికవిషయాల్లో వ్యవహరిస్తారా...”

“ఇంటిపెత్తనం అంకా అమెదే-జీతం
తెచ్చి దోపిడీలో పోసి పాతెడమనీ
యివ్వుంచుకుంటానంటే...”

అశ్చర్యంగా చూస్తోంది అమె

“అర్థికశాఖ మీ ఆదవాళ్ళదేనండీ!
వొడుపు మీవద్దే నేర్చుకోవాలి. ఉదాహ
రణకి చీర వొడగెక్కువైతే కత్తిరించి
జాకెట్ కట్టిస్తారు జాకెట్ ముక్కు వొడ
వైతే కర్చీపు కట్టిస్తారు చీర పాకబద్దే

పరుపుగలీబలు, దోర్కర్ణెస్తు, కిటికీ
తెరులుగా రూపాంతరం చెందిస్తారు.
రాత్రి అన్నం మిగిలిపోతే దాన్ని తిరగ
మోత పెట్టేస్తారు...”

వక్కువ నవ్విందామె-

“ఇలా వవ్వులు రుప్పుతూ, ఇంట్లో
వవ్వుల పువ్వులు విరియిస్తూ -గృహాన్ని
వ్యర్థసేమగా మార్చేవాళ్ళు-ఆడవాళ్ళు...”

“కావివాళ్ళు...”

“మనకు కానివాళ్ళు- వాళ్ళ గొడవ లెందుకు?”

“సరే - కట్నం వద్దన్నార్థం”

“నేను వద్దనలేదే - మామగారు అలి మానంతో అత్యయతతో ఇస్తానన్న ధనాన్ని, బంగారాన్ని, కానుకని కాదనే మూర్ఖుణ్ణి కాను-”

నివ్వేరపోయిందామె. అర ఊం కూడా కాలేదు. అంతరంగం అరని కార్పిచ్చులా అయిపోయింది. ఎంత చదువుకున్నా-ఎంత మంచి ఉద్యోగం ఉన్నా - ఎంత అస్తిపాస్తులున్నా - పాల వండ్రమున పవ్వకించినవారు పరుల పాలు కోరినట్లు-ఎదుటివారిసొమ్ము ఎంతో తీసి-దానికోసం ఆశపడ్డారు-ఎంత వారలయినా కట్నదాసులే - వో - వో - తమ అలాంటివాడి వీడకూడా సహించలేడు.

ఊఊఊనికి ఆమె ముఖంలో మారు తున్న తంగులు చూసి పకపక నవ్వే దతను... “సుమారు 40 కేజీల మేలివన్నె బంగారం; అందం, చదువు, సంస్కారం, ఇవన్నీ మూటకట్టి మూర్తిచేసి పోతబోసిన రసాధిదేవతలాటి అమ్మాయిని కానుకగా యిస్తానంటే కాదనే మూర్ఖుణ్ణి చెప్పండి.”

ఆమె ఆ మాటలు వినగానే - వాటి భావం స్ఫురించగానే తెల్లబోయింది. అతని మాటల్లోని గడుసరితనం గమనించి మదినెంచింది నంకనించింది.

“మీ తలిదండ్రులు-”

“నన్ను కన్నవారు నన్ను శమ్ముకునే వారేకానీ అమ్ముకునేవారు కాదు... కన్నవారు కారు. అకొన్నవారు కారు. రక్త మాంసాలతో వ్యాపారం చేసేవారు కాదు.”

“ఇప్పుడేకాదు-ఎప్పుడూ-ఎన్నడూ- ఎందునా ఈ ఇంటినుంచి ఏదీ కానుకగా అందదు-”

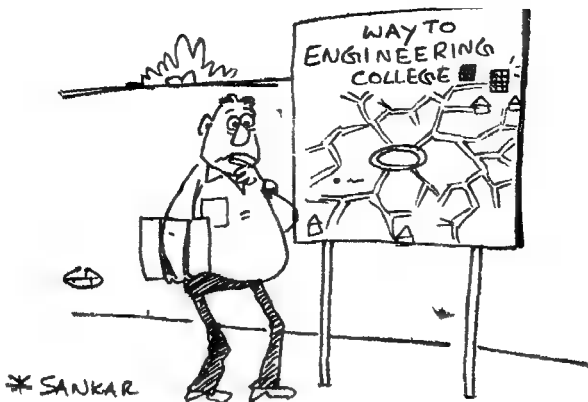
“నేను స్వార్థికంతో జీవించేవాడే కానీ స్వార్థంతో జీవించేవాణ్ణి కాను. నా సంపాదనతో నా సంసారాన్ని స్వర్గం చేసుకుంటాను.”

“శాంక్యూ! శాంక్యూ! ఐ రియల్ యూ-ఐ లవ్ యూ-యూ అర్ మై కింగ్. యూ అర్ మై రింగ్ - మై డార్లింగ్-” పొంగిన అనందంతో అంది నవ్వు.

“న్నప్పా! నవ్వుప్పా! ఏమిటే ఆ కలవరింకలు” కూతుర్ని తట్టి లేపుతూ పిల్చిండి వికార. చప్పున మేల్కొండి నవ్వు.... ఎదురుగా కల్లి...

ఇది ఇదంతా కళా... ఇదంతా కల్లా .. ఊహా కథకాదు-కలకాదు-కల్ల కాదు కథ, కల, కల్ల కాకూడదు. ఈ నవ్వు నత్యం నవ్వుంగా మిగిలిపో కూడదు. యధార్థం కావాలి. తన కలలు కలవరింకలు కాకూడదు. కలకలలాడే బతుకు పురికింకలు కావాలి.

తను నత్యంతో మాటాడుతోంది. తన మనోభావాలు వివరిస్తుంది; అతడు అన్ని

దిక్కి అంగీకరిస్తేనే చేయి అందిస్తుంది. బ్రతుకులో వరిస్తుంది. ఆనందాన్ని వర్తిస్తుంది. ఆకన్నీ ఆరిస్తుంది.

కానినాడు అతన్నే కాదు మరెవరినీ తనకో చేరనివ్వదు తన జీవితం తనదే అవుతుంది.

ఒక నిశ్చితాభిప్రాయానికి రాగానే అమె మనస్సు తేలికపడ్డట్టయింది.

“ఏంలేదమ్మా! రాబోయే వరుడికో

కాబోయే పెళ్ళికోసం మనస్సులో ఒక మధురగీతం రచించుకుంటున్నాను. అది తీయని తంపులకో తీయని సంగీతమే అవుతుందో—”

అర్హాత్తలో అగిన ఊతుర్ని చూస్తూ “నవ్వా! నీ కల వరిస్తుందమ్మా!” అంటూ అశీర్వాదించింది వికారి వ్యవస్థ కళ్ళల్లో కాంతిపుంజాలు వేవెలుగులు వెద చల్లాయి.

కనకీని

డాన్
మమ్మ

రెండేండ్ల బాబు ఎదురుగా ఒకరోజు

బాగా గొడవపడ్డారు సుజాతా, రాజారావు. వాళ్ళ పోట్లాట చూసి, చూసి తిక్మొహంపేసి, చివరికి గుక్కపట్టి ఏడ్చేశాడు బాబు.

అలుసుగలిగిందూ ఆరోజు ఒట్టేసుకుని ప్రమాణం చేసుకున్నారు, బాబు ఎదురుగా మాత్రం పొట్లాడుకోకూడదని.

తర్వాత ఏడాదికే జేపీ పుట్టింది.

అయినా సుజాతా, రాజారావు - చేసుకున్న ప్రమాణం తప్పలేదు నిల్ల లేదు రుగా ఇద్దరూ అమితమందిగా, బోలెడంత అన్యోన్యంగా, చాలా హాయిగా ఉంటాడు.

నిల్లరిలా వెళ్ళగానే వాకర్నొకరు తక్కింపుకుంటారని కాదు. ప్రేమ వివాహం కాదుగాని, పెళ్ళయినప్పటినుండి ప్రేమించుకుందామనే ప్రయత్నిస్తున్నారు సుజాతా, రాజారావు ప్రయత్నిస్తే పుడు

కుందా ప్రేమ:

ఇద్దరూ 'మేడ్ ఫర్ ఈచ్ ఆదర్ కానిబి కేలిపోయింది. ఇద్దరి అభిరుచులు వేరు, సంస్కారాలూ వేరు. ఇద్దరికీ అన్యోన్య బంధంలో కట్టపడే మహత్తర ఆశయం ఏదీలేదు మరి ప్రేమ ఎలా సాధ్యమౌతూంది:

ప్రేమయితే లేదుగాని, ఇద్దరి మధ్య పూర్తిగా ద్వేషమయినా లేదు

ఎలాగో కుదిరి, ప్రితపడి, ముడిబడి పోయిన వైవాహిక బంధాన్ని కొనిసాగించాలనే ఇద్దరి కావశ్రయమూ. కాని, విడిపోయి రవ్వకెక్కారని ఇద్దరికీ ఏకోకానా లేదు

రోజుకో పొట్లాట, వారానికో గంట ప్రకాంతిగా వాళ్ళకాపురం సాగిపోతూనే ఉండి కాని, ఇద్దరి మధ్య గొడవలు లేకు

కున్నట్లు పిల్లలకి మాత్రం తెలియనివ్వ కూడదని వాళ్ళ ప్రయత్నం.

రాజారావు కిల్లీ, కండ్రి ఎన్నడూ పోట్లాడుకుంటూ ఉండేవారు. అంచేత, అతనికి ఇంటి వాతావరణమంటే అనష్టమేసి ఎల్లవేళలా మిత్రులతో గడవటం ఆలవాదమైపోయింది. ఆ ప్నేహాలు ఎన్నోనాల్లు పెడిసికొట్టాయి. ఫలితంగా అతను కొంతమేరకు నష్టపోయాడు కూడా. సుజాత చిన్నతనంలో ఇంట్లో చేడు జ్ఞాపకాలని భరించింది. కల్లిని కండ్రి తరచు కొట్టేవాడు, కల్లి ఒంటరిగా కుములుకూ ఉండేది. తన పిల్లలకి మాత్రం ఇటువంటి చేడు జ్ఞాపకాలు మిగలకూడదనే అమె తపన

పిల్లలముందు 'నటించటం' మాత్రం ఎందుకూ ఇద్దరూ నిజంగానే, ఘర్షితంగా అన్యోన్యంగా ఉండరాదా అంటే—

ప్రయత్నిలోసం లేదు, ఒకరి బలహీనతలు ఒకరికి తెలుసు. ఎవరి తప్పు వానికి కూడా మరుసటి దినంలో తెలిసిపోతూనే ఉంటుంది. అయినా, తాత్కాలిక ఉద్రేకంలో మాటామాటా అనుకోకుండా ఉండలేదు. దేవుడు చేసిన మనుషులం— ఎంతకని మారుతాం అనే రోరణి వచ్చేసింది ఇద్దరికీ కూడా.

* * *

ఆదివారం ఉదయం టిఫిన్ ధగ్గరే వచ్చింది పోట్లాట.

“ఏదేసి నేట్టుందీ పెనరట్టు. నీకు పెన

రట్టు చేయటం రాదు. రానిది ఎందుకు చేయాలి?”

“ఏమైందండీ?”

“మాద్య పెట్టావు.”

“అనతర పెట్టేయండి. మ రో టి చేస్తాగా—”

“ఓ మొహంవేస్తావు, వేసింది నాలు. తాపీ తగలండి.”

“మరో అట్టు వేస్తాను తండీ. నీకు ఇష్టమనికదా పెనరట్టు పెట్టుకొనిపో—”

“నా కిష్టమనే— మాద్య పెట్టావు—”

“ఎందుకలా కోస్తాడతరూ హోదల్ కత్తే రోస్తు— అని అర్థరవ్వరూ?”

“రోస్తుంటే బాగా కాయమవి-బొడ్డుగా మార్చమని కాదు— నీకు చెప్పడం వేస్తు, చచ్చ-అదివారమైనా తిక్కు తిందామని లేదు—”

“ఇప్పుడేం మునిగిపోయిందని మరో అట్టు వేస్తానన్నాను— నిజానికి దన్ని దిచ్చిందికదా మాడలేదు. చక్కగా ఉంది—”

“అ— మహా చక్కగా ఉంది—”

సమయానికి బాబూ, లేచి ఇంట్లో లేదు. పక్కంటి పిల్లల్లో ఆడుకోవటానికి వెళ్ళారు. పిల్లలు ఇంట్లో లేకపోవడంతో ఇద్దరికీ బోలెడంత ‘వ్యేచ్య’ దొరికింది.

“ఏం వెక్కిరిస్తాడు ఒక్క నిమిషం చేసి కూడండి వంట— తెలుస్తుంది—”

“అ- చేశావులే— బోడి వంట—”

“ఇదుగో-బోడి గిడి అనకండి...”

“ఏం అంటేనేం?”

“మీరు చేసేది బోడి ఉద్యోగమని నేనంటే...”

“నేను చేసేది బోడి ఉద్యోగమూ?”

“అది నేనంటే ...?”

“ఏం-నీ బోడి మొహానికి ఇంతకన్న మంచి మొగుడొస్తాడమకున్నావా?”

“చీచీ! బొత్తిగా సంస్కారంలేని మనుషులు...”

“నీ సంస్కారం తెలుస్తూనే ఉంది. తర్త ఎంత మీనుడైనా పూజలుచేసే ఇల్లాళ్ళున్నారు. నెలకు వెయ్యిన్నీ ఎని మిడివందలు తెచ్చిపొస్తుంటే - బోడి ఉద్యోగమూ?”

“ఊరికే-ఇద్దై పోకండి-మొదట బోడి అన్నది మీరే...”

“ఎప్పుడైతేనేం? నా ఉద్యోగం గురించి మళ్ళీ-బోడి-అన్నావా లేదా?”

“ఎప్పుడన్నాను-మీరు అన్నాక...”

“అసలు అనలేదని కూడా అంటావు. వీకేం రెణ్ణెళ్ళప్పుడు - మీ మద్రాసు మేవమామ ఎదుట - చేతగాని వెధవ అనలేదూ?”

“నేనేమీ ‘వెధవ’ అనలేదు...”

“పోవీ చేతగానివాడన్నావు కదా- ఆ వెధవకన్న చేతగానివాణ్ణా నేనూ?”

“ఇదుగో మాటలు మిగలకండి.

పోన్లెండి-కాఫీ ఆయిన తీసుకోండి...”

“కాఫీ-అ కాలవలో పోయి. అది

వారం ఇంత గొప్పగా తెల్లారింది. ఇక కాఫీ ఒకటి-చ-చ-కొంపలో సుఖంగా ఉందామని లేడు...”

“చీటికి మాటికి నోరుజారితే సుఖం ఎలా వస్తుంది- ఇంటిమనుషులతో మెలగటం మీకు అరివాటుంటే కదా! ఎప్పుడూ బజార్లంట తిరగటం...”

“చవ్-పోతాను. మళ్ళీ బజార్లపడే పోతాను. ఈ పాడుకొంపలో కాపురం కన్న బజార్లపడి అడుక్కు తినటం మేలు...”

చెప్పల్లో కాళ్ళు దూర్చి వీధిగుమ్మం దాకా వచ్చాడు రాజారావు. నరిగ్గా అప్పుడే బాబూ, బేబీ ఎదురుపడ్డారు.

“దాడి-నేనూ వస్తా” అంది బేబీ

“ఎక్కడికి దాడి? నేనూ రానా?” అన్నాడు బాబూ. “అదివారం ఐస్క్రూట్ తీసిస్తానన్నావుగా...” అని గుర్తుచేశాడు.

పిల్లల్ని చూడగానే, ముఖంలో చిరాకు కొంత తగ్గించుకుని “మళ్ళీ ఇప్పుడే వస్తాగా” అంటూ వెళ్ళిపోయాడు రాజారావు.

“మమ్మీ - దాడి ఎక్కడికి కెళ్ళారు?” అన్నాడు బాబూ.

“ఐస్క్రూట్ ఎప్పుడు మమ్మీ?” అంది బేబీ.

వవ్వుముఖం పెడుతూ, పిల్లల్ని దగ్గరకు తీసుకుంది మజాక.

“దాడి ఆర్జెంటుగా ఏదో పనుందని వెళ్ళారు. మధ్యాహ్నం - టోంచేశాక -

మిమ్మల్ని తిసుకెళ్ళి-ఐన్‌ఫ్రూట్ కొని
పెడతాడు, ఏం మరి మీరంతా టిఫిన్
తినలేదుగా-రండి - వేడివేడిగా ఉన్నాయి
పెసరట్లు - పెసరట్లుంటే నీకీష్టం కదూ
దేవీ - అండుకని చేశాను..”

“నాక్కూడా ఇష్టమే మమ్మీ-అయితే
పంచదారకో తింటాను..”

“అలాగే-రండి మరి..”

* * *

మద్యాహ్నం మూడు గంటలవు
తుండగా కాళ్ళిడ్చుకుంటూ ఇంటికి తిరి
గొచ్చాడు రాజారావు, కోపం సడలినా,
వింకం ఉందిగాని, అంతకన్న ఆలవచే
స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

యంగీ అందిస్తూ, “రండి-ఘోంచేద్దురు
గాని..” అంది సుజాత.

“అకలిగా లేదు..”

“మీ ఇష్టం, నేనూ ఇంకా తినలేదు..”

“అదేం..” అన్నాక, ఒక నిమిషానికి
డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరికి నడిచాడు రాజా
రావు.

మౌనంగా ఆమె వద్దిస్తుండగా, ఆతను
మౌనంగా తిన్నాడు. మజ్జిగవ్వు అయిపో
వస్తుండగా. తల దించుకునే, “అయం
సారీ సుజీ..” అన్నాడు.

“వ-అదేమిటండీ-ఐ పుడ్ దీ సారీ-
మీకు ఎంతో ఇష్టమైన పెసరట్లుని-మార్చి
పెడితే చిరాకెయ్యదూ....”

అలా రాజీ కుదిరిపోయింది.

వక్క-పొదేసుకుంటూ, “పిల్లలేరీ?”
అన్నాడు రాజారావు. అదీవారం, ఆ వేళ
వ్వుడు పిల్లలు ఇంట్లోనే ఉంటారన

తెలుసుగాని, వాళ్ళవ్వదే గుర్తువచ్చి
వట్టుందతనికి

“మేడమీడున్నారు” అంది సుజాత.

మేడమీడున్న ఒకే ఒక్క గవి, గెన్ట్
రూంగానూ, నిల్లలు అడుకోవటానికి
ఉపయోగపడుతోంది.

దేదమెట్లవైపు నడుస్తున్న రాజా
రావును చూసి, నవ్వుకుంది సుజాత.
అతని రోరణి సుపరిచితమే. ఇలా ధైర్య
మవ్వ పోట్లాటచ్చి, రాజీ కుడిరినవ్వు
దల్లా, అతనికి నిల్లలమీద ప్రేమ మరిం
తగా పెరిగిపోతుంది. రాజీ కుడిరినా
అతనిలో దింకం వెంటనే పూర్తిగా
నడలదు. నిల్లలకో కాసేపు కబుర్లుచెప్పి,
వాళ్ళదగ్గర ‘మమ్మీ’ని విగడటం
మొదలుపెడితే, ఆవృధిక పూర్తిగా
ప్రకాంతపరిస్థితి ఏర్పడిపోయినట్లే రెక్క.

సుజాత వంటిల్లు వర్తకుం పూర్తి
కావస్తుండగా, మేడమెట్ల దగ్గర్నుంచి,
మెల్లగా “సుజీ” అని పిలిచారు రాజారావు.

ఏమిటన్నట్లు చూసింది సుజాత.

రమ్మన్నట్లు నైగచేళాడు రాజారావు.

ఆ రోరణిచూస్తే, నిల్లలగురించి ఏదో
ఏకేశ్వం చెబుతాడని అర్థమౌతుంది
ఆమెకు. “ఏమిటండీ?” అంది దగ్గరకు
వెళ్ళి.

“రా-వెబుకా-” అంటూ ఆమె చెయ్యి
పుచ్చుకుని, మెట్లవెంట పైకి తీసుకు
వెళ్ళాడు.

మెట్లెక్కాక, చిన్న వరండా ఉంది.

వరండాచివర గదిగుమ్మం ఉంది. గుమ్మం
దగ్గర, వారగా అగి, రోసలికి చూడ
మన్నట్లు నైగచేళాడు రాజారావు అతని
భుజంమీదుగా రోసలికి చూసింది సుజాత.

రోసల బాబూ, వేదీ అడుకుంటు
న్నారు. అయితే, ఆదేమీ బొమ్మలతో
అడుకోవటంకాదు. ఏదో మహత్తర నాటక
ప్రదర్శనకు ‘రిహార్సల్స్’ చేస్తున్నట్లు-
ఇద్దరూ రెండు పాత్రల్ని పోషిస్తున్నారు.

“మరి-అంకుల్ సిగరెట్టు తాగుతాడు
కదా?” అంటోంది వేదీ.

“అవును కదా- అంకుల్ - సిగరెట్టు
తాగుతాడు” అంటూ వెళ్ళి, గదిలో
మూలపడిఉన్న మ్యాగజైన్లలోంచి ఒక
కాగితం చించుకుని వచ్చాడు బాబు.
కాగితాన్ని చుట్టి, సిగరెట్టులా చేతబట్టి,
పెదవులమధ్య ఉంచుకున్నాడు. అప్పుగా
పక్కంటి ‘అంకుల్’ని అనుకరిస్తున్నాడు.

“త-ఎన్నిసార్లు చెప్పినా నీకు బుద్ధే
లేదు-” అన్నాడు బాబు హతాత్తుగా.

“బుద్ధిలేంది మీకే బొంది-” అంది
వేదీ, పక్కంటి ‘అంటి’లాగా చేతులు
తిప్పతూ

“నాన్నెన్నో” అన్నాడు బాబు, సిగి
రెట్టుపొగలా నోట్లోంచి గాలిని ఊదుతూ.

“యూ పటవ్-”

“మీరే నోరుమానుకో- డి. యేల్లో
స్తున్నాయి ఎందుకూ?” అంది వేదీ. “యేల్లో
స్తున్నాయి” అనేమాటను సరిగా పంకటం
చేకకాలేదు.

“యా ఇదియట్ - పూర్ - - దెనిర్ -
నువ్వు అడవానివా రాక్షసివా?” అన్నాడు
బాబు కళ్ళు ఉరుముతూ.

“మీరు మొగవారైతే నేను అడ
దాన్నే - అంది తేటి చేతులు తిప్పతూ,
అమాట అంటూ తేటి, పదిపది నవ్వింది.
'వటవ' మానేసి బాబుకూడ నవ్వులో
క్రతుకలిపేశాడు.

బోలెడంత ముద్దనిపించి, గదిలోకి
వెళ్ళరోయింది సుజాత. చెయ్యిపుచ్చు
కుని అక్కడే అపేశాడు రాజారావు.
“వ్వా!” అన్నారు.

అతను అశించింది రైల్వే! రోపం,
ఒక 'సీన్' ముగిసింది కాని, నాటకం
ఇంకా పూర్తికాలేదు.

“ఇప్పటికే 'దాడి - మమ్మీ' అట
అడదాం -” అన్నాడు బాబు.

“సరే - నేను దాడి - నువ్వు మమ్మీ -”
అంది తేటి.

“అహ - నేనే దాడి - నేను బాబు -

నువ్వు గర్లు కదా - అడుకని -”

“సరే అయితే - దాడి ఏం చేస్తాడు?”

“నువ్వు వంటింట్లోకి వెళ్ళాలి -”
అన్నాడు బాబు. తను కుర్చీలో కూచు
న్నాడు.

వంటింట్లో ఉండటాన్ని అభినయస్తూ,
గోడవరకగా వెళ్ళి నిలుచుంది తేటి.

కుర్చీలో కూచుని, రాజారావులా
పేవర్ చదవటం అభినయిస్తున్నాడు
బాబు. చేతిలో కాపీ కప్ప పట్టుకున్నట్లు,
జాగ్రత్తగా నడస్తూ, సుజాతలా ప్రవే
శించింది తేటి.

“ఇదుగోండి - కాపీ -”

పేపర్లోంచి తర్రతకుండా, కాపీ
అందుకొని చప్పరిస్తున్నాడు బాబు.

తేటి మరో కుర్చీలో కూచుని, సుజా
తలా కాలిమీద కాలువేసుకొని, ఒక
మ్యాగజైన్ చేతుల్లోకి తీసుకుంది. మ్యాగ
జైన్ చదువుతున్నట్లు, తల అటునుంచి
ఇటు తిప్పుకొంది.

“కాపి ఎక్కువెంటగా ఉంది...”
 “స్నానం చేస్తారా?”
 “కాప్పేపాగి చేస్తాను...”
 “కాకరకాయ వేపుడు చేశాను...”
 “వేరిగడ్.”
 “రేపు సినిమాకు వెళ్దామా?”
 “ఓ.కె.”

“రేపు మధ్యాహ్నం నేను షావ్ కు వెళ్ళాలి...”

“ఓం వెళ్ళిరా...”

“టి.వి లో ఇవాళ హిందీ సినిమా ఉంది...”

“అలాగా - అయితే చూద్దాం...”

“మరి...కొందరగా స్నానంచేయండి...”

“అలాగే...”

“ఈలోగా నేను వద్దించేస్తాను...”

“ఓ.కె.”

“అలా బాబూ! బేబీ! మీరూ రండి...
 దాదీ స్నానానికి వెళ్ళారు. అందరం
 కొందరగా ఉన్నేసి - టి.వి లో సినిమా
 చూద్దాం - హిందీసినిమా...”

బోలెడంత మురిసిపోతూ, ముఖ
 ముఖాలు చూసుకున్నారు సుజాతా, రాజా
 రావు. పిల్లల ‘నటన’ అత్యద్భుతంగా
 ఏమిలేదు. అయితే, పిల్లలు ఇంట్లో
 ఉండగా, దాదాపు ప్రతి సాయంత్రం
 వాళ్ళిద్దరిమధ్య వదిలే వంభావణ-దాదావు
 అలాగే ఉంటుంది.

“ఇంక చాలా...ఈ ఆటేం బాగులేదు...”
 అంది బేబీ ఉవ్విట్టుంది.

“అవును - ఏం బాగులేదు...” అన్నాడు
 బాబు.

“దాదీ - మమ్మీల అట - బోరుకొడు
 తుంది...” అంది బేబీ, అరిందారా..

“అవును...బోరే...అయితే...మరి...అట
 అపేద్దామా...”

“మళ్ళీ అంటి - అంకుల్ అడదాం...
 మొన్న అంటిని అంకుల్ చెంపమీద
 కొట్టలేమా? ఆ అట రేడి ... ఈసారి
 కూడా మమ్మీ అంకుల్ . నేనేమో అంటి
 ..అయితే నా చెంపమీద గట్టిగా కొట్ట
 కూడదు-ఏం? .”

క్షణాల్లో బాబు, బేబీల మొకం మారి
 పోయింది. కద్దరూ అంటి-అంకుల్ అయి
 పోయారు.

“షడవ”

“మీరే నోరుమానుకోండి...”

“వన్నే నోరు ముయ్యమంటావా?”

చెంపదెబ్బ ఎప్పుడొస్తుందోగాని, ఈ
 లోగా భీకరంగా అరుచుకున్నారు అంటి,
 అంకుల్ పాత్రల్లో బాబూ, బేబీ.

వాళ్ళ ఆభినయం వాళ్ళకే ముచ్చటేసి,
 రైలాగులు అపి, మధ్యలో వదివడి
 వచ్చుకున్నారు.

ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు—
 సుజాతా, రాజా రావు చేసుకున్న
 ప్రయాణం-వెక్కిరిస్తున్నట్లు నిపించింది.

సమరసానందం చెప్పండి సిరియల్ కొండము చిత్రకము చంద్రముల్లి

పొలిపోయిన మొహంకో పడమటి
లోయలోకి తప్పకుండున్న ముసలి
చంద్రుడికి, తన వేయి కిరణాల వెలుగు
చేతులతో పీచోట్లు చెయ్యతున్నాడు
ఉదయసూర్యుడు. ఆకాశం రంగుల కల
నేత జరిపితలా వుంది. కడులుతున్న
పిట్టమట్టులు కన్నెపిల్లల కం వెంట్రుకల్లా
ఆల్లరిగా ఎదుగుతున్నాయి. విద్రలేచిన
వజ్రాలు... తిప్పి కలర్ని మంచుమిడుపుల్లా
విడిలిస్తన్న పువ్వులు.. దేవాలయంలో
ప్రణవం పలుకుతున్న జేగంటలు.
వయ్యెడబాటున పాలుపడుతూ పసివాడికి
లాలిపాదే కన్నకల్లులు.... ఆ ఉదయం
ముగ్ధమనోహరంగా వుంది. మురిపించే,
మరిపించే వర్ణచిత్రంలా వుంది.

ఆ చిత్రానికి నేపథ్య సంగీతంలా
వుంది చంద్రుడి చదుపుతున్న వేంక
టేశ్వర సుప్రభాతం. "కౌసల్యా సుప్రభా
రామ పూర్వా సంద్యా ప్రవర్తతే, ఉత్తిష్ఠ

వరకార్థం కర్తవ్యమ్ దైవమహ్నికమ్"
అంతవరకూ సగం విద్రలో, సగం
మోళువలో, చంద్రుడి పు గురించి కంలు
కంటూ, కంలు చెరిగిపోతే కళవళ
పడతూ, మంచంమీద మాడంతెలో
పున్న ఇరవై ఏళ్ళ రవి, పీజలా సాగు
తున్న చంద్రుడి వ్యర్థం, తన అంత
రంగంలోని ప్రేమకంఠుల్ని లలితంకి
తంగా వ్యర్థించగానే, ఒక్కసారిగా లేవ
బోయాడు, కళ్ళు తెరిచబోయాడు.

కానీ తన ఉపచర్యలోని మొదటి
పుట్టం స్ఫురణకు వచ్చి కళ్ళు తెరిచ
కుండానే మంచంమీదనుంచి లేచి కిందకు
తిగాడు. గత కొద్ది మాసాలుగా అది ఆ
వాటుగా చేస్తున్న కార్యక్రమమే అయి
వండున తడుముకోకుండానే కిటికీదాకా
పడివాడు. కిటికీ రెక్కలు తడిసి వాటిః
బాల్లా తెరిచాడు. వెలుగు వెల్లువలా
వచ్చింది లోపంకు.

ఆ వెలుగు వరదలో ఎదురింటి అంత ర్యాగంలో, కుడినైపున ఉన్న పూజ గదిలో దేవుడిముందు వడ్డాపీనంలో కూచుని ముఖానికి హస్తాంతో సుప్రభాతం చదువుతున్న చంద్రిక కనిపించింది. ఆమె వదనబింబం మీద సూర్యకళ బంగారు వర్ణంలో చకచకాత మోతోంది. అప్పుడే విచ్చుకున్న వడ్డంలా ఉన్న దామె. కలారా స్నానంచేసిం తర్వాత ఆరబెట్టుకున్న వల్లని వొడైవ జాట్లు అల్లి వల్లని గారికి ఎగురుతోంది. నోసటి మధ్యగా జ్వాలగా కుంకుమ తిలకం. కొవతేలివ నాసిక, ముక్కున మెరిసే ఎర్రని పుడక. పల్లవి పెదాలు గులాబి రంగులో ఉండి, మామకున్న కళ్ళకు మెల్లని సుస్వరంతో సుప్రభాతార్థాన్ని వినిపిస్తున్నాయి. ఐశాంరుట్టు తిప్పు కున్న పమిటచెంగు, అచ్చమైన పవిత్రతకు రూపకల్పనగా కనిపిస్తున్నదా వదారేళ్ళు దాటిన పడుచుపల్లి.

“గుడ్ మార్నింగ్ మై డియర్!” కిటికీ ఊచలనువట్టుకుని, ఊచల వండుల గుండా కనిపిస్తున్న ఆ ఎదురింటి అమ్మయిని చూస్తూ తన్మయాభావంతో అన్నాడు రవి. వీధికి అటవైపున ఉన్న ఆ ఇంట్లో అల్లంత దూరంలో, తన ద్యావంలో తానున్న ఆ వడుచుపల్లికు ఆ ప్రేమపూజారి వలకరింపు వివరిత లేదు. ఆమె కనులు తెరవలేదు. అయినా అతనికి కించలేదు. ఆమె చూడకపోతే

ఏం తన ప్రేమ ఇంకవరకూ వనోవే గానే వదిస్తే మాత్రం ఏం? తానొక విరంతర అలావాది. ఒకనాడు తన ప్రేమ లత పుష్పిస్తుంది. చంద్రిక తనమే తన ఎదకు హత్తుకుంటుంది. అటుదీయ రాక తప్పదు. తన కోర్కె తీరక తప్పదు.” అతను అందంగా వప్పుకుంటూ, ఈరగా పాడుకుంటూ, రెండేసి మెట్లు చొప్పన గెంతుకూ కిందకు దిగిపోయాడు.

రవి ఇక్కడ తన ప్రేమపూజలో తానున్న సమయంలోనే, రెండు వీధుల అవకల మరొక యువకుడు తామా కళ్లు తెరవకుండా తన ప్రయియరాండ్ర శేర్లను ఒక్కదొక్కటిగా తల్చుకుంటూ, కళ్ళు మూసుకునే వాళ్ళ ఫోటోలను ఒక్కొక్కటిగా తడుముకుంటూ తెలుసుకుంటూ అక్కరలేని వాటిని అవకల పెట్టే స్తున్నాడు.

“హలో లిల్! యూ పిల్! ఇవ్వాలి నీ ఓర్న కాదే బుర్ బుర్! ఓకే రెస్ట్ ఇన్ టైమ్!” అంటూ ఆ ఫోటోను పిండు కిందకు నెట్టేశాడు.

మరో ఫోటో ఆరవి చేతుల్లో, “హలో గ్రేవ్! గ్రేవ్ తెల్ల అనుకోక గద్దముక్కు దానావీవక్కన తిరిగితే ఆదో దివ్ గ్రేవ్!” గ్రేవ్ ఫోటో వెనక్కు వెళ్ళిపోయింది.

మూడో ఫోటోను స్పర్శిస్తూ అన్నాడు. “వనంతా! ఒకప్పటి నా వనం. తావివి! ఇప్పుడో...! పెవవి విరిచాడు.

“గ్రీష్మానివి: సుహృ వద్దు” ఫొటోను కిందకు జార్చేశాడు.

నాలుగో ఫొటోలో మల్లిక, అయిదో ఫొటోలో కారిక పాదా తవకంకు తప్పు కున్నారు.

ఆరో ఫొటోలో ఏ బొమ్మ లేదు. ఖాళీ ప్రేం. “ఎమ్మడి ప్రేమా.” వకవక నవ్వాడు. “అయితే ఏం, గోల్డెన్ ప్రేం! చంద్రికా, పార్థమి కరత తోల్పొలి సారికా, రా, ఈ ఫొటో ప్రేమలోకి, నా గుండెలోకి!” అంటూ ఆ ప్రేమను గుండెకు హత్తుకున్నాడు. ‘చంద్రికా, చంద్రికా’ అంటూ గాలిలోనే ముద్దుపెట్టు కున్నాడు.

ఆప్పుడు క్రేలో కాపీ తెచ్చిన ముసలి బిల్లర్ ముద్దుల్లో మునకలేస్తున్న అనంతనాగను చూస్తూ అయోమయంగా అడిగాడు. “ఎవరికి బాబూ ఆ ముద్దులు?”

“టు మై దార్లింగ్!” కళ్ళు తెరిచాడు నాగ్. రాత్రి కాగిన బ్రాండ్ షీర్ అతని కళ్ళలో హంగ్లవర్ భారం అతని గొంతులో.

“నందరెంత బాబూ!”

“యూ ఫూల్!” నాగ్ అతన్ని కొట్టి బోయాడు. ముసలి బిల్లర్ వక్కకు తప్పుకుని “అదదాస్తో అడుకోకండి బాబూ, ఆది అగ్ని విషయం.” అంటూ ఖాళీ కప్పును క్రేలో పెట్టుకుని, మొహం చిట్టిస్తూ అవకలికి వెళ్ళిపోయాడు.

“యూ ఓర్డ్ బ్లాగర్స్! ముసి

లోడివి, కుర్రకవం హుషారు ఎప్పుడో మర్చిపోయినవాడివి, వంట గదిలో వంకాయకూర చెయ్యక, కెండుకురా నీతిబోధా? అంటూ అడస్తూ, బ్రష్మిద బూత్ పేస్తు వేసుకుని బాత్ రూంలోకి వడిచాడు. నడుస్తూ నడుస్తూ డివర్కార్డర్ స్విచ్ వొక్కాడు. “రే.... రే.... రే.... నా రాజా, రేవంతూవా, నిద్దుర లేవ వంటావా?” ఎల్లాగోళ్ళరి గొంతులో పెక్కు వొళ్ల విరుస్తోంది. ఆ విరుపుంకు దరువు లేస్తూ అవ. తనాగ్ నీళ్ళగదిలో దిండులు తొక్కుకున్నాడు.

2

“దాడి! నే కాశీకి వెళ్తున్నా!” మేడ మెట్లు డిగవస్తూ తండ్రితో నన్నడి చంద్రిక. గోడగదియారంలో తొమ్మిదిన్నరకల్లా ఓ అడవడి బొమ్మ బయటికి వచ్చి కుహా అంటూ కూతకూసి మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళింది. హల్లో మధ్యగా వున్న గజాకొట్టిలో రంగురంగుల చేపస్లింజు హడావిడిగా తిరుగుతున్నాయి. అబూ యిటూ. గోడలమీద దేవుళ్ళ పటాలూ, రాజకీయ నాయకుల పటాలూ, పామిటి గ్రూపుఫోటోయ కలగపులగంగా కలసి పోయి కనిపిస్తున్నాయి. పేము కర్మీలు కొద్దిగా మాసిపోయి వున్నాయి, కాళ్ళ కింది తినాచి రవంత దుమ్ముగా వుండి మెట్లనరువలో కింది మెట్లకు ఎడమచే దూరంలో పొనుదగ్గర నిలబడి వున్నాడ వరహాయి.

“అవునయ్యా వోడిపోయిన ఎమ్మెల్యేలే! అయితే ఏదంటా? నా ప్రెజ్డెంట్ కేం? లోపం వచ్చిందంటా నా నోడిపోతే?... నానేమో అమ్మబోమ్మ ముందెట్టు కూర్చోగాను, గెర్నినాడేమో అన్నబోమ్మ వద్దం పెట్టుకుని ఉడుక్కున్నాడు. నానూ, పానకాలూ కాదహే ఇక్కడ ముక్కా! అన్నా-అమ్మా మద్దైన ఎవరు కావాలో తేల్చుకోండి పెజలారా అని అడిగినారు. మా కన్నే కావాంన్నారు తెర్చిమిరి పోయిన తెనుగు పెజలు. అందుచేత నా నేలంటున్నావంటే....” అంటూ మాట్లాడుతున్నతనని వాక్ ప్రవాహాన్ని కట్టేస్తూ అన్నది చంద్రక మళ్ళి. “దాదీ, నే కాలేజీ తెల్లన్నా!”

“ఏ కార్లో ఎక్తుండావో...”

“కాలేజీ తెల్ల కారెండుకూ- అక్కడందరూ నావేమే చూపి కళ్ళలో విప్పులు పోసుకోడానికా?... హాయిగా రెండుకాళ్ళ వాహనం మీద వెళ్తా!”

“వర్ వర్... కార్ డ్రైవర్ ఇట్లాగే సింపుల్ గా నేకవీర ముట్టుకుని, నగవట్టానేకుండా ఎళిపోయిచ్చేస్తావా?”

“నే వెల్లన్నది చదువుకోడానికి దాదీ, పావన్ పెరేడుకు కాదు!” చంద్రక వివరిస్తూ నియమం వదిలింది. వెల్లన్న కూతురువంక చూస్తూ, తార్యకో అన్నాడు వరహాయి.

“ఆట్లావుంది చీ పెంపకం!” తర్త

మాటలకు సమాధానం చెప్పకుండా వచ్చే సమాధానంగా అమె లోపలకు వెళ్ళి పోయింది.

“సదూకోడావితేలేవే పెండ్రీ, నాను కావల్లేదు. కానీ కనీసం ప్రైవేట్ న్నా ఏసుతెళ్ళు. ఏసావి కిచ్చినంతయిన మన వోటర్లు సింపుల్ పిటీ కీరే!”

చంద్రక వరండాలోనుంచి గరుడ వర్తవంలా కనిపిస్తోంది. లోపల్నుంచి వరహాయి ఈ మాటల్ని పెద్దగా అన్నాడు. “ఆట్లాగే!” అన్నట్టుగా తలవూపింది. హంబర్ ప్రైకిల స్టాండులోంచి తీసి, బెల్లు వాయించుకుంటూ గేటుదాకా వదిలిపించింది.

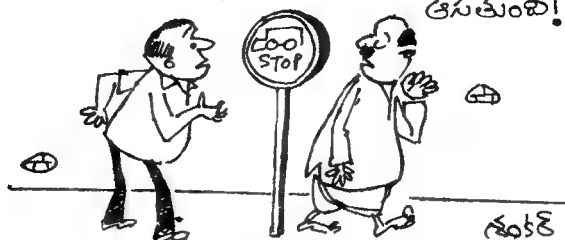
ఎదురింట్లో, రైడింగ్ హల్లో అప్పుడే బ్రేకపాస్ట్ తీసుకొంటున్నాడు రవి. రైడింగ్ టేబిల్ కు చెరోవైపునా పానకాలూ, లక్ష్మమ్మ కూచుని ఎవరికిష్టమైన వినయాలమీద వాళ్ళు కామెంట్స్ పాస్ చేస్తూ, మధ్యమధ్యలో కాఫీ సేవచేస్తున్నారు. కారప్పోడిలో కెడ్డీ ఆడ్డుకుని తింటూ రవి అన్నాడు. “నాన్నారూ, ఓ జోక్ చెప్పనా?”

“చెప్పవోయ్, జోకలమీద మా పార్టీ కంట్రోళ్ళు పెట్టడు!” అన్నాడు పానకాలు “మీలాంటివాళ్ళు గెలవడమే పెద్ద జోకు. ఇంకా కంట్రోళ్ళు కూడానా?” శ్రీలక్ష్మమ్మ వో బాణం విసిరింది.

“ఏవిటోయ్ అబ్బోజిషన్ రీడర్ లాగా ఆ ఎలాక్కో! మా పార్టీ గెలవడం

కెవరెంబరు బస్సు
బ్రాకెట్ ఆగుతుందో?

లేదు! డిక్టేషన్సు
వెనకైని ముందుగానే
ఆగుతుంది!

ప్రపంచ చరిత్రలోనే వో పెద్ద వండర్!
నీకేం తెలుసు అదదానివి, వంటఇంటి
కుందేలువు!”

“మా అడవాళ్ళేనండీ మీ రీడర్స్, మీమ్మర్స్ ఈసారి గెలిపించింది. చెట్టు పేరు చెప్పకుండా కొయలమ్మకునే వాళ్ళని చూసి కోపంవచ్చి, అమ్మబొమ్మ నవకల పెట్టి అన్నబొమ్మకు వారకులెత్తింది! ఈ మాత్రం కూడా తెలికుండా మీలాంటి వాళ్ళంతా యం.యల్.ఏలు అయి పోయారు అదీ జోకంటే. ..” శ్రీ లక్ష్మమ్మ అన్నవంది. పానకాలు కోపంగా మొహం ముడుచుకున్నాడు.

“అమ్మా!” రవి అడ్డుకున్నాడు. “మొన్న ఏం జరిగిందో తెలుసా మీరూ నాన్నారూ హైదరాబాదు వెళ్ళలేమా- అప్పుడూ నేను మా ప్రెండ్స్ మా హోటలుకు వెళ్ళాం డిన్నర్ కు. మర్నాడు మధ్యాహ్నం కూడా అదే హోటల్ కు వెళ్ళాం లంచ్ కు. క్రికెటర్లు పెట్టినవే మళ్ళీ వడ్డించాడు సర్వర్. ఏమిటోయ్

ఇదంటే ‘సార్, ఇక్కడ పదార్థాలు మారవు. మనమలే మరతారు’ అంటూ జోకేయడం!”

పానకాలు నవ్వేశాడు. శ్రీ లక్ష్మమ్మ మాత్రం నవ్వకుండా పీరియన్ గా అన్నది. “కానీ మనింట్లో మనమలూ మారదు, వాళ్ళ మనస్తత్వాలూ మారవు, వాళ్ళ మాటలూ మారవు. అది గుర్తుంచుకో!”

“వెల్ సెడ్స్!” అంటున్న రవికి నైతిక బెల్లు వినిపించింది. ఒక్కసారి వాళ్ళు యెల్లుమనిపించింది. తింటూ తింటున్న ఇద్దరినీ ప్లేటులోనే వదిలేసి ‘అడమిట్రా!’ అంటున్న కల్లిమాటను వట్టించుకోకుండా ప్లేటులోనే చెయ్యి కడిగే ఒక న్నాడు. కళ్ళు చికిలిండుకొని కనపేసే చూస్తన్న కండ్రీకో అన్నాడు. “చూశారా నాన్నారూ మాటల్లో ఎంతారవ్యం అయిపోయిందో వద్దేరే ప్రాక్టికల్ క్లాసు. ఇప్పుడు చూడడం పడకపోతే, సాయంకాలం దాకా ఒకటే బోదు ..”

“ప్రాక్తికల్ వి బూదదిం ఎవటాయా!”

“అదేనందీ. చెయ్యడం. ప్రాక్తిక చెయ్యడం....” రవి హడావిడిగా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు వో వోబోబో తీసుకుని.

వెళ్తున్న కొడుకువంక గర్వంగా చూస్తూ అన్నాడు పావకాలు. “అంతా నా పోలికే! ఆ పట్టుదల. ఆ తొందర....”

“తొందరపరకూ అయితే పరవాలేదు. తొందరపాటే పనికిరాదు!”

“ఆ భయమేం వీకక్కర్లేదు. నాకు వాదినంగతి బాగా తెలుసు. సామాన్యంగా వాదో నిర్ణయానికి రాదు. వచ్చింతర్వాత ఆరుమూరైనా సరే, ఇహ వెనకడుగు వెయ్యడు.”

“అదేనందీ నా భయం! ఏ విషయానికైనా పట్టా విడువూ వుండాలి. అవే మనవాడిలో లేవు.” ఇంతలో పోను మోగింది బయట మన్న కాలింగ్ బెల్ మోగింది యం. యల్. ఏ గరూ యం.యల్. ఏ పావకాలుగరూ! అంటూ కొన్ని కొత్తగొంతులు పెద్దగా పిలిచాయి. పావకాలు శ్రీరమ్మమ్మల సంభాషణకు అంతరాయం కలిగింది. పావకాలు తన అపీసుగడిలోకి నడిచాడు. ఆ యన అపీసుగడిలోకి వచ్చి చూపేసరికే రవి కారు స్టార్టుచేసి బయటదేకబోతున్నాడు.

“జదవీ చైర్మన్ దగ్గరకు వెళ్ళాలి. ఆ తర్వాత కలెక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళాలి. అయిన్తో సనయంతర్వాత మునిసిపల్

కమిషనరును కలుసుకోవాలి. వీటన్నింటికీ నాకు కారు కావాలా! యం.యల్. ఏ వదిలివెళ్తే రోడ్డుమీద బతకనియ్యరా!”

“మీరు బతకాల్సింది మీ వోటర్ల మధ్యనే నన్నారూ! అపీషియర్స్ ని డిస్టర్బ చెయ్యొద్దని మీ లీడర్ చెప్పలేదు!” కారును బయటకు ఒక్కదూకు దూకించాడు రవి.

రోడ్డు మీద కొంచెం దూరంలో మల్లిక ఇంటిముందు పైకిలాపి, ఒక కాయను నేలమీద అపి విలాసంగా నుంచుని బెల్లును కొంటెగా అదేసరిగా మోగిస్తున్న చంద్రిక అతని దృష్టిపతనం లోకి వచ్చింది. అతనూ ఒకటి రెండు సార్లు హరను మోగించాడు. ‘కలుసుకో’ గలిగాను చూశావా విమ్మ నేను! అన్నట్లుగా. చంద్రిక అతనిని అంతగా సట్టింతుకోలేదు కారు చంద్రికను దాటి ముందుకు వెళ్ళిపోయింది. మెల్లగా వత్త వడక వడవడం మొదలెట్టింది.

“హయ్ చంద్రి - వస్తున్నా ఉండ - అట్లా బెల్లు వాయించకు తల్లీ!” లోప ల్నుంచి మల్లిక కేకేసింది జవాబుగా.

కారు అద్దంలో రీర్-వ్యూ కనిపి ప్తోంది. చంద్రికా - మల్లికా మూల్లాడు కొంటున్న దృశ్యం. ఏదో జోకకు ఇద్దరూ నగలబడి నవ్వుకొంటున్నారు. రెండుపైకిళ్ళూ ఒకదాని ప్రక్కన మరొకటి వస్తున్నాయి. ఇద్దరి ఆదపిల్లల సుమలేత పాదాలూ పెదబు్బు తోక్కి

కందిపోతున్నాయి. కడులుతున్న జడలు, ఊగుతున్న పిరుదులు, కొద్దిగా ముందుకు వంగిన బుజాలు, అప్పుడప్పుడు గాలికి ఎగిరే పయ్యెడలు వెనకనుంచి వస్తున్న వాళ్ళకు అహ్లాదాన్ని కల్గిస్తున్నాయి. ముందునుంచి చూస్తే ప్యేదమిందువులతో కొద్దిగా అంపిన మొహాలు. పయ్యెడ నిలువని ఎడఎత్తులు, కట్టించే గజాలు, ఊగే నడము, కడిరే కాళ్ళు చూపుతో మత్తును వింపుతున్నాయి. వెనక నే మోటారుపైకిలుమీద వస్తున్న అనంత నాగ్ వాళ్ళను వెనకనుంచి చూస్తున్నాడు. కాదులో డ్రైనింగ్ సిట్లో కూచుని రవి వాళ్ళను ముందునుంచి చూస్తున్నాడు. ముందు వెనకల నుంచి ఎటునుంచి చూసినా వాళ్ళ వెలుగురేకల్లా ఉన్నారు.

మల్లిక అంటున్నది చంద్రికతో "అయితే ప్రేమా గిమా నైజాన్ తా అంటావా?"

చంద్రిక జవాబిచ్చింది. "దబ్బ రైల్వో వీ విషయం ఏమిటి?"

"ఇంట్లో పెళ్ళో పెళ్ళో అని చంపు తున్నాడు?"

"ఆ తర్వాత సిల్లలో సిల్లలో అని అమోరించు!"

మల్లిక మొహం ఎర్రనైంది. "పోవే అందులోవున్న హాయి వీకేం తెలుసు?"

"వ్యాట్! పెళ్ళిలోనా.....సిల్లిల్ని కనడంలోనా?"

"రెండింటిలోనూ!" మల్లిక సిగ్గు

సిగ్గుగా అన్నది. "కోరినవాణ్ణి కట్టు కోడంలో వో హాయి ఉన్నది. కన్నవాణ్ణి గుండెలకు హత్తుకోడంలో ఓ సంక్యప్తి ఉండి!"

"ఆ మ్యూ ముడినాపసావీ! ఆట్లా మాట్లాడకు. నాకు చిర్రెత్తుకొస్తుంది. అయినా మూడుముళ్ళ మీద అంత మనసువ్వడానివి, ఇంట్లో పెళ్ళో పెళ్ళో అని చంపుతున్నారంటావేం! హాయిగా చేసుకోక!"

"అతికాదే చంద్రి! నందింధం నెటిరె పోయింది కదా వెంటనే చేసేసుకుంటే పోలా అంటారు వాళ్ళు! కవీనం సమ్మర్ వెకేషన్ దాకానైనా పోస్ట్ పోస్ట్ చేయిద్దామని నా ప్రయత్నం!"

"మళ్ళీ అదేం తిక్కా?"

"మీ అందరి ఎస్సోసియేషన్, ఈ కాలేజీ రైవ్ వదిలివెళ్ళాలంటే బాధ కడుటే!"

"కొయ్యకు. నీకు పెళ్ళిమీద మనసు, నాకు చదువుమీద ఆశ.... ఇద్దరం ప్రాంతంగా మాట్లాడుకుందాం! నువ్వు వెంటనే పెళ్ళిచేసేసుకో!"

"మవ్వేమో ముసలిదానివైపోయ్యే దాకా ఆట్లాగే చదువుకొంటూ ఉండు. ప్రేమా-పెళ్ళి వీటికి దూరంగా ఉండు. అవునా?"

"ప్రేమకూ నాకూ అమడ దూరం. ఇహ పెళ్ళంటానా, చదువంతా అయి పోయింతర్వాత నా మనసుకు వచ్చిన వాణ్ణి, పెద్దలు పెచ్చినవాణ్ణి పెళ్ళిచేసు కుంటాను."

“చూద్దాంగా!”

“చూద్దాంగా!”

ఇద్దరూ గదిగది తొక్కి కారుదాటి పోయారు. పోతూపోతూ అనుకున్నారు.

“ఇక నెండుకే ఇంత మెల్లగా కారు ద్రైవ్ చేస్తున్నామా!”

“పాపం నేర్చుకుంటున్నాడేమోనే!”

“అదేంలేదు, బాగానే వచ్చు” వెనక నుంచి వచ్చే మనం ఆ అద్దంలో కని పిస్తాం కదూ, అందుకని ఆ స్టో ద్రైవింగ్!”

“ఏమిటి కదా! మీ మీద అతగాడి కేవైనా అంపు-గిచ్చా ”

“అంపు గిచ్చా అంటే గూఢ గుఠ్య మంటుంది నైకిలు నరిగా తొక్కు!”

“అదేమిటే పాపం, మీ ఎదురింటి అబ్బాయ్ కదూ అతను! వాళ్ళ నాన్న మీ నాన్నగారిమీద మొన్నటి ఎంక్షన్ లో గెల్చాడనుకుంటాను!”

“ఎదురింటి కుర్రాడైతే నాకేం! వాళ్ళ నాన్న ఎన్నికల్లో గెలిస్తే నాకేం! నా దారి వేరు ”

దారి వేరని చంద్రిక ఇంకా మాట పూర్తిచెయ్యకముందే, వెనకవే వస్తున్న అనంతనాగ్ మోటారునైకిలురని కారును తప్పించుకుని అదపిల్లం నైకిళ్ళను వోవర్ కిక్ చేసే ప్రయత్నంలో, ఓ నైకిలును దాష్కొట్టాడు. చంద్రిక కింద పడిపోయింది.

“ఐ యామ్ సారి పెరిల్లి సారి!”
మోటారునైకిలుమీదనుంచి ఒక్క దూకు

దూకి పడిపోయిన తన మోటారునైకిలును గురించి వట్టిండుకోకుండా చంద్రిక దగ్గరకు వచ్చి అమెకు చేయండించటానికి ప్రయత్నం చేస్తూ అనంతనాగ్ పిన్ని యర్గా తన విచారాన్ని ప్రకటిస్తున్నాడు.

జరిగిందంతా కారులో నుంచి చూస్తున్న రక్షి వల్లమాలిన కోపం వచ్చింది. కారులోనుంచి అవేళంకో కిందకు దిగివచ్చి, అనంతనాగ్ చొక్కా పట్టుకున్నాడు.

“యా పూల్! కానాని ఆ అమ్మాయి నైకిలుకు దాష్ ఇస్తావురా!”

“దోన్టాక్ రివిన్! ఇట్ ఈజ్ ఇస్ట్ ఏన్ యాక్సిడెంట్. ఐ యామ్ సో సారి!” మాటలు పెరిగాయి. చేతులు కరికాయి పెదవులు వణికాయి. కళ్లు ఎరు పెక్కియి. అప్పటికి చంద్రిక లేచి నిలబడింది- మల్లిక అందించిన చేయినందుకుని చీర అంచుల్ని దులుపుకుంది. తన కోపం దెబ్బలాడి కుంటున్న ఆ ఇద్దరు యువకుల్ని చూసి జాలిగా వచ్చుకుంది. ‘మేల్ పివర్రి!’ అనుకుంది తనలో తాను ఇద్దరిమధ్యనూ వచ్చి నిలబడి ఎవరికి చెప్పవలసిన మాటలు వాళ్ళకు చెప్పి ఇద్దరినీ నర్దుకాట చేయించింది. ఇద్దరికీ పేకహాడ్ ఇప్పించింది మళ్ళీ కానూ, మోటారునైకిలూ, నైకిళ్ళు ముందుకు కాలేజీలోకి కదిలాయి.

కాలేజీ అంతా హడావిడిగా వుండి. పెళ్ళివారిల్లలా కళకళలాడకొంది. రైల్వే ప్లాట్ ఫారంలా సందడిగా వుండి. గూడెం సంతలా రద్దీగా వుండి కాలేజీ నోటీసు బోర్డుముందు మరింతగా గుంపు. లేడీస్ వెయిటింగ్ హాలుముందు మరో బోర్డు. ఆ బోర్డుముందు అనక్షిగా నోటీసు చదువుతున్న అడపిల్లలు

“స్పోర్ట్స్ డేకి ఈసారి స్పెషల్ ఎట్రాక్షన్ - తెన్నిన్ మిక్స్చర్ డబ్బర్స్ పోటీలు!”

ఓ స్టూడెంటు అరిచాడు

“గురూ! గురూ! ఈసారి అరు మరైనా సరే నువ్వు పోటీ చేసితిరాలి” అనంతనాగ్ ను ఆతని వత్తాసుదాడదొకడు ఎంకరేజ్ చేస్తున్నాడు. అనంతనాగ్ కాలరు నర్దుకున్నాడు. “కంపిట్ చేస్తా సరేనోయ్ - నాకు పార్టనర్ ఎవరని!”

“రిల్ల, గ్రేవ్, కుభ, కారిక, చంద్రిక నీకోసం ఎవరైనా క్యూలో నిలిచితారు గురూ!”

వీళ్ళ గ్రూపు ఇట్లా మాట్లాడకుండుంటే అవకల మరో గ్రూపు రవిని ఎంకరేజ్ చేస్తోంది. “బ్రదర్! యా ఆర్ ఆర్ వేన్ ఎ చాంపియన్. పేరిచ్చేయ్!” రవి దూరంగా నిలిచివున్న చంద్రిక వేపు చూశాడు. అనుకోకుండా అప్పుడే చంద్రిక కూడా ఇటు చూసింది. తన

వేపే తదేకంగా చూస్తున్న రవి! ఎందుకబ్బా ఆతవల్లా తనవేపు గుచ్చిగుచ్చి చూస్తాడూ? చంద్రికకు తవంత సిగ్గు వేసింది. అమె చూపులు మెల్లగా కిందికి వారిపోయాయి.

చంద్రిక పక్కనే నిలిచి అమె ప్లేహాతురాండ్రు అమె గద్దం పుచ్చుకుని బలిమిలాడసాగాడు. “పేరియ్యవే చంద్రి! యా ఆర్ ఎ బ్రేవ్ గర్ల!”

“ఏం నే వొక్కదాన్నే ఎందుకియ్యో!” చంద్రిక మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పింది.

“పోవీ మర్రిక కూడా ఇస్తుందిలేవే!”

“నేనా!” మర్రిక భయంకో వణికింది. “నాకు ట్యాబ్ పుచ్చుకోడమే రాదు!”

“అవునవును. ఇంట్లో వంటగరితె పుచ్చుకోడమే వీకు చాతనవును!” పక్కనున్న మరోపిల్ల ఎకపెక్కెమాడింది

వాళ్ళ మధ్యనుంచి కుభ దూసుకు వచ్చింది. “నేను ఇస్తున్నాను నా పేరు!”

“నేనూ ఇస్తున్నాను నా పేరు!” గ్రేవ్ గ్రేవ్ పుల్ గా అన్నది.

ఆ విధంగా పేర్లిచ్చే ఆడవాళ్ళ లిస్టు తయారైంది. ఆడవాళ్ళ లిస్టు తయారైందని తెలిసి మగపిల్లలు కాలు నిలిచి కుక్క కోలేకపోయారు. తమలో తాము కంపట్టు పట్టుకుని అటగాళ్ళ లిస్టునోదాన్ని ఫైనలైజ్ చేసుకున్నారు.

(నవ్వేవం)

పక్కింటి పిన్నిగారు

“ప్రేమదోయ్ ... మీ కి విషయం తెలుసా?” అడిగింది మా శ్రీమతి నేను యింట్లోకి అడుగు పెట్టగానే. ఏవిటన్నట్లు చూశాను.

“అ మేడమీది మేస్టారి ప్రవర్తన మంచిదికాదుట” అంది కాపీ కలుపుతూ.

“ఓన్ యింతేకదా! మూడో ప్రపంచ యుద్ధం వచ్చిందన్నంత కంగారుపడ్డాను” అన్నాడు ఆ కక్కడున్న సోపాలో కూర్చుంటూ.

“అ తాసిల్దారుగారి అమ్మాయిని ఇల్లో వేసుకుని రోజూ రూమికి రప్పించు కుంటున్నట్లు!” కాపీ అందిస్తూ ‘కంటిన్యూ’ చేసింది కన రోకటిలో.

“ఇంకీ కి వార్త ఎవరు చెప్పారు?”

“మన పక్కింటి పిన్నిగారు”

“అవిడకి మొగుడు బోయివదగ్గర మంచి యిలాంటి విషయాలంటే తెగ మోజువదోంది పావం!” అన్నాడు కాపీ గ్లాసు టీసాయమీద ఉంచుతూ.

“చాలైందీ. అమె వింటుంది” అనేసి ఖాళీ గ్లాసు అండుకుని లోవరితెల్లి బోయింది మా శ్రీమతి.

అదనాళ్ళకి ప్రేమ వ్యవహారాల గురించి వినడం అన్నా చెప్పడం అన్నా మహా సరదా కాబోయి” అనుకున్నాను. ఆ మాటకొస్తే ఎవరికి మాత్రం యివ్వం

వుండదు! అవలా ప్రేమ అనే రెండవ రాల్లో ఉంది విజయైన, అనలు సినరైన ‘కిక్కు!’

ఆ మేడమీది మాస్టారిగా పిలవబడే మార్గవరావుగారు ఆ రూమ్ లో దిగి చాచావు బిడక్కవుతుంది. అకను గురించి యిలా వివరం యిదే మొదటిసారి. అన లాయన రూమ్ లో ఉన్నారో లేరో ఎవ రికి తెలిసేడి కాదు ఓక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే మా వీధిలో ఉన్న బహు కాద్ది మంచివారిలో ఆయనొకరు!

ఆలాంటి వ్యక్తి కనక్రింద వాటాలో ఉన్న తాసిల్దారుగారి అమ్మాయికో వ్యవ హారం నడవడం.... అది కొత్త బజార్లు వడడం.. నాకు విజంగా బాసనిపించింది. ఇందులో అనలు విజమెంకో తెలుసు కుందామనిపించింది.

మరో వారం రోజుల కరువాక ఓ సాయంత్రం... ఆ మేస్టారు హోటల్ లో కన్పించారు కాపీతాగుతూ. ఆయనపక్క పీట ఖాళీగానే ఉంది. ‘ఇంతకంటే మంచి అవకాశం రాదు’ అనుకుంటూ నే నా పక్కపీట్లో కూర్చున్నాను. ఆయన నన్ను చూసి పలకరింపుగా వచ్చారు.

“కాలేజీమండేనా రావడం” అడిగాను.

“బావండీ..”

ఈలోగా నక్కర్ రావడం నేను కాఫీ అర్థరివ్వడం జరిగాయి. సంభాషణ ఎలా మొదలెట్టాలో అర్థంకావడంలేదు నాకు.

"సిరిజివ్ అయిపోయాడండీ!" అంటూ కదిపాను. ఇతి చచ్చువళ్ళేమో నని నాకే అప్పించింది.

"సిరిజివ్ అయినా అవకపోయినా 'పరీక్షల బవ్' అగడు కదండీ" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

మంచి 'సెన్సావ హ్యూమర్' ఉన్న వ్యక్తి కాబట్టి ఆ అమ్మాయి పడింది మరి అనుకున్నాను.

ఈలోగా కాఫీ రావడం.... నేను తాగడం జరిగాయి.

'పదండి పోదాం' అంటూ లేచారాయన. ఎంత వద్దంటున్నా వినకుండా యిద్దరి బిల్లా అతనే చెల్లించాడు.

నినిమాల గురించి, విద్యార్థుల క్రమ శిక్షణా రాహిత్యం గురించి, నేటి రాజకీయాలగురించి అతను వర్తకంగా మాట్లాడారు. అన్ని విషయాల గురించి అవగాహన ఉన్న మనిషి అప్పించింది నాకు.

ఇంతలో అతనుండే ఫోన్ వచ్చింది.

"మిత్రం పనిలేకపోతే రండి. కాపేపు టూమ్ లో కూర్చుని వెళ్తున్నానని" అన్నారు మేస్టారు.

"పదండి" అంటూ ఆయన వెనకాలే మెల్లెక్కాను.

యశ

ఆయన టూమ్ చాలా బావుంటి. బ్రహ్మచారి గడి అయినా.... ఎంతో అందంగా ఆలంకరించబడి ఉంది. వీ వస్తువు ఎక్కడ ఉండాలో అక్కడే ఉంది. టేబిల్ మీద ఉన్న ఆపిల్స్ ముక్కలుకోసి ప్లేటులోపర్చి నా ముందుంచారాయన.

"ఎందుకండీ యివన్నీ. ఇప్పుడేగా కాఫీ తాగాం" అన్నాడు మొహమాటంగా.

"పర్వాలేదు. తీసుకోండి. మొదటి సారిగా యిక్కడికొచ్చారు కదా. ఈలోగా నేను మొహం కడుక్కొని వస్తాను" అనేసి టవల్ అందుకుని బాత్ రూమ్ కి వెళ్లారు. వద్ద లేకుండా ఆయన మరి బావున్నట్లు అనిపించింది నాకు.

రెండు ఆపిల్ ముక్కలు తిని..... అక్కడే టేపాయ్ మీదున్న వీక్లీ తీసా నేను పేజీలు తిరగేస్తుండగా 'సడెన్'గా ఆ పుస్తకంలోంచి ఓ ఫోటో క్రింద పడింది. తీసి చుట్టూ ఆ పుస్తకంలో ఆ ఫోటో ఉంచబోతుండగా నా దృష్టి అనుకోకుండా ఆ ఫోటోలోని వ్యక్తి పై పడింది. మరెవరో కాదు. కాఫీల్దారుగారి అమ్మాయి హామబిందు!

నా ఆశుమానం బలపడింది.

ఇంతలో మేస్టారు మొహం తుడుచుకుంటూ లోనికొచ్చారు. నా చేతిలో ఆ ఫోటో చూసి కంగారుపడినట్లు కనిపించారు.

“సారీ ఉదయమే ఆ ఆమ్మాయి వచ్చి యీ ఫోటో యిచ్చి వెళ్ళింది. కాలేజీకి డైన్ కావడంకో అది అక్కడే ఆలా ఉంచేసి వెళ్ళిపోయాను” అంటూ నా చేతిలోంచి ఆ ఫోటో తీసుకున్నారాయన.

ఈ ఆవకాశం తొరచిడుచుకోవడం నా కిష్టంలేదు.

“అయితే అందరూ అనుకునేది విజమే నవ్వుమాట” అన్నాను నవ్వుతూ.

చాలా యిబ్బందిగా మొహం పెట్టారాయన.

“నీవిమా బాషలో చెప్పాలంటే మే విద్వంసం గతంగా ప్రేమించుకున్నాం. ప్రాణానికి ప్రాణంగా, ఒకరికొకరుగా, కోడునీడగా జీవితాంకం కలిసి ఉదాలమవుతుంటున్నాం. మా పెద్దలు దీనిపై పెళ్ళిపేరుకో ఒకటెంతాం. అందుకే ఆ ఫోటో మా యింటికి సంపాదనమవుతున్నాను.” అనేకం, నాటకీయత రెండూ కలిగిరిన గొంతుతో అన్నారు మాస్టారు.

“చాలా సంతోషం.”

“ఆలా అన్నవారు మీరొక్కరే కన్పించారు. ఈ వీడిలో మిగతావారందరూ నానా రకాలుగా అనుకుంటున్నారట. ఇది తెలిసి ‘హిమ’ చాలా బాధపడ్తోంది.”

“అయితే ఆలశ్యం ఎందుకు? ఆ కుట్ర కార్యమేదో తొందరలోనే జరిగే ఏర్పాట్లు చూడండి. అప్పుడు వాళ్ళందరి నోళ్ళకీ తాళాలు వేసినట్లుంటుంది కదా.”

“అందరిలాగే నాకూ కొన్ని అవరోధాలున్నాయండి. ఇంకా మా అన్నయ్యకు పెళ్ళికాలేదు. ఇద్దరు చెల్లెళ్లు ఉన్నారు. అయినా వీళ్ళ బాధపడలేక ఆ పెళ్ళిదో తొందరలోనే చేసుకుంటే బావుంటుంది అనిపిస్తోంది నాకు.”

“అనలు మీ యిద్దరికీ సరిచయం....” అగాను.

“ఈ క్రింది వాటాలో తానీద్రుగారు డిగి బాదాపు ఆరు మాసాలయ్యింది. హిమమిదు వియ్యే పరీక్షకి ప్రైవేట్ గా వెళ్తోంది. అప్పుడప్పుడూ ‘ఎకనమిక్స్’లో ఏవైనా ‘దౌబ్ట్’ ఉంటే నా దగ్గరికి వచ్చి చెప్పించుకునేది. అంతే. మా యిద్దరి మనసులలో ఎలాంటి భావాలూ లేనప్పుడే ‘మా యిద్దరికీ ఏదో వుంది’ అని యీ వీడిలోవాళ్లు పుట్టించేవారు. ముఖ్యంగా మీ యింటిపక్కనుండే అవిడ. అవిడకి మరేం పనిలేనట్లుంది. ప్రతి యింటికి పనిగట్టుకుని వెళ్ళి మా గురించే చెప్తుందట! ఇది తెలిసి మేం యిద్దరం ఎంతో బాధపడ్డాం. ఆ తరువాత విడిగా అనుకోకుండా మానరు కదా ఆవి వాళ్ళమాటే నిజం చేశాం.” అనేకంగా అన్నారు మాస్టారు.

“మరీ వర్సనల్ క్వెస్టన్ ఆడుతున్నందుకు ఏమీ అనుకోకండి.... ఈ మధ్య నేనొకటి విన్నాను. మీరిద్దరూ రాత్రిళ్లుకూడా....”

“ప్రతిరోజూ కాదు. ఆ మధ్య కానీ ల్లాడుగాడు, భార్యకో కలిసి పెకందబోకి వెళ్లారు అప్పుడు హిమ యిక్కడికొచ్చి చాలా పేవటివరకూ నబ్బిక్ట్ చెప్పించుకుంది అంతే.”

“మీ యిద్దర్నీ కలవరానికి ఒక విధంగా యీ వీధిలోవాళ్లే కారకులన్న మాట నరే ఉంటాను. మీ యిద్దరి పెళ్ళి క్వరలోనే జరగలని మనహుర్తిగా కోరుకుంటున్నాను మరొక్క విషయం. మిగిలిన వాళ్ళలాగా ‘ఏవో పరిస్థితులు’ అంటూ హిమమీదకి ఏ రకంగా అన్యాయం జరక్కండా చూడండి” అన్నాను.

“ఆ ఆత్మవిశ్వాసం, ఆత్మ స్వేచ్ఛం లేకుంటే ఆనలి వ్యవహారంలోనే ఓగి వుండేవాడిని కాదు” అన్నారు మాస్టారు ధృఢంగా.

“వేరీ గుడ్. ఐ విన్ యా ఆల్ సక్సెస్” అని కిందకుదిగిపోయాను

ఆ రాత్రి మా శ్రీమతికి మా యిద్దరి మధ్య జరిగిన సంభాషణంతా చెప్పాను.

“మన పక్కంటి పిన్నిగారికి విడి

విడిగా వున్న ఆ యువతీయువకుల్ని ఒకటిచేసిన పుణ్యం దక్కింది. ఇలా పుకార్లవల్లా, చెవులు కొరుక్కోవడం వల్లాకూడా లాభాలుంటాయన్నమాట” అన్నారు నవ్వుతూ.

“అనలింతకీ మీరా మేస్టారిని నమర్దిస్తున్నారా” సూటిగా అడిగింది మా శ్రీమతి.

“అవకాశాలు రానంతవరకూ అందరూ ప్రవరాణ్యులే. ఓ అబ్బాయి ■ అమ్మాయి కలిసి మాట్లాడితే ఓ సంబంధం అంట గర్తారు దాంకో కటవటాయిస్తున్న వాళ్ళిద్దరూ తక్కువ ఒకటవుతారు. అసలు వాళ్ళ బుర్రల్లోకి ప్రేమదీపాలు నాటిందీ వాటిని పెంచి పెద్దచేసి ప్రేమ ఫలాన్ని అందించిందీ మన సమాజమే సుమా” అన్నాను నేను నాటకపక్కీలో.

“ఎందరో మహానుభావులు. అందరికీ వందనాలు” అంటూ పాడుకోండి.

“అందరూ మహానుభావులే! ఎందరికని వందనాలు” అని నేనూ ఆ కీర్తన అందుకుని రక్కున రైటార్చాను.

విశాలశ్యాదయుడు

ముద్దంశెట్టి వసుమంతరావు

కొలవదగ్గరికొచ్చిన రాఘవకి, కరచరా
లాడలేదు. కొలవ పొంగి ప్రవ
హిస్తూ వుండటమే అండుక్కారణ.

వర్షం సన్నగా కురుస్తోంది. గొడుగు
వేసుకున్నాడేగాని, వాళ్ళంతా తడిచి
నట్టుగా వణికిపోతున్నారు. రాఘవ.
చల్లని గారి జీవులు నిలిచిపోయింది. ఆకాశం
వేపు చూశాడు చుట్టూ మేఘాలు కమ్మి
వున్నాయ్. వాచీ చూసుకున్నాడు. ఆరు
కొవస్తోంది. కొలవని రాటి వెళ్ళడం
యెలా? తనకి ఈత రాదే? చిన్నప్పడు
యిత నేర్చుకోకపోవడం, పొతపాతే
అయ్యిందని యిప్పుడవిపిస్తోందతనికి.

అక్కడి నాతావరణం, తన నివస

యత చూస్తుంటే, రాఘవకి మతిపోయి
వట్టయ్యింది. మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్ళి,
జంక్షనునించి తమ వూరు నడిచి వెళ్ళా
లంటే, చాలా సమయం పడుతుంది.
అంతేకాదు - తన రాకకోసం, తరి
దండ్రులు ఎంతో అరాటంకో, అత్యంత
యెదురుతెన్నులు చూస్తుంటారు. వాళ్ళ
అరాటానికి, తాను కారకుడు కాకూడదు.
కాని....కాని.. యెలా వెళ్ళడం? అదే
అలోచన అకట్టి కలవరపెట్టిపోయింది.

ఎవరైనా అగుపిస్తారేమోనని, చుట్టూ
ఓసారి కలయజూశాడు, రాఘవ. రోడ్డు
మీద యెవరో ఓ వ్యక్తి యిటుకేసే
వస్తూవుండటం చూశాక, రాఘవలో ఆక

తరుక్కుమండి. దైర్యం పుంజుకుంది. ఆ వస్త్రాన్న వ్యక్తి తప్పకుండా తనకి వహయం చెయ్యగలడన్న వమ్మకం యేర్పర్చుకున్నాడు మనసులో. దృష్టిని మాత్రం అటుకేనే కేంద్రీకరించాడు.

ఆ వ్యక్తి తీరా దగ్గరికి వచ్చేసరికి, అతణ్ణిచూసి, నిర్భాంకపోయాడు, రాఘవ. ఆ వ్యక్తి, అతని విరోధి అనందరావు కావడమే అందుకు హేతువు. తమ రెండు కుటుంబాల మధ్య, పచ్చగడ్డి వేస్తే భగ్గుమనిపించే నైర్వారిం రగుల్తోంది, చాలారోజుల్నించి. అటువంటి వ్యక్తి వహయాన్ని తానెలా అర్పిస్తాడు? ఊంక్రితం రాఘవలో మెరిసిన అకాఢ్యోతి అరిపోయింది. మళ్ళీ ఆలోచనల్లో పడ్డాడు తనివ్వడం చెయ్యడం, వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోవడమూ ఒకవేళ తాను పొరు పొన్న వదిలిపెట్టి అర్థించినా, అతిమనహా యంచేస్తానని నమ్మించి, కాలవమధ్యలో తనకి అవకాశం కలిపెడతే? తనభయాన్ని భావనలోకంలో పూహించుకుని, జరిద తిందిపోయాడు అది నిజమే. మనిషి పగ, పాముపగకంటే ప్రమాదమైనదంటారు. ఆ పగ ర్యాసలో మానవత్వం కూడా గుర్తుకురాదు. అయినా, తనెందుకు అనవ వరంగా చిక్కులు కొనెత్తుకోవడం? యిలా సరిపరివిధాల ఆలోచిస్తూ పుండిపోయాడు, రాఘవ.

వర్షపుజల్లు పుధ్యకమోతోంది. కాలవ ప్రవాహపు హోరు వింత సంగీతంలా

వినిపిస్తోంది.

అదే సమయంలో అనందరావు ఆలోచనల్లో పడ్డాడు. రాఘవకి ఈత రాదని అతనికి బాగా తెలుసు. అందుకేనేమో రాఘవ యెంచెయ్యూలో తెరిసి ఆయోమయస్థితిలో పడ్డాడని పూహించగలిగాడు, తమ కుటుంబాల చుద్యగం బద్ధవైరం గుర్తుంచుకుని, తన సహకారాన్ని అర్థించడానికి రాఘవ వెనకంజ వేస్తూనే దేమోనన్న అనుమానం కలిగింది, అనందరావుకి.

సహజంగా, అనందరావు సొమ్ముడు. కళ్ళబూ, కార్పణ్యబూ, కలకాలం పుండ కూడదనే నడుదైతం గలవాడు. అందుకే తను సుఖపుగా యీడుకుని కాలవగాటి వెళ్ళిపోగలిగినా, రాఘవ విచ్ఛవాయతమ చూసి ఆలోచించాడు. ఇంతవరకూ ఎటువంటి అవకాశమూ రాలేదుగాబట్టి, చొరవ చేసి రాఘవతో మూట్లాడలేకపోయాడు, అనందరావు. అనుకోకుండా, యిప్పుడీ అవకాశం వచ్చింది. రాఘవ మనస్తత్వం యెలావున్నా, యిప్పుటి పరిస్థితి కృష్ణా, తనే చొరవ కినుగోవాలన్న ఎర్థయాన్ని తీసుకున్నాడతను. విజిం చెప్పాలంటే, అనందరావుకి యెవరితోన్నా విరోధం తెచ్చుకోవాలన్నా, విరోధిగా పుండాలన్నా, మనసు పీకుతుంది. అందుకేనే, ఓ మెట్టుకిందికి దిగాడు తనే.

“రాఘవగారూ...” మెల్లగా అన్నాడు అనందరావు.

ఆ నిర్ణయ ప్రదేశంలో, వృద్ధులగా వినిపించింది పిలుపు, రామవతి. విస్తుపోయాడు. అనందరావే ప్రశ్నతమంగా పలకరించినందుకు, అతనిలోని ఆత్మీయ నైతిక అనందించింది. అనందరావుకేసి చూశాడు. మళ్ళీ అనందరావే అందుకున్నాడు. "ఆలా ఆలోచిస్తున్నారేమిటి? కాలవ యెలా దాటడమనే కదా! ఆలా ఆలోచిస్తూ యెన్నాళ్ళు కూచున్నా, ప్రయోజనం యేముంటుంది చెప్పండి? మీకు యీత రాదని నాకూ తెలుసు. అందేత, మీకు ఆభ్యంతరం లేకపోతే, నేను మిమ్మల్ని అవలి ఒడ్డుకి తీసుకుపోతాను. వాతావరణం చూస్తుంటే, వర్షం క్రమంగా అధికమయ్యేట్లుంది. మన కుటుంబాల మధ్యగల వైరాన్ని, యీ షణంలో ఓ పక్కకి నెట్టండి. ఆదిగాక స్థూలంగా యోచిస్తే, విరోధం పెంచుకున్నది మన పెద్దలేగాని, మనం కాదు కదా! జల్లాం ఉప్పుడు మన మధ్య విభేదాలకి చోటుండ కూడదు. ఆలోచించండి." అంటూ తన ఆంతరంగంలోని భావాన్ని వ్యక్తం చేశాడు, అనందరావు.

అనందరావు సహృదయానికి యిదో నిదర్శనం. సహృదయమే లేని వ్యక్తి అయితే, తన విరోధికి తానెందుకు సహాయం చెయ్యాలన్న పట్టదలతో, యీస దింపుగా నవ్వుతూ, సగర్వంగా, తన కేమి పట్టనట్టే తన మానస ఆనుబూనుకుంటూ కొలవడాకే సేవాదే! కాని

అలా చెయ్యలేదు. చిరకాలంగా, తమ కుటుంబాల మధ్య వున్న బద్ధవైరాన్ని సహితం పక్కకినెట్టి, తన మానవతను, మంచి మనస్సును ప్రకటించుకున్నారు, అనందరావు.

అయితే, రామవతి అనందరావు సహృదయతని యధాతథంగా అర్థంచేసుకోలేక పోయాడు. 'కోరి పిలిస్తే కులంకక్కవ' అన్న సామెతలా అనందరావు ప్రకటించిన మంచితనం మాటున, వంశన పొందివుండేమోనన్న అనుమానం అతని మనసులో మొలకెత్తింది తనకి ఆపకారం చెయ్యాలన్న అభిప్రాయంతోనే, తనకి సహకరిస్తా నంటున్నాడని భావించాడు. ముషిలో వుండే సహజ ప్రవృత్తికి, రామవతిలా లోనయ్యాడంటే, అదేం ఆశ్చర్యం కాదు.

"ఎందుకులేండి అనందరావుగారు మీకాక్రమ! నేను జంక్షనుకి తిరిగివెళ్ళి, అక్కణ్ణించి మనపూరు పోతానైండి." అనేకాడు, రామవతి.

"ఇందులో క్రమేముందండి? నేను గణితగాణ్ని ఆ సంగతి మీకూ తెలుసు. ఇద్దర్నీ ఒకేసారి నా వీపుమీద కూదోపెట్టి తీసుకుపోగిద్దు. నాకు నేనుగా యిలా కోరి చెబుతున్నానని, నన్ను అపార్థం చేసుకోకండి. ఏ విధమైన ఆనుమానాన్ని మనసులో పెట్టుకోకండి. మన కుటుంబాల మధ్య బద్ధవైరం వుండి వుండొచ్చు. ఈ పరిస్థితుల్లో విస్మరించాలి,

ఇక్కడ మండ్రం తోటి మానవులం. ఒక రొక్కకు సహకరించకోవడం, మానవధర్మం. నన్ను నమ్మండి. భగవత్పాక్షిగా చెబుతున్నాను. యీ వర్షితుల్లో 'యాత' రాని మిమ్మల్ని అడుకోవాలని పించింది చొరవచేసి చెప్పాను. అప్పటికి మీరు నన్ను నమ్మకపోతే, అది నా దురదృష్టం." రాఘవని నమ్మించాలని ప్రయత్నించాడు, అనందరావు.

రాఘవ నిష్ఠాంకపోయాడు. తన మనసులోని అనుమానాన్ని అనందరావు రాగ్రహించగలిగాడో అతని పూహకి అందలేదు.

రాఘవ, మళ్ళీ ఆలోచనలో పడ్డాడు. అనందరావు గురించి ఒక నిజం మాత్రం ఆతనికి తెలుసు. అదేవిటంటే, అతను సహృదయుడని.... సహకారభావం ఆతని నరనరాల్లో ప్రవహిస్తోందని; అంతేత, తనలో రేకెత్తిన కంకిను, ఓ పక్కకు నెట్టి, అనందరావుని నమ్మాలన్న నిర్ణయానికొచ్చాడు.

"సరే, అనందరావుగారు; పదండి మీరన్నట్టు, వైరం మన పెద్దలమధ్యే గాని, మనమధ్యలేదుకదా! మనం 'స్నేహితులమే' పుక్కుకత్తో అన్నాడు రాఘవ, అనందరావు, చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

అనందరావు, చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

బట్టలు, గొడగులు, ఓ చేత్తో వట్టుకుని రాఘవ, అనందరావు వీవుకి అంటుకున్నట్టుగా పెనవేసుకున్నారు, అనందరావు సలహామేరకు. కాంవలో దిగాడు అనందరావు. రెండు నిమిషాల్లో అవలి

ఒడ్డుకి చేరుకున్నారీద్దరూను. అంతవరకూ యెంత దైర్యంగా వుండాలనుకున్నా, రాఘవ గుండెలు తోరుగా కొట్టుకుంటూనే వున్నాయ్. ఎదో అనుమానం రీతిగా వీక్కుతుంటూనే వుండి అవలి ఒడ్డుకి చేరాక స్థిమితపడ్డాడు.

"రాంకొ ఆనందరావుగారూ!" అన్నాడు కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా రాఘవ, దుస్తులు వేసుకుంటాను

"దానికిముందేరండి. బహుశా మీరు, యివరకి ఒడ్డు చేరేవరకూ అప్రమత్తం తోనే ఎన్నారనుకుంటాను!" చిన్నగా మంచిమానం చేస్తూ అడిగాడు, అనందరావు.

నిజానికి - దీ వాస్తవమే అయినా, అవుననలేకపోయాడు, రాఘవ.

"అబ్బే! అదేం కాదనుకోండి. మీ మాటలమీద, నాకు గట్టి నమ్మకం యేర్పడింది. మీ మంచికనమేవిటో నాకు బాగా తెలుసు వ్యతహాగా మీరు క్రూరులు కాదు. ఇవన్నీ ఆలోచించే, మీ వెంట వచ్చాను. ఎది యేమైనా, యీ విధంగా నయినా, యెన్నోళ్ళతో చూడకుంటుంటారమధ్య పేషిటపోయిన ప్రబావైరం, కలిగిపోయింది పవిత్రరం మిత్రుల

మయ్యాం. అందుకు, నేనెంతో అనందిస్తున్నాను." స్వేచ్ఛగా అన్నాడు రాఘవ.

"ఆది. మనం యిప్పుడే చెప్పలేమంటే రాఘవగారూ: మీ నాన్నగారూ సుకువుగా పరిస్థితులతో లాజీ పడతారనుకోను." తన అనుమానాన్ని వ్యక్తీకరించాడు, అనంద రావు.

"అబ్బే! ఆలా జరగదులేండి. నాళ్ళ మనస్తత్వాల్ని, మూర్తత్వాల్ని, మార్పు ప్రయత్నం యీ తరంవాళ్ళం మనం చెయ్యాలి. ■ దాద్యతని, నేను తీసుకుంటున్నాను. మా నాన్నగార్ని నేను కన్విన్స్ చేస్తాను." గట్టి విశ్వాసంతో అన్నాడు రాఘవ.

"కలా ఆయితే, మరింకేం! అన్ని విధాల ప్రయత్నం చేసి విజానికి మన పరలోకపు రోగతి రాకపోనదానికి కొంత మేరకు కారణం, యిటువంటి కక్షలూ, కార్యక్మాలే అంటాను. నాకు మట్టగ అందరితో కలిసికట్టుగా, స్నేహభావంతో బ్రతకాలని వుంటుంది సుమంతి: ఇంకా చూస్తే, యెవరు పట్టుకుపోయేదీ యేవీలేదు. ఈ భూమ్మీదకి యెలా వచ్చామో, యిక్కణ్ణంది వెళ్ళాల్సింది ఆ తీరులోనే. మనస్థి తదనంతరం మిగిలిపోయేవి, మంచి, చెడులే!" వేదాంత రోరణిలో చెప్పుకుపోయాడు, అనందరావు.

"మీరన్నది, అక్షరాలా నిజమంటే అనందరావుగారూ: స్నేహభావం, సహకారభావం, అందరిలోనూ వుండాలి. ఈనాటి సంఘటన, మీ విశాలహృదయాన్ని చెప్పుక చెప్తోంది. నేను విరోధి నని తెలిసి పాదా, మనసులోని వైరాన్ని

తుడిచేసి, చొరవతీసుకుని, సహృదయంతో సహాయం చేసేందుకు ముందుకు రావడం, మీ బాదార్యాన్ని, మీ బాన్నత్వాన్ని చాటుతోంది."

నన్నుగా నవ్వేటో, అనందరావు.

వరపు జిల్లా కగుముఖం పడతోంది. మరి కాప్పేవటికి గొప్పాళ్ళకి అడుగు పెట్టారు వాళ్ళిద్దరూ.

రాఘవ, అనందరావు, కలిసి నవ్వుతూ, మాట్లాడుకుంటూ వెళ్తుంటే, నాళ్ళని చూసినవాళ్ళంతా అశ్చర్యపోయారు. ఏదో వింతను చూస్తున్నట్లుగా, ముక్కుమీద వేలేసుకున్నవాళ్ళా లేక పోలేదు.

"మా ఇంటికి రండి, కానీ తీసుకుని వెళ్తురుగాని...." అహ్వనించాడు, రాఘవ. నాళ్ళదాదా యిల్లు ముందుకే వుంది.

"ఇప్పుడు కొదండి రాఘవగారూ! బట్టలు తడిచి వున్నాయి కదా! రేపు వస్తానెండి."

"సరేరండి. రేపు ఉదయం తప్పక రావాలి. మీ కోసం యెదురు చూస్తుంటాను."

"ఆలాగే!"

"వస్తానండి! మరోసారి నా ధన్యవాదాలు చెప్పుకుంటున్నాను...." అంటూ యింట్లోకి వడిదాడు, రాఘవ.

అనందరావు, ముసిముసి సవ్వుకుంటూ, ముందుకి సాగిపోయాడు. అతని హృదయం పుట్పొంగిపోయింది. ఆనాటి సంఘటనకి.

ఆ రోజునించి, ఆ రెండు కుటుంబాలూ, వైరాన్ని విస్మరించి, సన్నిహిత మయ్యాయి.

మహా
కవి

గంధర్వ
విభక్త

సిరియల్

(గత సంచిక తరువాయి)

పది హేడు

బుచ్చిబాబు

పకపకా నవ్వాడు లోకనాథుని ఉత్తినే.

తలాదించింది రావిచెట్టు.

'ఎమిటా పెద్ది నవ్వు లోకనాథం!' అన్నారు వేదాంతాచార్యులవారు.

'హాహా! హీహీ!:' గుక్కూజపట్టి నవ్వుతున్నాడు లోకనాథం.

'ఎందుకా' బోసినవ్వు లోకనాథం. నువ్వు నవ్వే ప్లేజి చాటిపోయింది. ఉంకోడైతే కృష్ణలో పడేవాడు. రైలుక్రింద పడేవాడు. కనీసం గుప్పెడు విషం త్రాగేవాడు. నువ్వు మాత్రం— ఇంత ఇరిగిక ఇంకా బ్రతికున్నావంటే తాలాకోలీ మనిషిని కొడు సుమా! వీడి మహాత్ములకోవ.'

‘ఏం కోసా?’

‘మహాత్ముడవీ - బాపూజీ అంటారే - స్వాతంత్ర్యభి కాబాకు గాంధీగా రన్నమాట. అది సరేగావీ - మొన్న నవమినాడే గదా బెజవాడ వెళ్ళి కట్టుడుపల్ల కట్టించుకున్నావో? వారం తిరక్కముందే బోసినోటికో మళ్ళీ ప్రత్యక్షమయ్యావ్. మళ్ళీ హైదరాబాద్ వెళ్ళి బుచ్చిబాబుకో సరసమాడావా?’

‘మీ మీద వట్టేసి చెబుతున్నా. మున్నబు పెళ్ళాం నాంచారమ్మను కరిచిందే - అదే నల్లపాము తమని ఈ రాత్రి - చూడునగిరేలా - దిమ్మతిరిగేలా - తమరు గిజగిజ కన్నుకు చచ్చేలా కరిచినంత వట్టు.’

‘నిన్ని నిలుపునా చీరినా - ఈ రావిచెట్టుకు తలక్రిందులుగా వ్రేలాడగట్టి - కిర్రనాలుపోసి అంటించి - క్రింద ముంతపొగ పెట్టినా - నిజంచెప్పే సరజన్న వీకు లభ్యంకాదు గానీ - నీ అబద్ధాల పుట్టలోంచి - అసలు నిజాన్ని బయటకు లాగ గల శక్తి నాకు భగవంతుడు ప్రసాదించాడు లోకనాథం. నువ్వు ఎంత దాచినా అసలు విషయం బయటకు పొక్కుకుండా మానడు నుమా!’

‘నిమిటి బాబూ ఆ అసలు విషయం?’

‘క్రితం లక్షింవారం బెజవాడ వెళ్ళావటా?’

‘వెళ్ళాను తప్పా?’

‘అట్టే కప్పేండుకొకుందీ? చి మృత్యుల గనక - ప్రయశ్చిత్తాల గనుక రేణమ్మను చూసినదామని వెళ్ళావు. ఔనా?’

‘ఔను! కొత్తగా పెళ్ళికాకుండానే కావరంపెట్టింది - అందర్నీ ఎదిరించి తండ్రినే తోసేసి - రేణమ్మను తెచ్చిపెట్టుకున్నాడు గనక చట్టిబాబు - వాళ్ళ సంసారం ఎలా పుడో సువృణగా చూద్దామని వెళ్ళాను తప్పా?’

‘అట్టే కప్పేముంది? తండ్రి రాజయ్యలాటి పిచ్చినాడు కాదు చిట్టిబాబు. ఇప్పుడు రేణ తగడి ఆరీనంలో వుంది. మళ్ళీ ఆ భార్యలకు పోతే కేవలం పక్క ఉడగొట్టి ఉడుకోడు. ఎక్కం వలిచేస్తాడు. అసలే బక్కమనిషివి. తోడే స్తాడు ప్రాణాలు. ఎందుకు చెబుతున్నావో నిను. పుట్టలో చెయ్యిపెట్టటమెందుకు? పాము తిరిగిందని నిజం చావట మెందుకు? నువ్వు పోతే ఏమోతుందో - ఎంత మోరం ఆశుగుతుందో ఆలోచించు. ప్రప్రథమంగా ఈ రావిచెట్టు ఎదుస్తుంది. ద్వితీయంగా ఈ ఊరికి కాలక్షేపం ఉండదు. తృతీయంగా ఎందరు అడవిల్లో ఉద్ధరించబడినవారోవి నువ్వు. చక్క బ్రతుకులేం కావాలి?’

‘మీకు చాలా తెలివితేటలున్నాయని మీ భ్రమ కదా అబద్ధా!’

'అందుకే నీ ఆనుపానులు బాకు బాగా తెలుస్తాయి లోకనాథం! నీకు గాంధీగారి పోలికలున్నవంగతి ముందు కవిపెట్టింది నేనే గదా! ఆయనగారి బోసినవ్వు నీకొచ్చింది ఆ కట్టుడువళ్ళూడాక. ఆయనగారి అహంసాధర్మం - ఊమాగుణం - అవీ అబ్బాయి నీకు. కాకపోతే - మొన్న చిట్టిబాబు ఒక లెంపను కొడితే - రెండోచెంప చూపెట్టావట. వాడు మళ్ళీ అంటించాడట చక్లమనేలా! ఆలా కొట్టి వండుకు చిట్టిబాబునూ, ఆ కొట్టటం చూసినందుకు ఆ రేణమ్మనూ హటాహటిన ఊమించి పరుగుపరుగున వెనక్కుతిరిగి చూడకుండా వచ్చేవావట! ఎదురుతిరిగి అబ్బాయిబాబు బుర్ర రామకీర్తన పాడకుండా నువ్వీలా కాలికి బుద్ధిచెప్పి వచ్చేవానా! అంటే నీకు చావలేకనా? ఆ మాత్రం కండబలం గుండెబలం లేకనా? కేవలం అహంసాధర్మాన్ని నమ్మినవారివి గనక - ఆలా తిరిగొచ్చావు.'

'అబద్ధా! ఈ మధ్య నీకు తిన్నది ఆరుగురున్నట్లు లేదు. అసలే బ్లడ్ ప్రెజర్ మనిషివి. పుగరేకంపైంటంటూ చక్రపాంగలి తెగ తింటున్నావ్! నువ్వీ దోరణి మార్చుకోకపోతే అట్టేకాలం బ్రతికి బట్టకట్టవు నుమా! అబద్ధా నోచు బాగ్రత్త.'

ఇద్దరికీ మాటామాటా పెరిగింది, కొట్టుకునేటంత వనయింది ఆ సమయంలో లోకనాథం విజృంభించి అచార్యులవారిమీద ఒక చెయ్యి వేళాడు సమయానికి మున్నబు వచ్చి విడదీశాడు. బ్రతిమిలాడి అబద్ధుగారిని ఎంటికి పంపించాడు. గంటలంతరబడి సూటీపోటీగా - వ్యంగ్యతవ్యంగ్యంగా మాట్లాడుకోవటం వాళ్ళిద్దరికీ అలవాటే. వాళ్ళ నాలికలకున్న పడును కేతులకు లేదు.

మున్నబు రావెచెట్టు దగ్గరకొచ్చింది పేకాటకోసం. తాత్య నాంబారమ్మ అకస్మాత్తుగా కట్టపాము కరిచి వచ్చిపోయాక - ఇందరికంటే ముందే పేక ముక్కలు పుచ్చుకు రావెచెట్టుదగ్గరకు వమరోత్సాహంతో తిక్కతో తంచమగా వస్తున్నాడు మున్నబు!

'నేనూ వెళ్తాను మున్నబూ' అన్నాడు లోకనాథం.

'నాలుగు అటలాడుకుపోదాం కూర్చో లోకనాథం.'

'హర్షుంటా గానీ వస్తు కాస్త మవ్వే అడుకోవాలి మున్నబూ. ఆ ఎంకి మొందు నన్ను బ్రకకర్చేస్తా లేదు. ఎంకిని నీమూస్తాడు కేర్తా పరుకన్నా. ఆ రేణుకు బుద్ధిచెప్పారనుకున్నా, ఈ పాటికి స్థాదులకు స్థార్ కావల్సింది. ఆ చిట్టి బాబుగొట్టి లేపుకొచ్చి కాపురంపెట్టింది తెజవాళ్ళో. రేణు చేతిలో రేణు లేవయ్యా! అన్నీ పున్నాయి పుష్కలంగా. తిక్కకు కళ్ళు. పళ్ళకు వళ్ళు. పళ్ళకు చళ్ళు.

లేనిది ఒక్కటే మున్నమూ! అదృష్టరేఖ. ఆ నవ్వుతకకరారి పేరు మాత్రమే రేఖ. ఆ రేఖలేని మనిషి బంగారం వట్టుకుంటే మట్టయిపోతుందన్నారు సహజా వండులు.

‘అయినేవరూ!’

‘అసలైన బ్రహ్మజ్ఞాని.’

‘మరి మన బ్రహ్మజ్ఞాని!’

‘మట్టిపడక. బుర్రలేదు. ఇంగితజ్ఞానం అవరే లేదు’ అన్నాడు లోకనాథం.

‘ఏమిటో లోకనాథం నీ గురించి నువ్వే వర్ణించుకుంటున్నావో!’ అన్నాడు తనూ, లోకనాథం మాట విన్న బ్రహ్మజ్ఞాని.

‘బ్రహ్మజ్ఞాని అంటే జరిగిందీ- జరుగుతున్నదీ - జరగబోయేదీ - సర్వం తెలిసిన బ్రహ్మవదాత్మమని చెబుతున్నాను-బ్రహ్మజ్ఞానీ.’

‘నీ కట్టుడవత్తు బుచ్చిబాబు ఎందుకలా ఊడకొట్టిందీ-దివ్యదృష్టితో చూసి వర్ణించనా సవివరంగా.’

‘ఊకిగ మూడముక్కల్లో చెప్పవయ్యా చావా!’

‘పెట్టుబడి పెట్టే ప్రొడ్యూసరు దొరగ్గానే కలరుపివిమా తీస్తానని వదేలుగా అందరినీ హడలగొట్టిస్తూ- ఎటువత్తు కట్టుడువత్తు ఊడకొట్టించుకున్నాడా ఈ లోకనాథం- ఇడుగో నే చెబుతున్నా విను. నిన్ను నమ్మి పెట్టుబడిపెట్టే ప్రొడ్యూసరు **బి** జన్మలో దొరకడు. వృద్ధకన్యలా నువ్వలా తపస్సు చేయవలసిందే ఆ రానివాడికోసం.’

‘ముక్త్యయ్యందయ్యా అంటే ఆ చచ్చువాగు దెందుకంటా!’ అంటూ కసురుకున్నాడు మున్నబు.

‘ముగ్గురితో అటే- వాగుంటుంది మున్నమూ!’

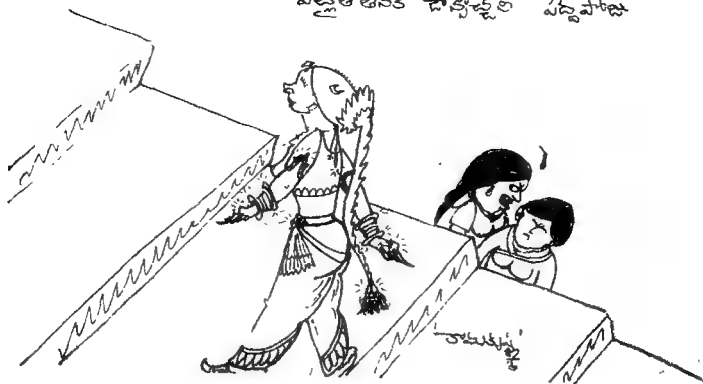
‘పాడూరు. ముక్క కలవటానికి గూడా వనికొచ్చే మనుషుల కొరవే!’

అటుగ హటాహటిన బనీమతో పరుగుతీస్తున్నట్టే నడుచుకుపోతున్నా. కనకారావు. ఆ వెనకనే ఆదే హడావుడితో వంతులు. ఆ వెనక చాలా మంది.

ఏం జరిగిందో ఎవరికీ ఏమీ అర్థంకాకా ఆక్కడ.

రావిచెట్టు స్తంభించిపోయింది.

జరిగిందిది.

చిట్టబాబుకు ఏక్కిదెంటయింది. వెంటనే ప్రాణం పోయింది. పాతికేళ్ళ బుచ్చిబాబుకు నూరేళ్ళా నిండా 'నేను బ్రతికుండగానే నా కొడుకు కలెక్కరై కార మీద తిరుగుతాడు చూడు. నీలాటివాళ్ళా నాలాటివాళ్ళా - వాడి కాళ్ళముందు చేతులుకట్టుకు నుంచుంటారు చూడు. కాస్త తొందరపాటు మనిషి గానీ, రవ్వంత విదానం వుంటే రాజ్యాల్ని ఏరివలసినవాడు' అనేవాడు చిన్ననాడు బుచ్చిబాబు బడికెక్కుంటే చూసి, ఒక్కోలో అవటమే కాదు. కొడుకును గుండె మీద కూర్చో పెట్టుకొని 'నన్ను కాలిలో తన్ను నన్నా' అనేవాడు. అయిదారేళ్ళ ఆజ్ఞానం- అమృతం కాగా ఏబ్బిబరిమొద్ది- ఒక్క ఊపున కండ్రినే కన్నేవాడు చిట్టబాబు. ఒకసారి చిట్టబాబు కన్ను పోవలసింది,

'చంటిగుడ్డుకు అలాటి పోకిరిపనులు నేర్చకండి మహాప్రభో' అంటూ నెత్తి తలా నోరు కొట్టుకు ఏద్రేపి బుచ్చిబాబు తల్లి బుచ్చమ్మ.

'కాస్త పెద్దవాడయ్యాక, కాస్త జ్ఞానమొచ్చాక వాడుమాత్రం చేస్తాడనే ఇలాటి పనులు? ఈ ఊళ్ళోకల్లా - జిల్లాలోకల్లా మంచి బుద్ధిమంతుడనీ ప్రయోజకుడనీ పేరుతెచ్చుకుంటాడు మా నాన్న ఆంకారమ్మ వరకలో పుట్టాడే ఈ విద్ధ. ఆంకారమ్మంటే ఎవరనుకున్నావో? అదికత్తి అవతారం. మా గొప్ప దేవత. అ కల్లి చల్లగా చూస్తుందే మన విద్ధను. నేను ఇవాళ చెపుతున్నా విను. ఇలా కండ్రినే కంతున్నాడంటే - అందులో ఈ వయస్సులో-వాడు కండ్రికిమించిన కొడుకొకాడని అర్థం. మన వంశంలోకల్లా గొప్పవాడొకాడు మన బుడ్డిగారు! అంటూ సంబరపడతూ- విద్ధచేసిన ప్రతి పనికి మురిసిపోయేవాడు. బుచ్చిగారు చేసిన ప్రతి అఘాయిత్యానికి- ఒక కుట్రసూచిక మైన అర్థం చెప్పేవాడు కండ్రి చిట్టబాబు.

రోజూ అయిదారేళ్ళ వయస్సులో కొడుకుని తీసుకుని రోజూ అంకారమ్మ గుడికి వెళ్ళి - ఆ ఆమ్మవారికి దండంపెట్టించేవాడు తండ్రి. గుడికి తండ్రికొడుకులు వెళ్ళటం-రావటం- ఆ రావిచెట్టుక్రింది జనం ఏళ్ళతరబడి చూశారు. 'లేక లేక నలుగురు అడపిల్లల తర్వాత పుట్టిన కొడుకు గదా! ఆడీ గారాబం. వాడిని గవర్నర్ కలెక్టర్ చెయ్యాలని ఆ చిట్టబ్బాయిగాడి కావశ్రయం. ఆ బుచ్చిలు గాడు ఇప్పుడే దోవనబోయేవాళ్ళందరి తలచూ సగలగొడుతున్నాడు. చూసిరారా నాయనా- అంటే కాలొచ్చే రకం. మొన్న ఏనాది ఎంకి చెరువునించి నీళ్ళు పట్టు తెత్తుండే- ఉండేలుకొట్టి కుండ బద్దలుకొట్టడట. ఎంకి వెళ్ళి చిట్టబ్బాయికి పియ్యడవేస్తే- 'ఏదో ముద్దొస్తున్నావు గదా అని నరసమాడాడులే' ఎంకి! ఆ నత్తివంతులంతమాత్రం చెయ్యడా నా కొడుకు! ఇంకా పసివాడు గావీ-వాడికే గనుక వయస్సొస్తే- రేపు నువ్వే వాడివెంట పడతావ్. నీలాటివాళ్ళు క్షూలో నుంచుంటారు. ఇంకకీ మావాడికంటే అందగాడు నీ తెక్కడ దొరుకుతాడే ఎంకి! అంటూ నరసం మొదలుపెట్టడట!' అంటూ కలొకమాటా అన్నారు.

బుచ్చిబాబును గురించి ఆలాటి మాటలు చాలా వింది రావిచెట్టు.

ఆ రావిచెట్టు ముందే అడుకున్నాడు బుచ్చిబాబు. దాని కళ్ళముందే ఎన్నెన్నో అల్లరిపనులూ అఘాయిత్యాలూ చేశాడు. చిన్ననాడు పడేళ్ళ వయస్సులో 'టొమ్మరిపెళ్ళి' అట అడుగుంటే 'మధుగాడి పెళ్ళాం రేఖ' అంటూ తిర్పు చెప్పింది బామ్మ. 'మధుగాడి పెళ్ళాంగా అట పడటానికి వీల్లేదు' అని అజ్ఞాపించాడు నాబు తాతరుచేయకుండా అడింది రేఖ. అందుకు కోపంవచ్చి - రావిచెట్టు మీదుగా పడిచివెత్తుంటే- రేఖను చీల్చో తోశాడు బుచ్చిబాబు. ప్రాణంపోవలసింది. చివరకు బాదే చెల్లొకి దూకి రేఖను బ్రతికించాడు. జాట్టుపుచ్చుకు గుంజుకొచ్చి- గట్టున పడవేశాడు రోజూ ఒకరినీ తన్నడమో, లేక ఒకరిచేత తన్నులు తినడమో బాబుకు చిన్ననాడే అలవాటైపోయింది. అటువంటిదేమి జరక్కపోతే ఆత గుడికి వళ్ళు నొప్పులాచ్చేవి.

పెరిగి పెద్దవాడౌతున్నకొద్దీ బాబు అల్లరి కూడా విజృంభించింది. ఆ తిప్పు చేసినా-అనక అంకారమ్మ గుడికి వెళ్ళటం, చెవలు వేసుకోవడం 'తెలియక చేశాను కల్ల! ఇంకెన్నడూ ఆ తప్పు చేయను' అంటూ తనకు తాను తీక్షణి విధించుకుని గుండీలు తీయడం- బుచ్చిబాబుకు చిన్ననాటి రివాజ్.

ఎవరైనా- చివరకు తంద్రైనా- ఏ పని చెయ్యొద్దు అన్నారో- ఆ పని ఆ వెనుపెంటనే చేయడం ఆతగాడి వ్యభావమైపోయింది.

బుచ్చిబాబుకు తండ్రి మరో 'మంచి' సంబంధం తాయంచేసుకున్నరోజునే - బుచ్చిబాబు రేణు పెళ్ళిచేసుకున్నాడు అంకాలమ్మ సాక్షిగా. అంకాలమ్మ గుడి- ఎదురు రావితెట్టుక్రింద పేకాడుకుంటున్న అయిదుగురు పెద్దమనుషులు మాత్రమే ఆ పెళ్ళిని చూసిన పెద్దలు.

అనాడు- అక్కడికంటే బెజనాడనుంచి కారులో రేణు వచ్చాడు బుచ్చి బాబు. అతన్ని గురించి - రేణు గురించి అప్పటికే రేగుతున్నాయి సవాల్ పుకార్లు నిందలూ ఎవరినోట విన్నా. వాళ్ళిద్దరూ ఆలా అనుకోకుండా కారులో రావడం- గుళ్ళోకి వెళ్ళుట చూసి, రావితెట్టుక్రింద పేకాడుకున్న పెద్దలు కాసేపు అట నిలిపి- బరుగుతున్నది చూస్తూ ఎంటూ నుంచున్నారు ఊపిరులు దిగబట్టి.

అప్పుడే అక్కడికొచ్చాడు బుచ్చిబాబు తండ్రి చిట్టిబాబు విప్పలుకళ్ళుతూ. 'రేణా! చిన్నప్పుడు- బొమ్మలపెళ్ళిలో మధు నీకు మొగుడయ్యాడు. వాణ్ణి చేసుకోవద్దన్నాను. నన్నే చేసుకోమన్నాను. నువ్వు చేసుకోకపోయినా నే చేసు కుంటానన్నాను గుర్తుందా? అన్నంతవరీ చేశానా లేదా? అందుకు ఏం ప్రతిం దిస్తావో? అంత సిగ్గుండుకు అంత అయ్యాక? ఇటు తిరుగు' అంటూ తన మెళ్ళోని హరిదండను గూడా రేణు మెళ్ళో వేస్తున్నాడు బుచ్చిబాబు.

రేణు తల వంచింది. మహాప్రసాదాన్ని ఏదో అతీత శక్తిమంచి ఎందు కుంటున్నట్లు,

'తలెత్తు రేణా!'

'.....'

'ఎందుకా సిగ్గు?'

ఇంకా తల వంచుకుంది ముగ్ధలా.

'నువం సిగ్గుపడవలసిన పని చేసామంటావా?'

'అ.....డి.....కా.....దు'

'మరి? రెండునేతులతో రెండుచెక్కిళ్ళూ పట్టుకుని ఆమె తల పెత్తెకాడు. ఒక్కసారిగా వేయికోట్ల వయాగంలు ఆమె గుప్పెడు గుండెలో పొంగి- మెరు న్నున్న కళ్ళు నీటిబుగ్గలై పొంగాయి.

'ఏడుస్తున్నావా?'

'లేదు బచ్చీ. ఈ పల్లకాని సంతోషాన్ని, అలివికాని సందరాన్ని, అంతు చిక్కని నా అదృష్టాన్ని పోల్చుకుంటున్నాను. ఉక్కిరిబిక్కిరైపోతున్నాను.

ఉవ్వెత్తున ఉద్యోగానికి తట్టుకోలేక ఎగిరెగిరవడుతున్న ఈ బేల గుండెల్ని ఈ చల్లని తల్లిముందు ఆదిమివట్టమని చెప్పలేను. ఇంతటి అదృష్టం నాకుందని, ఇంత చల్లటి అశీర్వాచనం నా కందిందని- ఈ అమృత ముహూర్తంలో- ఈ కల్యాణ ఘడియల్లో- నాకే వమ్మకం కుదరడంలేదు. నాకింక ఈ జీవితంలో పెళ్ళికాదనుకున్నాను. నా చేతిలో- మా వఱకంలో ఎవరికీ లేనంత గొప్ప రేల వుందనేవాడు మా నాన్న. నా ఎడంచెయ్యిని - తన కుడిచెయ్యికో చూసుకుంటూ పోయ్యికుంటూ ప్రతి విత్యం ఆకలు తిని బ్రతికేవాడు-అ నల్ల కుర్చీలో కూర్చుని కలలకంటూ అ కలల కథలు - జరిగినట్టే సరివిరవడుతూ వరవళించి చెప్పేవారు. ఆయన కథలన్నింటిలో నేనే హీరోయిన్ని. పసికనంలో నాన్న ఏం చెప్పినా దాన్ని త్రికాలవక్యమని నమ్మేదాన్ని. మధ్యలో- హైదరాబాద్ వీధికలలో- అవి కేవలం కలలనీ కట్టుకలలనీ ఏదాను. ఇప్పుడు అవన్నీ - ఆయన చెప్పిన కథలన్నీ- ఆయన నా గురించి కన్న కలలన్నీ నిజం అయ్యాయి - కాని ఒక్కటే వాద బుచ్చి-'

'ఈ సయమంలో ఈ పసుపుబట్టలకో వాధల గురించి మాట్లాడగూడదు రేఖ.'

'కాదు బుచ్చీ! అందరిలా మనకు బాధాభజంత్రీలకో పెళ్ళి కాలేదు. నీ తాళ్ళకు పసుపురాసి ఎవరూ పెళ్ళికొడుకును చేయలేదు. నాకు పారాణి రాసి ఎవరూ పెళ్ళికూతుర్ని చేయాలా. పురోహితుడు లేడు. పెళ్ళిపెద్దలు లేరు. కల్యాణ మంటనం లేదు. విందులు లేవు. వినోదాలు లేవు.'

'అండుకు వాధవడుతున్నావా రేఖ?'

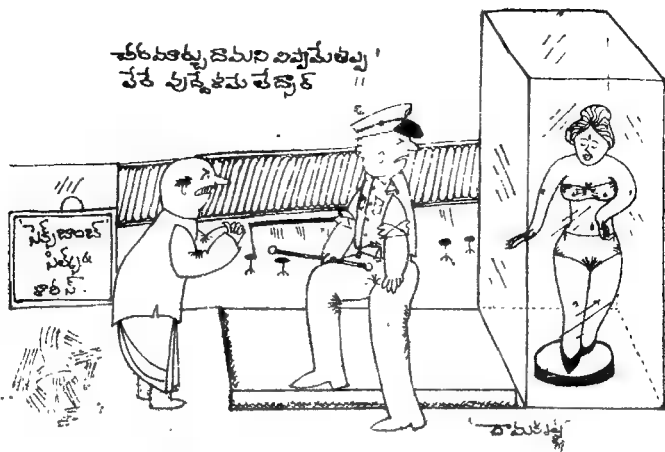
'వాధవడుతున్నది అండుకు కాదు.'

'మరి?'

'ఈ సమయంలో మా నాన్న....'

'మీ నాన్న?'

'అ నల్ల కుర్చీలో-కూర్చుని- మన ఎదురుగా - మన దంపతులపై ఆక్షిం తలు వేస్తే ఎంత బావుండేదా అని వాద. ఆయన ఏమైనట్లు అనే ప్రశ్న నన్నూ- నా గుండెల్ని తడిగుడ్డను పిండినట్లు పిండివేస్తున్నది బుచ్చి. నాకోసం బ్రతికిన మనిషి- నాకోసం: తలుచుకుంటే భరించలేని భయం. ఆయన్ను గురించి తట్టుకో లేని తపన. ఇది అనందమో దుఃఖమో- రెండూ కలిసినా - ఏవి ఎంతో నాకు గుర్తు తెలియడంలేదు.'

ఏవో గుసగుసలు వినిపిస్తున్నాయి రావిచెట్టు వరసన.

అవి గుసగుసలు కావు. రసాల రవ్వలు. వెలుగులేని విప్పలు.

'లవ్వ మహాకళం. విడ్డా!'

'ఏ మహాకళం!'

'లవ్వయ్యా లవ్వ- L...O...V...E _లవ్వ. మవ్వెంతవరకూ చదువు
కున్నావు బ్రహ్మాక్షాసీ'

'ఏదో క్లాస్ అనుకో. అయినా ఏకంటే రెండు క్లాసులెక్కువేగా!'

'ఈ లవ్వలూ వ్వలూ మా కాలంలో లేవుస్సా. పిడకల్లో వంట
చేస్తుంది మా యింటిడి.'

'ఏనాది ఎంకితో తమరు వదుపుతున్న రాచకార్యమేమిటి? ఎంకి మొగుడు
మీద కత్తిపుచ్చుకు తమదుట్టా ఎందుకు ప్రదక్షిణలు చేస్తున్నట్టా?'

'ఇన్ని లక్షణాలన్నా ఆ పిడకల కక్కుర్తి ఏమిటయ్యా నీకు? గావ్లవ్వ
కోనుక్కోగూడదూ?'

'పేవర్లో చూక్కా- ఈ నెల ఆరుగురు చచ్చాక గావ్లవ్వ పేరి. ఇద్దరు
పెళ్ళాలూ ముగ్గురు మొగుళ్ళూ- ఒక వంటనాడూ ఒక విధవ యింట్లో లేదీ-'

'నీ కాంక్షినేవను మండా! ఏ సంగతి చెప్పినా ఏదో పురాణం చేస్తావు-
ఇన్నేళ్ళొచ్చినా నీకు బుద్ధిమాత్రం రాలేదయ్యా.'

'అడింక ఈ ఇన్స్టలో రాదు'

‘వస్తున్నాడు అటు చూడు నివ్వలు చెరుగుతూ బుచ్చిగది తండ్రి చిట్టిబాబు.’

‘మాట చెప్పాలంటే.’

‘నువ్వేం చెప్పక్కర్లే.’

‘పిడకలదానిమీద కాచిన ఆ పాల రుచే వేరయ్యే. అరిచేతిమందాన ఎర్రగా కట్టేది మీగడ. నెయ్యి మాకలకూడలా. దొడ్లో కాస్తుంటే జంక్షన్ దాకా వరిమళం వచ్చేది. ఇప్పుడు దైరికి పోయడంతో ఊళ్ళో వల్ల నెయ్యి కరువై పోయాయి. ఓ చుట్టియ్యి.’

ఆ పేకాట తాలూకు అయిదుగురు పెద్దమనుషులూ గడ్డికోసం మెడలుచాచిన వట్టిపోయిన బ్రెల్లా ఆ నవదంపతుల్ని చూస్తున్నారు.

అయినా ఆలాగే న్నంబించిపోయారు ఆ నవదంపతులు.

‘ఇటు చూడు బ్రహ్మజ్ఞాని గొడ్డలి పుచ్చుకొస్తున్నాడు చిట్టిబాబు. ఇంకా కొడుకును బ్రతకనీడు.’

‘పంతులూ! మనం ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోవటం మంచిది. ఇవాళ తండ్రి కొడుకునన్నా చంపుతాడు. కొడుకు తండ్రినన్నా చంపుతాడు. జరగబోయేది నాకు తెలుసు. తలలు వగలబోతున్న జాగాలో ఉండటం శ్రేయస్కరం. పదండి పోదాం.’

‘నువ్వు పోవయ్యా! పిరికిగొడ్డువి. మంచి రంజాగా కళ్ళముందు ఇంత జరుగుతుంటే!’

‘ఇవాల్లికి మనం భార్యాభర్తలం. ఆ పెళ్ళిమడీయ ఇప్పుడొచ్చింది.’

‘ఇది పెళ్ళికాదురా నా కార్థం’ అంటూ కొడుకు జాట్లుపుచ్చుకున్నాడు తండ్రి. లేపుకొచ్చిన ప్రతి ముండా పెళ్ళాం అవుతుందా! దాన్ని బ్రతికుండగా నా గడప తొక్కనివ్వను.’

‘అనలు వీ గడప తొక్కడానికి ఎవరు సిద్ధంగా ఉన్నారని?’

తండ్రికొడుకులిద్దరూ పెనుగులాడుతున్నారు. మానవత్వం నశించింది. ఇంగితజ్ఞానం మంటగలిసింది. పశుత్వం విజృంభించి పడగెత్తింది. రోష విష ద్వేషాలు— ఆ కుటుంబానికి చిచ్చుపెట్టాయి. తండ్రికొడుకులిద్దరూ ఒకరికొకరు ఆవరాని మాటలనుకున్నారు. అంతటి పుర్వజ వాళ్ళిద్దరిమధ్యా అంతకు ముందే న్నరూ జరగలేదు. చివరకు తనకు రావలసిన అస్తవాలా పెట్టమని పట్టుపట్టారు బుచ్చిగారు.

‘ఇది నీ తాత ముల్లె కాదురా పక్షి నా స్వార్థికం వీకు చిల్లిగవ్వ కూడా దక్కనివ్వను’

‘అంతా నీ స్వార్థికం కాదు విజినెన్లో నేనూ తిరిగిను నున్నా మూట కట్టిన లాభాల్లో నాకూ వుంది నాటా’

నీ నాలుక చీల్చేస్తానా కుంకా’

చివరకు కర్నూగారు మధ్యవర్తిగా తండ్రికొడుకులు విడిపోయారు బుచ్చిబాబు బెజవాడ వెళ్ళిపోయాడు. ఆ కోసంలో అంత యుద్ధం జరిగినా చిట్టిబాబు కొడుకు విడిపోవడంతో మానసికంగా క్రుంగిపోయాడు. అంతకు ముందే బ్లడ్ ప్రెషర్ వుంది. ఈ తాకిడి తట్టుకోలేకపోయాడు. ఒక్క నెలలో ఏనుగులాటి మనిషి ఏనుగులా అయిపోయాడు. తిన్నది ఆరగటంలేదు. నిద్ర పట్టటంలేదు. ‘యీ జన్మలో నీ ఇంట్లో అడుగుపెట్టనని వెళ్ళిపోయిన’ కొడుకు అదే పట్టుదలతో వున్నాడు. ఒకనాడు ఉన్నట్టుండి చెల్లెల్లో స్నానంచేసివస్తూ రోడ్డు మీద కూలిపోయాడు. ఏలూరునుంచి డాక్టర్ని పిలిపించారు. అది గుండెపోటు తీవ్రంగానే వచ్చింది. ఈలోగా బుచ్చిబాబును తీసుకురావడానికి కరణంబాబు బెజవాడ వెళ్ళారు. అప్పటికే కారు కొన్నాడు బుచ్చిబాబు.

‘కన్నతండ్రి చావుబ్రతుకులమధ్య నలిగిపోతున్నాడు. ఇంతా కక్షలెందుకటాబూ’ అంటూ హాతవుచెప్పాడు కరణంగారు ‘నేనూ వస్తానని పట్టుపట్టింది రేఖ.’ ముగ్గురూ బయలుదేరారు బుచ్చిబాబు కారు నడుపుతున్నాడు. ఊళ్ళోక వచ్చి ఇంటిని సమీపిస్తున్న సమయంలో - ఒక లారీ గుడ్డుకుంది. కరణంగారి దాగా గాయాలయ్యాయి. బుచ్చిబాబు అక్కడిక్కడే ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నాడు. రేఖకు మాత్రం ఎక్కువ దెబ్బలు తగలేదు. కాని తెలివికప్పి పడిపోయింది. చిట్టిబాబుకు మత్తుమందిచ్చారు డాక్టరుగారు.

అంతా క్షణాలమీద జరిగిపోయింది. తలకు కొరివిపెట్టవలసింది కొడుకు కాని చివరకు తండ్రి కన్నకొడుకును పట్టివేయాలివచ్చింది. తండ్రి కళ్ళవెంట నీళ్ళు రాలేదు. కొయ్యబారిపోయాడు. బొమ్మలా - ప్రాణంలేకనే కడులుతున్న ప్రతిమలా కొడుకు అంత్యక్రియలు చేశాడు.

‘విడ్డ వచ్చినవేళా, గొడ్డువచ్చినవేళా అని - ఆ మహాతల్లి వచ్చిన వేళా విశేషం! కొంపకు నిప్పెట్టింది’ అన్నారు అందరూ ‘అస్త తింటానికి జరిగింది ఈ పెళ్ళి’ అన్నారు చిట్టబ్బాయి బావమరిచి. ‘ఇది అనలు పెళ్ళికాదు. బుచ్చిబాబుకు వచ్చిన అస్తిలో - రవ్వంత హక్కు కూడా రాజయ్య కూతురికి లేదు. అసలీ గుళ్ళోపెళ్ళి చెల్లదు’ అంటూ ఆరుస్తున్నాడు. చిట్టిబాబు మాత్రం మౌనం వహించాడు. ‘గుళ్ళోనే కాదు. ఆ దర్మిలా రిజిస్ట్రార్ పీసులో కూడా చేసుకున్నారు పెళ్ళి. అంతా లీగలే’ అన్నాడు మున్నబు. నిజానికి రిజిస్ట్రార్ పీసులో కూడా పెళ్ళి జరిగింది యావ

ఓ అబద్ధం కావాలనే అబద్ధం చెప్పుడు మున్నబు రేఖను రక్షించటానికి
మే అప్పిని కాపాడాడు ఆ వూళ్ళో వుండలేక పెద్దలర్థ కాగానే దెబబాడకు
చేరుకుంది రేఖ

రెం:

అదృష్టపు రేఖ లేని రేఖ తగ్గిదివి పోగొట్టుకుంది తనవద్దైన మనిషిని
పోగొట్టుకుంది బోలెడు అన్ని మిగిలింది ఇరవై మూడేళ్ళ యావనం మిగిలింది
వెక్కిస్తూ గేలిచేస్తున్న దిక్కుమాలిన అందం మిగిలింది అప్పి-అందం-
వయసూ వుండి- ఏ ఆకా లేని అనాథ ఈనాడు రేఖ మగదిక్కులేని అలాటి
అదృష్టవంతురాలిలా కనిపించే దురదృష్టవంతురాలిని ప్రపంచం క్షమించదు.
సాములా వగిబడుతుంది

బుచ్చిబాబు చచ్చిపోయాడంటే రేఖకు నమ్మకం కలగటంలేదు అంతా
అబద్ధమనిపిస్తున్నది. భగవంతుడు ఎందుకు చేశాడు తనకింత అన్యాయం? కాను
చేసిన పాపం ఏమిటి? పాపమే నిజంగా చేసిఉంటే అందుకు పరిష్కారమేమిటి?
బుచ్చిబాబు ఎందుకు చచ్చిపోయినట్లు? కాను ఎందుకు బ్రతుకుతున్నట్లు? బ్రతు
కును గురించి ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ చావు తలుపు తడతున్నది మృత్యుదేవి నట్టింట్లో
సెప్పుకూ నాట్యంచేస్తున్నట్లు గజ్జలరవ్వకి నివిపిస్తున్నది వగలు కూడా తలుపు
లప్పీ చేసుకని చీకట్లో పడుకుంటున్నది రేఖ చీకటికి చావుకూ మధ్య ఏదో
అదృశ్యబంధం పెనవేసుకుంది ఆ మృత్యుదేవత నన్ను కనికరించగూడదూ?
బోయూ కాగలిగిండుకుని చిచ్చుకొట్టి నిద్రపుచ్చుకూడదూ? అనుకుంటున్నది ఒక
ఉపనాల్లు వందనాల్లు
కాని-

ఆ మహాత్మి ఎప్పుడు చచ్చి కౌగలించుకుంటుందో ఎవరు చెప్పగలరు
పుటుక ఎంతటి సృష్టిరహస్యమో చావు అంతే

బుచ్చిపోతే మరణించినవాళ్ళకు మళ్ళీ జన్మంటుందంటారు జీవులు
కొనసాగిస్తున్న మహాయానంలో - ఒక్కొక్క జీవితం ఒక మణిరీ అంటారు-
అర్థం అనభవించటానికి ఈ జన్మంటారు ఒకక- చావు- పుటక- చావు- ఇ
ఒక అ-కంతాలు లేని వలయం మృత్యుదేవిని ప్రేయసిగా వర్ణించిన కవులు
న్నారు చావుచూసిన గొతముడు తన ప్రేయసి బుద్ధుడై మృత్యువు జయించాడం
టారు ఒకళ్ళు చచ్చిపోయినందుకు ఏడవటం జ్ఞానవంతులు బుద్ధుడు కాని
ఆయన నిజంగా మృత్యువును ఎంతవర జయించాడు? ఆ వంగడ ఆ మహాత్ము
డికే తెలియాలి మరి ఎంత ఆలోచించినా సమాధానం రాని ప్రశ్నలు సమాధానం
లేని నందేహాలు చుట్టూ ఆవరించిన భూస్థంలో ఈ చిక్కుప్రశ్నలు గాక మరేం
కనిపించటంలేదు

(నశేష-)

విష్ణుదేవ